

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES
PATTERSON

VE MAXINE PAETRO

5

•Eclips_e

ATLI

İNKILÂP

James Patterson

Son on yılda en çok satan polisiye gerilim romanları yazarı. İçinde *Fatima'nın Sırrı*, *Kedi ve Fare*, *Sansar*, *Londra Köprüleri* romanlarının da bulunduğu *Alex Cross* serisinin ve yine *İlk Ölüm*, *İkinci Ans*, *Üçüncü Derece*, *4 Temmuz* romanlarının bulunduğu *Kadınların Cinayet Kulübü* serisinin yazarı.

Bestseller *V to* romanlarının bulunduğu Kadın Cinayetleri Kulübü. *{Suzanne's Diary for Nicholas, Lifeguard* ve 2005'in Uluslararası Polisiye Gerilim romanı olan *Honeymoon* romanları da Patterson'ın yine #1 Bestseller romanları arasındadır. Halen Florida'da yaşıyor.

Maxine Paetro, roman yazarı ve gazeteci. Halen eşiyle New York'ta yaşıyor.

Meriç Güvenç

1998 yılında İstanbul Üniversitesi Amerikan Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Çevirmenlik ve İngilizce öğretmenliği yapıyor.

Giriş

Gece Yarısı

Eclips_e

Bölüm 1

SAN FRANCISCO BÖLGE HASTANESİ'NDE gece yarısından sabah sekize kadar sürecek olan nöbet başladığında yağmur pencereleri dövercesine yağıyordu. Otuz yaşındaki Jessie Faik yoğun bakım ünitesindeki yatağında ağrı kesicilerin etkisiyle derin bir uykudaydı ve belki de yıllardır gördüğü en güzel rüyanın derinliklerindeydi.

O ve hayatının ışığı, üç yaşındaki Claudia, büyükannenin arka bahçesindeki havuzundaydı. Claudia'nın üzerinde doğum gününde giydiği elbise vardı ve parlak pembe su bentlerine çarpan suyun parıltısıyla Claudia'nın sarı saçları ışık saçıyor-du.

"Simon diyor ki, bir kelebek gibi öp, Claudia."

"Böyle mi, anneciğim?"

Anne-kız kahkaha ve çığlıklar arasında eğleniyor, suya atlıyor, yerlerde zevkle yuvarlanıyordu. Ta ki ani, korkunç bir sancı göğsünü delercesine Jessie'yi gahl avlayana kadar.

Acıyla uyandı. Fırlarcasına yerinde doğruldu ve can havliyle göğsünü tuttu.

Ne oluyordu? Bu acı da neydi böyle?

Bir anda hastanede olduğunu hatırlayan Jessie yine kendini kötü hissediyor olmalıydı. Ambulansla yaptığı yolculuğu,

buraya gelişini ve doktorun ona iyileşeceğini söylediğini hatırladı.

Bayılırcasma kendini tekrar yatağa bırakan Jessie başucundaki hemşire çağrı butonuna uzandı. Bir anda buton elinin arasından kayıp yatağının yanına, yere düştü.

Aman Tanrım, nefes alamıyorum. Neler oluyor? Nefes alamıyorum. Korkunç bir şey bu. Yi de ilim.

Kafasını oradan oraya savurarak odayı gözleriyle taradı. Bir anda odanın uzak ve karanlık köşesindeki figürü fark etti.

Bu yüzü tanıyordu.

"Tanrıya şükür," diye iç çekti. "Yardım et lütfen. Kalbim."

Elini havaya kaldırdı ve görünmez bir şeyi tutmaya çalıştı. Figür karanlıkta kıpırdamadan onu seyretmeye devam ediyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Jessie.

Figür tek bir adım bile atmıyor, yardım etmiyordu. Neler oluyordu? Burası bir hastaneydi ve karanlıktaki kişi de burada çalışan biriydi.

Göğsündeki ağrı ciğerlerindeki son havayı dışarı çekerken, Jessie'nin gözlerinin önünde siyah noktalar uçuşmaya başlamıştı. Bir anda tüm görüntü beyaz bir ışığa dönüştü.

"Lütfen bana yardım et. Sanırım ben..."

"Evet," diye cevap verdi karanlıktaki figür. "Evet ölüyorsun, Jessie. Öteki tarafa geçerken seni seyretmek çok güzel."

Bölüm 2

KÜÇÜCÜK BİR KUŞUN kanatlarını çırpışı gibi Jessie'nin elleri de çarşafın üzerinde çırpınıyordu. Sonra hareketsizleşti. Jessie gitmişti.

Gece görevlisi yaklaşarak, yatağa doğru iyice eğildi. Genç kadının grileşmiş teni lekelerle doluydu ve yapış yapıştı. Göz bebekleri sabit bir noktaya bakıyordu. Nabızı atmıyordu. Herhangi bir yaşam belirtisi yoktu. Şimdi neredeydi acaba? Cennette, cehennemde ya da hiçbir yerde.

Karaltı halindeki figür yere düşen çağrı butonunu kaldırdı, çarşafı düzeltti. Genç kadının sarı saçlarına ve geceliğinin yakasına çeki düzen verdikten sonra elindeki peçeteyle kadının ağzının kenarındaki tükürükleri sildi.

Komodinin üzerindeki telefonun yanında duran resim çerçevesini çevik parmaklarıyla kavrayarak aldı. Resimde kucağındaki bebeğiyle poz vermiş kadın aslında ne kadar da güzeldi. Claudia. Kızının adı buydu, değil mi?

Gece görevlisi resmi yerine koydu. Ardından hastanın gözlerini kapatarak, gözlerinin üzerine pirinçten yapılmış küçükük madeni paraları andıran bir şey koydu.

Küçük disklerin üzerinde tıbbın simgesi olan yılanlı asa kabartması vardı.

Fısıltı halindeki veda, beş kat aşağıda, Pine Caddesi'nde
ilerleyen arabaların gürültüsüyle karışmıştı,
"iyi geceler, prenses."

Birinci Kısım

Planlı Cinayet

Bölüm 3

AVUKAT YUKİ CASTELLANO özel numaramdan beni aradığında masamda oturmuş yığın halindeki dosyaları, tam olarak söylemek gerekirse on sekiz kapanmamış cinayet dosyasını elden geçiriyordum.

"Annem ikimizi Armani Cafe'ye öğle yemeğine götürmek istiyor," dedi cinayet kulübümüzün en yeni üyesi. "Onunla tanışmalısın, Lindsay. Yılanı deliğinden çıkaracak bir cazibeye sahiptir inan bana. Tabii mümkün olan en zarif biçimde."

Bir düşünelim bakalım. Hangisini seçmeliydim acaba? Ofisimde oturup yalnız başıma ton balıklı salata ve soğuk kahveden oluşan yemeği mi yemeliydim? Yoksa Yuki ve yılanı deliğinden çıkarabilen annesiyle Merlot şarabı eşliğinde yiyeceğim lezzetli Akdeniz yemeklerini mi seçmeliydim?

Masamdaki dosyaları düzelterek bölüm sekreteri Brenda'ya birkaç saat içinde döneceğimi haber verdim ve saat 15: 00'daki bölüm toplantısına yetişmeyi planlayarak binadan çıktım.

Islak ve nemli sonbahar serinliği San Francisco'nun üzerine çökmeden önceki belki de son güneşli eylül günlerinden birini yaşıyorduk.

Dışarıda olmak harikaydı.

Zengin kesime hitap eden Saks Alışveriş Merkezi'nin önünde Yuki ve annesi Keiko'yla buluştuk. Maiden Sokağı'ndan yukarı, Grant Bulvarı'na doğru ilerlerken çene çalmaya başlamıştık bile.

"Siz kızlar, çok modernsiniz," dedi Keiko. Harika elbisesi, yapılmış saçları ve kollarından sarkan alışveriş paketleriyle yürüyen Keiko bu haliyle bir kuş kadar ufak ve şirin görünüyordu. "Hiçbir erkek bu kadar özgür bir kadın istemez," dedi.

"Anneee," diye hayıflandı Yuki. "Rahat ol biraz, ne dersin? 21. yüzyıldayız ve burası Amerika."

Kolumun altından tutup beni dürtten Keiko, "Kendine bir bak, Lindsay," diye devam etti Yuki'yi duymazdan gelerek.

"Kimse silahlı kadın istemez," şeklindeki protestosu Yuki'yle benim sokağı inleten kahkahalarımız arasında kayna-
yıp gitmişti.

Trafik ışığının yayalar için yeşil olmasını beklerken elimin tersiyle gülmekten yaşanan gözlerimi sildim.

"Benim bir erkek arkadaşım var," dedim.

Sevgilimle ilgili neredeyse melodik bir tonla, "Joe çok yakışıklı bir İtalyan erkeği," dedi Yuki. "Aynı babam gibi. Hükümette, Milli Güvenlik'te, yüksek mevkide bir görevi var."

Joe'yla ilgili övgüleri duymazdan gelen Keiko, "Seni güldürüyor mu?" diye sordu. "Hem de nasıl. Bazen gülmekten yerlere yatıyoruz beraber."

"Peki, sana iyi davranıyor mu?"

"Bana haaaarrriika davranıyor," dedim sırtarak.

Keiko onaylarcasına başını salladı ve "Bu gülüşü bilirim," dedi. "Eli yavaş bir erkek bulmuş olmanın gülüşü bu."

Yuki ve ben yine kahkahalara boğulmuştuk. Keiko'nun gözlerindeki parıltıdan onun da *Sorgulayıcı Anne* rolünden hoşnut olduğu belli oluyordu.

"Bu Joe ne zaman sana yüzük takacak?"

Yüzüm kızarmıştı bir anda. Keiko tam üstüne basmıştı yaramın. Joe, Washington D.C.'de yaşıyordu. Bense yaşamıyor-

dum. Yaşayamıyordum. ilişkimizin nereye gittiği hakkında da en ufak bir fikrim yoktu.

"Henüz yüzük safhasına gelmedik," diye cevap verdim.

"Sen bu Joe'ya âşık mısın?"

"Hem de nasıl," diye itiraf ettim.

"Peki, o sana âşık mı?"

Yuki'nin annesi neşeli gözlerle bana bakıyordu. Ta ki yüz hatları taşa dönmüşçesine kaskatı kesilene kadar. Capcanlı gözleri cam gibi olmuştu bir anda ve arkaya doğru kaymıştı. Dizlerinin bağı çözülmüştü.

Yakalamak için atıldıysam da çok geç kalmıştım.

Keiko kalbimi parçalayan bir iniltiyle kaldırıma yığıldı. Olanlara inanamıyordum ve anlayamıyordum da. Felç mi geçirmişti acaba?

Yuki çılglık atarak annesinin yanında yere kapandı. "Anneciğim, anneciğim. Uyan."

"Yuki, bir saniye bana izin ver," dedim. "*Keiko*, Keiko, beni duyabiliyor musun?"

Nabız atışlarına bakmak için elimi Keiko'nun şahdamarına koyarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Nefes alıyordu, ama nabızı çok zayıftı. Neredeyse hissedilmeyecek kadar zayıf.

Cep telefonuma sarılarak acil müdahale ekiplerini aradım.

"Ben, Teğmen Boxer, rozet numaram 2721," diye haykırdım telefona doğru. "Maiden Sokağı, Grant Bulvarı'na acilen bir ambulans gönderin. *Hem de tiemenF*"

Bölüm 4

SAN FRANCISCO BÖLGE HASTANESİ devasa bir yapıydı. Kendi içinde bir şehir gibiydi adeta. Bir zamanlar devlet hastanesi olan bu yer, birkaç sene önce özelleştirilmişti, ama yine de maddi durumu yetersiz ya da diğer hastanelerin yetişemediği hastalara hizmet veriyordu. Yılda belki de yüz binden fazla hastaya hizmet ediyordu.

Keiko Castellano, acil servisin büyüklüğünü ve korkunçluğunu perdeyle çerçeveleyen küçük bölmelerden birinde yatıyordu.

Bense bekleme odasında Yuki'nin yanında oturuyordum. Annesinin hayatı için duyduğu endişe ve korkuyu hissetmemek imkânsızdı.

En son acil serviste yattığım zamanlar bir anda gözlerimin önünde canlanmıştı. Doktorun hayalet ellerinin vücuduma dokunuşunu, kalbimin yerinden çıkacak gibi atışını ve yaşayıp yaşayamayacağımı merak edişimi hatırladım.

İzinli olduğum fakat bir şekilde göreve çıkmamı gerektiren olayların yaşandığı bir akşam başta rutin bir iş günü gibi görünürken, bir anda kendimi yerde yatarken bulduğum bir kâbusa dönüşmüştü. Aynı şey arkadaşım ve eski partnerim müfettiş

Warren Jacobi için de geçerliydi. İkimiz de o daracık loş sokakta ikişer kurşun yemiştik. O, bilincini yitirmiş ben de kanlar içinde yerde yatıyordum. Nihayet nasıl olduğunu anlayamadığım bir güçle geri ateş açmayı başarabilmiştim.

Hedefi ıskalamamıştım. Hatta belki de gereğinden de iyi isabet ettirmiştim.

Polisin vurulduktan sonra ateş açmak suretiyle iki sivil vurduğu, ancak halkın sivillere sempati duymasıyla sonuçlanan üzücü zamanlardı. Bahsi geçen sivil kurbanların ailesi tarafından dava edilmişim ve her şeyimi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştım.

O zaman Yuki'yi çok az tanıyordum.

Fakat Yuki Castellano zeki, tutkulu ve inanılmaz yetenekli genç bir avukat olarak ona en çok ihtiyâç duyduğum anda yanımda olmuştu. Bu yüzden ona kendimi her zaman borçlu hissedecektim.

Yüzü endişeyle karmakarışık görünen Yuki, acı dolu sesiyle konuşmaya başladığında ona dönüp dinlemeye başladım.

"Çok anlamsız, Lindsay," dedi. "Onu gördün. Henüz 55 yaşında, Tanrı aşkına. Acayip bir yaşam gücü vardı. Neler oluyor? Neden kimse bir şey söylemiyor? Ya da en azından onu görmeme neden izin verilmiyor?"

Ona verecek bir cevabım yoktu, ama benim de onun gibi sabrım taşmaya başlamıştı.

Lanet olası doktor neredeydi?

Bu durum hiç adil değildi ve kesinlikle kabul edilemezdi.

Bu kadar uzun süren şey ne olabilirdi?

Tam acil servise gidip neler olduğunu sormaya karar vermişim ki doktor bekleme odasına girdi. Etrafa bakındı ve Yuki'nin ismini anons etti.

Bölüm 5

BEYAZ ÖNLÜĞÜNÜN ÜST CEBİNDEKİ yaka iğnesine bakılırsa doktorun ismi *Dennis Garza'ydı, Acil Servis efi.*

Oldukça yakışıklı olduğunu fark ettiğim geniş omuzlu, düzgün fizikli adam, 180 cm boylarında ve kırklı yaşlarının ortasında idi. İspanyol kökenli olduğu alına dökülen gür siyah saçları ve simsiyah gözlerinden okunuyordu.

Ama asıl dikkatimi çeken doktorun tavırlarındaki gerginlikti. İstifini bozmaksızın, hiç durmadan kolundaki Rolex'ine parmağıyla dokunuyordu. Sanki bize, *"Ben me gul bir adamım,"* der gibiydi. *"Ben me gul bir adamım. Önemli, me gul bir adam. Hadi bitirelim u i i artık."* Nedenini tam olarak bilmemekle beraber bu adamdan hiç hoşlanmamıştım.

Yuki'ye, "Ben, Dr. Garza," dedi. "Annenizde büyük ihtimalle nörolojik bir bozukluk, TIA dediğimiz geçici iskemik atak söz konusu. Basitleştirmek gerekirse beyine yeterli kan ulaşmaması nedeniyle beyin dokusunda hasar meydana gelmiş. Ayrıca koroner damarların daralarak kalbe giden oksijenin geçici olarak eksilmesinden dolayı göğsünde sıkıntı hissetmiş de olabilir."

"Bu ciddi bir şey mi? Şu anda acısı var mı, ne zaman görebilirim onu?"

Dr. Garza eliyle yaptığı işaretle duruma bir son verene kadar Yuki onu soru yağmuruna tuttu.

"Hâlâ bilinci yerinde değil. Çoğu insan yarım saat içinde kendine gelir. Diğerlerinin, ki buna belki anneniz de dahildir, kendine gelmesi 24 saate kadar varabilir. Durumu kontrol altında, şimdilik ziyaretçi kabul edemiyoruz. Bu akşamki durumuna bakarak daha net bir şey söyleyebiliriz."

"Ama o iyileşecek değil mi? Değil mi doktor?" diye atıldı Yuki.

"Bayan Castellano. Derin bir nefes alın lütfen," dedi Garza. "Bu sorunun cevabını öğrendiğimizde inanın size de bilgi vereceğiz."

Sevimsiz doktor acil servise çıkan kapıyı arkasından kapadığında Yuki kendini plastik bir sandalyeye bırakarak ellerini yüzüne kapadı ve ağlamaya başladı. Onu daha önce ağlarken hiç görmemiştim. Canını acıtan şeyi düzeltemiyor olmak beni kahrediyordu.

O an için elimden gelen tek şeyi yaparak elimi omzuna attım ve "Tamam tatlım," diye onu teskin ettim. "Annen şu anda güvenilir ellerde. Çok kısa bir zaman sonra çok daha iyi olacak."

O ağlamaya devam ederken ben de sırtını sıvazlıyordum. Bu haliyle ne kadar minik ve korkmuş görünüyordu. Küçük bir kız çocuğu gibiydi adeta.

Bölüm 6

BEKLEME ODASINDA hiç pencere yoktu. Kahve makinesinin üzerindeki saatin kadranı önce akşamüstünü, ardından akşamı, sonra geceyi ve nihayet ertesi sabahı gösterdi. Ancak Dr. Garza bir daha odaya hiç uğramadı. Herhangi bir mesaj da göndermedi.

18 uzun saat boyunca Yuki'yle hava ya da kahve almaya hep nöbetleşe çıktık. Tuvalete nöbetleşe gittik. Akşam yemeğinde makineden sandviç alarak yedik, okuduğumuz magazinleri birbirimizle değiştirdik ve sinir bozucu floresan ışığı altında birbirimizin nefesini dinledik.

Sabaha karşı 03:00 civarı Yuki sonunda dayanamayarak omzumda uyuya kaldıysa da sadece yirmi dakika sonra uyana-rak, "Bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır, yok canım," diye cevap verdim. "Hadi biraz daha uyu."

Ama uyuyamadı.

O suni ve hiç de konuksever olmayan ortamda omuz omuza oturup sürekli değişen yüzleri seyreliyorduk. Bir tarafta el ele bir çift oturmuş uzaklara bakıyor, diğer bir taraftaysa kollarında küçücük bebeğiyle bir başka aile oturuyordu.

Acil servise açılan kapının her sesinde gözler o yana çevriliyordu.

Bazen bir doktor çıkıyordu karşınıza.

Bazense çığlık ve ağlama seslerini duyuyordunuz.

Genç bir stajyer doktor yorgun gözlerle odaya girip Yuki'nin adını anons ettiğinde saat neredeyse sabahın 06:00'sı olmuştu.

"O nasıl?" diyerek yerinden fırladı Yuki.

"Biraz daha kendine geldi, durumu daha iyi," diye cevap verdi stajyer. "Onu burada birkaç gün tutup bazı testler yapacağız. Ama onu odaya geçirir geçirmez ziyaret edebilirsiniz."

Doktora teşekkür eden Yuki duydukları karşısında aşırı sevinerek, ıslıl ıslıl gözlerle bana döndü ve "Aman Tanrım, Linds," dedi. "Annem düzelecek! Bütün gece burada benimle oturmuş olmanın benim için anlamını bilemezsin."

Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Sen burada yanımda olmasaydın dün geceyi nasıl çıkarırdım inan bilmiyorum. Hayatımı kurtardın, Lindsay."

Ona sımsıkı sarıldım ve "Yuki, biz arkadaşız," dedim. "Ne gerekiyorsa sormana bile gerek yok. Bunu biliyorsun değil mi? Ne gerekiyorsa."

"Sakin aramayı unutma, tamam mı?"

"En kötüsü geride kaldı," diye cevap verdi Yuki. "Bizim için artık endişelenme Lindsay. Teşekkürler. Çok teşekkürler."

Otomatik kapıdan çıkarken dönüp arkama baktım.

Yuki hâlâ ayakta durmuş gülümseyerek bana bakıyor ve el sallıyordu.

Bölüm 7

HASTANENİN ÖNÜNDE bir taksi duruyordu. *Ne kadar ansliyim* diye düşündüm. Arka koltuğa geçerek neredeyse yığılır gibi oturdum. Kendimi berbat hissediyordum. Sabahlamak kolejli çocukların işiydi, benim gibi koca kızların değil.

Şafak vakti Potrero Tepesi'ne doğru ilerlerken şoför inanılmaz sessizdi ve bu harikaydı.

Birkaç dakika sonra iki ayrı ailenin daha yaşadığı Victoria tarzı, üç katlı, mavi binanın ön kapısındaaydım. Merdivenleri ikişer ikişer hızla tırmanarak ikinci kata çıktım.

Border Collie cinsi biricik köpeğim Martha, sanki evden ayrılalı bir yıl olmuşçasına beni kapıda heyecanla karşıladı. Aslında bakıcısı Karen'ın onu yürüyüşe çıkardığını ve karnını doyurduğunu biliyordum, ama yine de köpeğimle birbirimizi çok özlemiştik.

"Yuki'nin annesi hastanede," dedim köpeğime. Çok duygusallaşmışım. Kollarımı boynuna doladım ve ona sımsıkı sarıldım. Ardından yatak odasına doğru ilerlerken Martha da beni takip etti.

Kendimi yumuşacık yatağıma bırakıp 7-8 saat boyunca uyumak istiyordum. Ama bunun yerine koşmak için üzerime

eşofmanlarımı giydim ve sabah kızılığının içinde asılı kalmış sisli koya çıktım.

Saatler tam sekizi gösterirken küçücük odamdaki candan ofisin içine bakıyordum.

Masamdaki dosya yığını son gördüğümünden bu yana oldukça artmıştı ve telefonumun kırmızı mesaj ışığı artık alarm verme noktasındaydı. Tam her şeye küfredecekken masamın ve henüz kapağını açmadığım kahvemin üzerine karanlık bir gölge düştü.

Saçları dökülmeye başlamış, iriyarı bir adam kapının eşiğinde duruyordu. Bu çirkin suratı kendi suratım kadar iyi tanıyordum.

Eski partnerim ellisini devirmiş bir polis edasıyla kapıda dikiliyordu. Müfettiş Jacobi'nin saçları kırışmaya başlamıştı ve bakışları Larkin Caddesi'nde kurşunlanmadan öncesine göre çok daha sertti.

"Dün gece parktaki bir bankta uyumuş gibi görünüyorsun, Boxer," dedi.

"Teşekkürler, canım."

"Umarım iyi vakit geçirmişsindir."

"Bildiğin gibi değil. Neyse. Ne var ne yok, Jacobi?"

"Yirmi dakika önce bir ihbar aldık," dedi. "Bir kadın, gençliğinde çok güzel olduğu söylendi. Opera Plaza Garajı'ndaki bir Cadillac'ın içinde ölü bulundu."

Bölüm 8

İŞ MERKEZLERİYLE dolu oldukça kalabalık bölgede, içinde evler, sinemalar, ofisler ve mağazalar gibi birçok farklı hizmetin bulunduğu bir binanın yanındaki Opera Plaza Garajı, mağara gibi görünen kapalı bir otoparktı.

Jacobi, Golden Gate Bulvarı'ndaki garaj girişini bilinçli olarak bloke eden polis arabalarının yanına park etti.

Garaja giriş-çıkış yasaklanmıştı. Yoldan geçen insanların oluşturduğu kalabalık Jacobi'nin, "Halk galeyana geldi," şeklinde söylenmesine yol açmıştı. "Halk galeyana geldi. Sağlam bir olay gördüklerinde bunu hiç kaçırmazlar."

Kalabalığı yararak ilerlemeye çalışırken sinir bozucu bir sesin bana seslendiğini duydum. "Buranın sorumlusu siz misiniz?" "Hey, Arabamı almam gerek. Beş dakika içinde bir toplantım var!"

Olay yerine çektikleri san bantın altından geçerek giriş rampasında durdum. İsmimi söyledim ve verilen rahatsızlık için herkesten özür diledim.

"Lütfen sabırlı olun. Üzülerek belirtmem gerekir ki bu garaj bir cinayet mahallidir. Sizin kadar biz de en kısa sürede burayı terk etmek istiyoruz. Bunun için elimizden geleni yapacağız."

Cevap veremeyeceğim bazı sorulara maruz kaldıktan

sonra arkamdan yaklaşan ayak seslerini ve adımın çağrıldığını duydum. Yaklaşan, Jacobi'nin yeni partneri Müfettiş Rich Conklin'den başkası değildi.

Bundan birkaç yıl önce tanıştığım akıllı ve azimli bir polis olan Conklin'den daha ilk gördüğüm an hoşlanmıştım. Cesareti ve aldığı onca madalya onun yirmi dokuz gibi oldukça genç bir yaşta cinayet masasına yükselmesini sağlamıştı.

Ayrıca aldığı altın plaket binadaki birçok kadının ondan oldukça etkilenmesine sebep olmuştu.

180 cm'den biraz daha uzun, kahverengi gözlü, açık kumral ve üçgen vücutlu Conklin bu haliyle yakışıklı beyzbol oyuncularına benziyordu.

"Elimizde ne var?" diye sordum Conklin'e.

Pınl pırl kahverengi gözleriyle bana baktı. Bakışları ciddi fakat saygılıydı. "Kurban Kafkasyalı bir kadın, Teğmen. Yaklaşık 21-22 yaşlarında. Boynunda bir iz var. Bana tel izi gibi geldi."

"Peki ya tanıklar?"

Conklin, otopark gişesindeki adamı işaret ederek, "Tanık yok. O kadar şanslı değiliz maalesef," dedi. "Gişedeki adamın adı Angel Cortez. Bütün gece nöbetçiymiş. Olağandışı hiçbir şey görmediğini söyledi haliyle. Bir müşteri rampadan aşağıya doğru çılglık çılgılığa koşarak geldiğinde kız arkadaşıyla telefonda konuşuyormuş.

"Müşterinin adı," Conklin elinde tuttuğu not defterini açtı ve devam etti. "Koşarak gelen müşterinin adı Angela Spinogatti. Arabası gece boyunca otoparktaymış. Sabah geldiğinde görmüş cesedi. Başka bir bilgi alamadık."

"Cadillac'ın plakasından bilgilere ulaşıldı mı?" diye sordu Jacobi.

Conklin kafasını sallayarak not defterinin arka sayfasına geçti. "Araba Lawrence P. Guttman'a ait. Ceza bile yememiş. Şu an ona ulaşmaya çalışıyoruz."

Conklin'e teşekkür ederek otopark fişlerini toplamasını istedim.

Sonra Jacobi'yle rampadan yukarı doğru yürüdük.

Çok az uyuyabilmişim, ama kanıma adrenalin pompalan-

maya başladığını hissedebiliyordum. Olayı bizzat görmeden önce gözümün önünde canlandırmaya çalışıyordum. Beyaz bir kadın kapalı bir otoparkta nasıl boğazlanmış olabilirdi?

Yukarıdan ayak sesleri duyuldu. Hem de bir sürü ayak sesi. Bunlar bizimkiler olmalıydı.

San Francisco Polis Departmanı'ndan en az on polis memuru saymıştım. Hepsi etrafa dağılmıştı. Kimisi çöpü karıştırıyor, kimisiyse plaka numaralarını not ediyordu. Otoparkı kullanıma tekrar açmadan önce bize yardımcı olabilecek en ufak bir ipucunu gözden kaçırmamaya özen gösteriyorlardı.

Jacobi'yle dördüncü kata çıktığımızda söz konusu Cadillac'ı gördük. Yeni modellerden biri olan araba gıcır gıcırdı. Arabanın burnu McAllister'daki Civic Center'm garajına bakıyordu.

"Beş saniyeden kısa bir zamanda saatte 60 mil hıza ulaşabiliyor," dedi Jacobi televizyon reklamlarındaki melodik sesleri taklit ederek.

Olay Yeri İnceleme Ekibi'niri şefi Charlie Clapper, her zamanki suratsız ifadesi ve kırılmış saçlarıyla uyum içindeki balıksırtı desenli gri ceketıyla bizi karşıladı.

Elindeki fotoğraf makinesini Cadillac'm yanındaki Subaru'nun kaputuna bırakarak, "Günaydın, Lou, Jacobi," dedi. "Size Jane Doe'yu takdim edeyim."

Elime lastik eldivenleri geçirerek arabanın etrafında dolaştım. Bagaj kapalıydı, çünkü kurban orada değildi.

Yolcu koltuğunda oturan kadın ellerini kucağında kavuşturmuştu ve kocaman açılmış sönük gözleri beklentiyle uzaklara bakıyordu.

Sanki birinin gelmesini bekler gibiydi.

"Ohh, lanet olsun," dedi Jacobi tiksintiyle. "Böyle güzel bir kız. Bu kadar güzel giyimli ve gidecek hiçbir yeri yok. Hem de sonsuza kadar."

Bölüm 9

CLAPPER "Etrafta çanta göremiyorum," dedi. "Kıyafetlerinin incelenmesi işini adli tıpa bıraktım. Şık elbiseler. Zengin birine benziyor, ha ne dersiniz?"

Kurbanın rüya gibi yüzüne baktığımda içimi üzüntüyle karışık öfke kapladığını hissettim.

Açık tenli kadının yüzünde hafif pudra, yanaklarındaysa pembemsi bir allık vardı. Yeni manikür yaptırdığı belli olan kadının saçları Meg Ryan stili kesilmişti ve saçlarının arasında ki röfleler ıslıl ıslıl parlıyordu.

Kadınla ilgili her şey ayrıcalık, şans ve parayı çağrıştırıyordu. Sanki hayatın içinde tam gaz ilerleyecekken psikopatın biri çıkıp onun adına sonsuza kadar frene basmış gibiydi.

Elimin tersiyle kurbanın yanağına bastırdım. Dokunmaya karşı hâlâ duyarlı olan teni bize dün gece yaşadığını söylüyordu.

"Üç Ahbap Çavı lar bu küçük bayanı dövmemiş," diye yorum yaptı Jacobi.

Ona katıldığımı gösterircesine başımı salladım.

Cinayet masasında göreve ilk başladığımda öğrendiğim bir şey vardı ki o da, cinayet mahallinin genellikle iki şekilde oldu-

guydu. İlki kanlı, kırık dökük eşyaların olduğu, mermi kovanlarının etrafa saçıldığı, kurbanınsa düştüğü yerde öldüğü türden, yani, kanıtların dağınık olduğu cinayet mahallileriydi.

Bir de bu tip cinayet mahallileri vardı.

Önceden planlanmış, kasıtlı cinayetler.

Kurbanın elbiseleri düzgündü. Kırışıklık yoktu ve düğmeleri tamdı. Emniyet kemeri bile takıyordu.

Katil onu önemseyen biri olabilir miydi?

Yoksa bu temiz ve düzenli ortam onu bulacak kişiye bırakılmak istenen bir tür mesaj mıydı?

"Yolcu kapısını maymuncukla açtık," dedi Clapper. "Her yer tertemiz silinmiş. İçeride ya da dışarıda parmak izine rastlanmadı. Bir de şuraya bak."

Clapper duvarlardan birine yerleştirilmiş kamerayı işaret etti. Kamera rampa aşağı bakıyordu ve Cadillac'tan da uzakta idi.

Sonra çenesiyle bir başka kamerayı işaret etti. Bu seferki kamera da beşinci kata doğru yani rampa yukarı bakıyordu.

"Video kaydına ulaşacağını sanmıyorum," dedi Clapper. "Çünkü araba mükemmel bir şekilde kör noktada."

Charlie'nin bu yönünü seviyordum. Ne yaptığını biliyordu ve sana gördüklerini anlatıyordu, ama cinayet mahalline sahip çıkmaya kalkmıyordu. Yani işini yapmana izin veriyordu.

Aklımdan geçen olası detayları kontrol etmek için el fenerimi arabanın içine doğru tuttum.

Oldukça sağlıklı görünen kurban, yaklaşık 155 cm boyunda ve elli kiloydu.

Parmağında nişan ya da evlilik yüzüğü yoktu.

Boynundaki kristal kolye tel izinin altında kalıyordu.

İz bile, sanki yumuşak bir şeyle yapılmışçasına yüzeysel görünüyordu.

Boynundaki iz hariç herhangi bir kesik, morluk ya da şiddet gördüğüne dair bir işaret yoktu.

Bu kızın neden ve nasıl öldüğü hakkında bir fikrim yoktu,

ama içimden bir ses bana bu arabanın içinde ölmediğini söylüyordu.

Buraya taşınarak olduğu yere yerleştirilmişti ve birinin gelip bu tablo gibi görüntüye hayran kalması beklenmişti.

Birinin bütün bunları benim için hazırlamış olmasından korkuyordum.

Yanılıyor olmayı diledim.

Bölüm 1 O

"RESİM ÇEKTİNİZ Mİ?" diye sordum Clapper'a.

Çalışılacak alan çok geniş olmadığı için bir an önce kurbanı yaklaşıp onu daha detaylı incelemek istiyordum.

"Koleksiyonum için ihtiyacım olandan da çok resim çektim," diye cevap verdi Clapper. "Fotoğraf makinesi bu kızı çok seviyor."

Olympus marka dijital makinesini çantasına yerleştirdi ve kapağını kapadı.

Arabanın içine doğru uzandım ve yavaşça kurbanın uçuk pembe ceketinin ve daracık parti elbisesinin etiketine baktım.

"Ceket Narciso Rodriguez," diye seslendim Jacobi'ye. "Elbise de Carolina Herrera. Şu an ipliğe dönüşmüş yaklaşık 6000 dolara bakıyoruz Jacobi. Tabi buna ayakkabılar dahil değil.

Sex and the City'den bu yana laf ayakkabılara geldi mi adamımızın adı Manolo Blahnik'ti. Kurbanın ayaklarında aynı adama ait bir çift ayakkabı olduğunu fark ettim.

Jacobi, "Neredeyse mis gibi para kokuyor diyeceğim kadın için," dedi.

"Sende de iyi burun varmış, dostum."

Kadın balo salonlarını ve orkideleri andıran mis gibi bir parfüm kokuyordu. Ya da belki ağaç diplerinde oluşan yosun kokuşuydu. Sürdüğü şey her neyse daha önce hiç karşılaşmadığım bir koku olduğundan emindim. Belki de çok pahalı özel bir markaydı.

Kadını bir kez daha koklamak için tam eğiliyordum ki Conklin kırk yaşlarında, kısa boylu, beyaz bir adamla yanımıza geldi. Adamın kıvrıkcık saçları ensesinde yele gibi duruyordu ve suratında kara birer leke gibi görünen gözleri de fıldır fıldır bakıyordu.

"Ben Dr. Lawrence Guttman," dedi adam Jacobi'ye öfkeyle. "Ve evet. Sorduğunuz için teşekkürler. Bu benim arabam. Ona ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

Jacobi adama rozetini göstererek, "Hadi beraber *benim* arabama doğru yürüyelim, Dr. Guttman," dedi. "Beraber merkeze doğru kısa bir yolculuk yapalım sizinle. Müfettiş Conklin ve benim size sormak istediğimiz bazı sorular var, ama eminim çok kısa bir sürede açıklığa kavuşturabiliriz."

0 esnada arabanın yolcu koltuğunda oturan ölü kadını fark eden adam hışımla Jacobi'ye döndü ve "Tanrım! 0 da ne?" diye haykırdı tükürük saçarak. "0 kadın da kim? Ölmüş o! Ne sanıyorsunuz ha? Birini öldürdüm ve arabamın içinde mi bıraktım. Bunu düşünüyor ola.... Çıldırıldınız mı siz? Avukatımı istiyorum!"

Bize doğru yaklaşan motorun gürültülü sesi Guttman'ın sesini bastırmıştı. Siyah minibüs tarzı araç kavisli rampadan yukarı çıkarken tekerleklerinin iç gıcıklayan sesi her yerde yankılanıyordu.

Bizden yaklaşık altı metre kadar ileriye park eden aracın kapıları açıldı ve şoför koltuğundan bir kadın indi.

Kırkını henüz devirmiş, her yönüyle bir bütün siyahi kadın Claire Washburn'den başkası değildi.

Adli Tıp olay yerine varmıştı.

Bölüm 1 1

SAN FRANCISCO'NUN Adli Tıp Uzman Şefi olan Claire, sezgileri güçlü, mükemmel bir patologdu. Oldukça iyi viyolonsel çalan, neredeyse yirmi yıllık evli ve iki erkek çocuk annesi olan Claire, sözün özü, benim bu dünyadaki en iyi arkadaşımdı.

On dört yıl önce bir cinayet vakasında tanışmıştık ve o günden bu yana neredeyse evli bir çift kadar beraber vakit geçirmiştik.

Hatta evli çiftlerden daha iyi anlaştığımız söylenebilirdi.

Birbirimize olan sevgimizi göstermekten çekinmeyerek hemen oracıkta sımsıkı sarıldık. Ardından ellerini iri kalçalarına koyan Claire hemen konuya girdi ve "Eee, Lindsay," dedi. "Bugün kim ölmüş bakalım?"

"Şimdilik adı Jane Doe," diye cevap verdim. "Mükemmel bir ucube tarafından öldürülmüşse benziyor, Claire. Tek bir tel saça bile rastlamadık. Bundan sonrasını açıkçası bize sen söyleyeceksin."

"Bakalım neler bulacağız."

Claire alet çantasıyla arabaya doğru ilerledi ve önce kendi dosyası için kurbanın her açıdan fotoğrafını çekti. Ardından kurbanın ellerini ve ayaklarını sardı.

"Lindsay," diye seslendi sonunda. "Gelip şuna bir bakšana."

Claire kurbanın üst dudağını kaldırıp içini gösterirken ben de arabayla onun arasındaki küçücük boşluğa sıkışmaya çalıştım. Sonra elindeki kalem şeklindeki el feneriyle alt dudağın içini gösterdi.

"Şurayı görüyor musun, tatlım?" diye sordu. "Bu genç bayanın dudaklarına ince bir tüp falan mı bağlandı?"

"Hayır," diye cevap verdim, "ilkyardım ekipleri ona hiçbir müdahalede bulunmadı. Senin gelmeni bekledik."

"O halde bu apaçık bir travma belirtisi. Diline bak. Yırtılmış gibi görünüyor."

Claire elindeki el fenerini kızın boynundaki ize tuttu.

"Nadir rastlanan bir tür iz," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim. "Göz damarlarında kanama yok. Saçma değil mi? Yani eğer onu boğdularsa tabi."

"Tamamen saçma," dedi Claire. "Elbiseleri tertemiz ve düzgün görünüyor. Çok rastlanır bir şey değil."

"Ölüm sebebi? Saati?"

"Gece yarısı civarında ölmüş olduğunu sanıyorum. Vücudu henüz sertleşmeye başlamış. Bunun dışında tek bildiğim şu an ölü olduğu. Benim dükkâna götürüp daha detaylı incelediğimde sana daha net bir şeyler söyleyebilirim."

Claire ayağa kalkarak asistanıyla konuştu.

"Peki, Bobby. Şimdi şu zavallı kızı arabadan indirelim. Nazik davranın lütfen."

Dördüncü katın sonuna kadar yürüdüm ve yukarıya, binaların tepesine ve aşağıya, Golden Gate Bulvanı'nda akan trafiğe baktım. Kendimi biraz toparladığımdan emin olunca cep telefonumdan Jacobi'yi aradım.

"Guttman'ı serbest bıraktım," dedi Jacobi. "New York'tan gelen bir uçaktan daha yeni inmiş. Arabasını şehir dışına çıkarırken otoparka bırakmış."

"Yani suçun işlendiği saatte başka bir yerde olduğunu kanıtladı öyle mi?"

"Öyle görünüyor. Arabasına kızı bir başkası bindirmiş

olmalı. Peki, orada işler nasıl gidiyor?"

Döndüm, Claire ve asistanına baktım. Ölü torbasına yerleştirmeden önce kurbanı pozisyon veriyorlardı. 180 cm'lik fermuarın kapanma sesi ve ölünün hava geçirmez bir torbaya konulduğu hissi, bunu daha önce defalarca görmüş olsanız da tüylerinizi ürpertiordu.

Jacobi'ye cevap verirken sesim kendime bile hüzün dolu gelmişti.

"Buradaki işimiz bitmek üzere."

Bölüm 1 2

SAAT NEREDEYSE 6:00 olmuştu. Yani arabadaki kızın cesedini bulmamızın üzerinden on saat geçmişti.

Masamın ortasında duran kâğıt tomarında dün gece Opera Plaza Garajı'na park eden 762 arabanın listesi vardı.

Sabahtan beri veri bankasından plakaları araştırıyorduk, ama ne kırmızı alarm veren bir arabanın izine rastlamıştık ne de en ufak bir ipucuna ulaşmıştık.

Kurbanın parmak izini bile araştırmıştık.

Kurban, hiç tutuklanmamış, askere gitmemiş ya da hükümet adına çalışmamıştı.

Yarım saat kadar önce dijital ortamda resmi çizilmişti ve dünyada neler olacağına bağlı olarak yarın bütün gazetelerde resmi yayınlanacaktı.

Atkuyruğu topladığım saçlarımı açarak başımı iki yana salladım ve masamdaki kâğıtların uçuşmasına sebep olacak kadar derin bir nefes aldım.

Ardından hâlâ morgda olan Claire'i aradım ve aç olup olmadığını sordum.

"10 dakika sonra aşağıda buluşalım," diye cevap verdi Claire.

McAllister'da onun için ayrılmış park yerinde buluştuk.

Arabayı açmasıyla kendimi yolcu koltuğuna atacaktım ki koltukta alet çantasına ek olarak uzun balıkçı botları, bir kask, California haritası ve 35 mm'lik Minolta marka fotoğraf makinesinin durduğunu fark ettim.

Hepsini hemen arka koltuğa aktararak yerime geçtim. Claire önce bana hayranlık dolu bir bakış attı, ardından kendini tutamayarak kahkahayı patlattı.

"Komik olan ne kelebek?" diye sordum.

"Suratındaki o bakış ne, bebeğim?" dedi Claire. "Bana meydan okumana gerek yok, istediğin şey bende."

Claire elindeki kâğıtları yüzüme doğru salladıktan sonra öküz derisi çantasının içine soktu.

Bazıları Claire'in *Kelebek* takma adının Muhammed Ali gibi, "Kelebek gibi uçup, arı gibi sokmasından" kaynaklandığını düşünüyordu, ama sebebi aslında bu değildi.

Claire Washburn'un sol kalçasında altın renginde bir kelebek dövmesi vardı. Ben de şu an gözümü dikmiş ona bakıyordum.

"Söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorum," dedim.

Sonunda dayanamayarak anlatmaya başladı.

"Kesinlikle bir cinayet vakası," dedi. "Vücudunun aldığı renk, oturur pozisyonu ile uyumlu değil. Demek ki başka bir yerden aktarıldı arabaya. Ayrıca kollarının üst kısmında, göğsünde ve göğüs kafesinde morluklara rastladım."

"Peki, o halde ölüm şekli ve sebebi ne?"

"Bence *Burke* stili."

Burke stili terimine aşinaydım.

1820'lerde kadavra işinde olan Burke ve Hare isimli iki sevgili, önceleri Edinburgh'daki tıp fakültesine satmak için mezarlardan ceset çıkartıyordu. Sonra taze ceset üretmenin aslında çok kolay olduğunu fark ettiler. Tek yapmaları gereken canlı kurban bulup ölene kadar göğsünün üzerinde oturmaktı.

Burke stili günümüzde hâlâ oldukça revaçtaydı. Doğum sonrası depresyonuna giren annelerin sayısını bilmek isteyeceğiniz kadarı yatağın şiltesinin altına sokup üzerine otur-

mak suretiyle bunu bebeklerine yapıyordu.

Göğsünüzü kabartamazsanız, nefes de alamıyor dunuz.

Kurbanın vücudu ya hiç, ya da çok az travma belirtisi gösterirdi.

Claire, *Susie'nin* Kerf ne gitmek üzere arabayı park yerinden çıkartırken ben de emniyet kemerimi taktım.

"Bu kız resmen kâbus yaşamış, Lindsay," dedi Claire. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence birisi onun göğsüne otururken diğer ucube kafasına bir torba geçirerek kızın ölmesine sebep olmuş. Torbanın kenarını sıkıca tutmuş olmaları. Sanırım boynundaki iz de bundan kaynaklanıyor. Belki aynı anda ağzını ve burnunu da kapamış olabilirler."

"Yani iki katili mi var?"

"Bana sorarsan Lindsay, bu işin bu şekilde meydana gelmesinin *tek* açıklaması bu."

Bölüm 1 3

CLAIRE, Pathfinder'ını akşam trafiğinde sürmeye çalışırken San Francisco'nun iş merkezleriyle dolu bölgesi yanımızdan akıp geçiyordu. Genç kızın tüyler ürpertici ölümü etrafımızı sarmış gibiydi. Bir süre yolumuza konuşmadan devam ettik.

Gözümün önüne parça parça gelen görüntüleri birleştirmeye, tek parça haline getirmeye çalışıyordum.

"İki katıl," dedim sonunda Claire'e. "Takım gibi çalışmış. Olaydan sonra kurbanı arabaya yerleştirmişler. Amaç ne? Verilmek istenen mesaj ne?"

"Çok can sıkıcı," dedi Claire.

"Ve çok mide bulandırıcı. Tecavüz testi sonuçları?"

"Laboratuvarda," dedi Claire. "Kızın giydiği pahalı kıyafetlerle beraber. Bu arada, kızın eteğinin kenarında kurumuş meniye rastlandı."

"Tecavüze mi uğramış yani?"

"Bir tecavüzden beklenecek vajinal yırtılmaya ya da herhangi bir çürüğe rastlamadım," dedi Claire dalgın bir ses tonuyla. "Bu konuyla ilgili karar vermek için beklememiz gerekecek."

Tren yolu geçidinin yanında durduk ve trenin gürültüyle

geçişini seyrettik. San Francisco'nun üzerine akşam çökerken işinden çıkanlar da evlerine gitmeye çalışıyordu.

Küçük kafamın içinde hâlâ sorular uçuşuyordu. Binlerce soru. Kızın kim olduğuna dair sorular. Onu kimin öldürdüğüne dair sorular. Onun ve katillerinin yollarının nasıl kesiştiğine dair sorular.

Cinayet kişisel bir sebeple mi işlenmişti?

Yoksa tesadüfen mi öldürülmüştü?

Eğer cevap ikincisiyse, öldürmekten aldığı zevk kadar, ölüm biçiminden de heyecan duyan, ritualist bir katil söz konusuydu.

Bir kez daha bunu yapmaktan zevk alacak bir katil.

İlerleyen trafik kısa süreyle kesintiye uğradığında Claire direksiyonu sola kırdı ve yaklaşık bir dakika sonra *Susie'nin* yeri'nin hemen kapısının önünde iki arabanın arasına arabayı park etti.

Kontağı kapadı ve bana dönerek, "Dahası var," dedi.

"Yalvartma beni, Kelebek," diye cevap verdim.

Duymak için öldüğüm şeyi bir araya getirmek için çok uğraştığı belli olan Claire bana güldü.

"Ayakkabılar," dedi. "40 numara."

"Olamaz," diye atıldım. "O küçücük kız mı?"

"Olamaz değil. Hatta oldu bile. Ama haklısın. Bu çok saçma, Linds. Kızın ayak numarası muhtemelen 37. O ayakkabılar ona ait değildi. Ayakkabıların altı tertemiz. Yere hiç değmemiş bile."

"Hah," dedim. "Madem ayakkabılar onun değil, belki elbiseler de onun değildi."

"Benim de düşündüğüm bu, Lindsay. Ne anlama geliyor bilmiyorum, ama elbiseler yepyeni. Ne ter izi, ne de herhangi başka bir ifrazat. Birisi dikkatle, hatta ustaca, öldükten sonra kızı giydirmiş."

Bölüm 14

CLAIRE'LE *Susie* 'nin Yen'ne vardığımızda henüz akşamın erken saatleriydi. Oldukça gürültülü ve bazen de tatsız olaylara sahne olan Karayip tarzı restoran, haftada bir kızlarla oturup bir şeyler yediğimiz buluşma noktamızdı.

Reggea grubu henüz sahne almanıştı ki bu iyi bir şeydi. Zira Cindy her zamanki yerimizde oturmuş heyecan içinde bize el sallıyordu. Anlatmak istediği gerçekten önemli şeyler olmalıydı.

Kelimeler onun için her şey demekti.

Cindy şu sıralar *San Francisco Chronicle* gazetesinde cinayet muhabirliği yapıyordu. Yaklaşık dört yıl kadar önce tüyler ürpertici bir cinayet vakası üzerinde çalışırken tanışmıştık. Küstahlığı ve azmi başta beni sinir ettiyse de yaptığı röportajlarla korkunç katili yakalamama ve ölüm cezasına çarptırmama yardım etmesi sebebiyle aynı özellikleri sayesinde daha sonra saygımı kazanmıştı.

Bir sonraki cinayet vakasında da karşıma çıktığında yakın arkadaş olduk. Artık onun için her şeyi yapardım. Neredeyse her şeyi tabii - Ne de olsa o bir muhabirdi.

Claire'le beraber Cindy'nin karşısına geçip oturduk.

Kabarık sarı saçları, leylak rengi süveterin üzerine giydiği erkek kesimi siyah ceket ve altındaki kot pantolonuyla Cindy hem erkeksi hem kadınsı görünüyordu. Üst üste binmiş ön iki dişi onu olduğundan çok daha şirin gösteriyordu. Gülüşü de insanın içini ısıtıyordu.

Loretta'ya margaritamızı sipariş ederken cep telefonumu kapadım ve Cindy'ye dönerek, "Bir şeyler planlıyor gibisin," dedim.

"Oldukça iyisin ve çok haklısın," diye cevap verdi Cindy sırıtarak. Üst dudağındaki tuzu emerek elindeki bardağı masaya bıraktı. "Bomba bir hikâye yakaladım," dedi. "Ama sanırım kısa bir süre için bunu kendime saklayacağım."

"Hadi anlat," diye ısrar etti Claire. Bunun üzerine kahkahayı patlatan Cindy anlatmaya başladı hemen. "Asansörde birkaç avukat konuşurken duydum," dedi aslan gibi kükrer, komik sesiyle. "İlgimi çekince gayriihtiyari kulak kabarttım anlayacağınız."

"Sanki boşboğazlıktan hoşlanmazmışsın gibi," diye atıldım bardaklarımıza margarita doldururken.

Cindy iyice masaya doğru eğilerek, "İşte size bomba," dedi. "Burada yani Metropolis'teki büyük bir hastane aleyhinde ihmal suçlamasıyla dava açılacak. Son birkaç yıldır acil servisten kabul edilen hastaların birçoğu tamamen iyileşmiş. Ama daha sonra, Civic Center'ın lobisi ve dördüncü katı arasında duyduğuma göre, aynı hastalar ölmüş. *Çünkü bu hastalara yanlış tedavi uygulanmış.*"

Bardağımın kenarından Cindy'ye doğru baktım. Hikâyenin devamında değişeceğini umduğum kötü bir hissin göğsümün tam ortasına saplandığını hissedebiliyordum.

"Maureen O'Mara isimli yetenekli bir avukat bir grup hastanın ailesini temsilen hastanenin peşine düşmüş."

"Hangi hastane?" diye sordum. "Söylemende bir sakınca var mı?"

"Elbette yok, Linds. San Francisco Bölge Hastanesi."

İçimdeki kötü his iyice derinlere kök salarken Claire'in, "Tanrım, olamaz," dediğini duydum.

"Geceyi, Bölge Hastanesi'nde Yuki'nin elini tutarak geçirdim," dedim. "Annesini dün öğleden sonra acil servise yatırdık."

"Hemen saçmalamayalım," dedi Cindy sessizce. "Orası devasa bir hastane. Aslında özellikle bir doktorun ismi geçiyor. Dr. Garza. Görünüşe göre ölenlerin çoğu onun takip ettiği hastalarmış."

Kan basıncımın aniden yükseldiğini hissettim. Başım alev alev yanıyordu adeta. "Aman Tanrım," dedim. "İşte o. Onunla *tanı tım*. Yuki'nin annesiyle ilgilenen doktor o!"

Tam o esnada arkamdan yaklaşan birisi yanağıma düşen saçları kenara iterek beni öptü.

"Benden mi bahsediyordunuz?" diye sordu Yuki, Cindy'nin yanındaki boş yere geçerken. "Neler kaçırdım bakalım?"

"Cindy bir hikâye üzerinde çalışıyor,"

"Ve sanırım bilmen gerek," dedi Claire.

Bölüm 15

YUKİ SORAN GÖZLERLE BAKARKEN Cindy aniden konuşmak konusunda tereddüt etti.

"Hadi ama," dedi Yuki ciddi bir ifadeyle. "Bana güvenebilirsin. *Aramızda kalsın* ne demek biliyoruz herhalde."

"Onunla ilgisi yok," diye cevap verdi Cindy.

O sırada Loretta geldi ve dilimler halinde servis edilen kurutulmuş tavuk eti tabağı ve sosunu masaya bıraktı. Başlangıçlar ve birkaç margaritanın ardından Cindy, Maureen O'Mara'nın hastane aleyhine açacağı davayı bu kez Yuki'ye anlattı.

Cindy sözünü bitirince Yuki, "Aslında bu konuyla ilgili bildiğim oldukça fazla şey var," dedi. "O'Mara neredeyse bir yıldan fazladır bu dava üzerinde çalışıyor."

"Gerçekten mi? Hadi canım sende," diye atıldı Cindy. "Sen nereden biliyorsun bunu peki?"

"Friedman, Bannion ve O'Mara için çalışan bir arkadaşım var," diye cevap verdi Yuki. "Bana o anlattı. Çünkü bu konu üzerinde bizzat arkadaşım çok uzun mesai harcadı. Tahmin bile edemeyeceğiniz kadar araştırma yapılması gerek. Bir sürü teknik detay var incelenmesi gereken. Korkunç bir dava olması

muhtemel. O'Mara asla kaybetmez. Ama sanırım bu kez baltayı taşa vuracak."

"Herkes zamanı gelince kaybeder," dedi Claire.

"Biliyorum, ama Maureen O'Mara asla kaybetmeyeceği davaları incelikle seçer," dedi Yuki.

Belki de Yuki asıl noktayı kaçırıyordu. Bu yüzden kendimi, "Yuki, annenin o hastanede olması seni hiç mi rahatsız etmiyor?" diye sormak mecburiyetinde hissettim.

"Yoo," diye cevap verdi Yuki. "Maureen O'Mara'nın o davayı alacak olması hastaneyi *suçlu* kılmaz ki. Avukat kanaatim: Her an, herkes, her şeyi dava edebilir.

"Gerçekten çocuklar," diye devam etti Yuki o her zamanki makineli tüfek hızıyla. "Birkaç yıl önce apandistim alındı orada. Harika bir doktorum vardı ve hastaneden çıkana kadar birinci sınıf hizmet gördüm."

Claire, "Peki annen nasıl şimdi?" diye sordu.

"Oldukça iyi," dedi Yuki. Sonra güldü ve "Bunu nereden biliyorum, biliyor musunuz? Beni kardiyologlardan biriyle baş göz etmeye çalıştı. Kırk yaşlarında, kel kafalı ve nefesi leş gibi kokan bir doktorla hem de."

Yuki'nin heyecan dolu konuşması masanın havasını değiştirmişti resmen. Hepimiz gülmeye başladık. Annesini öyle güzel taklit ediyordu ki, olanları Keiko sanki yanıımızdaymış gibi gözümde canlandırabiliyordum.

"Ona *'Anne bu adam bana göre de il,'* dedim. O da bana, *'Ah Yuki ah,'* diye cevap verdi. *'Bakmak hiçbir ey ifade etmez. Dr. Pierce dürüst ve iyi bir adam. Dergilere bakılır.'* Sonra ben dedim ki, *'Anne, babam Frank Sinatra'ya benziyordu. Sen neden bahsediyorsun Tanrı a kınaT'*

Ardından Cindy hepimizi tekrar gülme krizine sokan sorusunu patlattı. "Eee? Çıkacak mısın yani şimdi bu adamla?"

Yuki kafasını salladı. "Sorarsa mı demek istiyorsun? Ya da annem adamın cep telefonunu elinden alıp zorla benim numaramı çevirirse mi?"

O kadar eğleniyorduk ki sahneye çıkan grup, müziklerini daha sesli yapmak zorunda kalmıştı. Yirmi dakika sonra Yuki, Keiko'yu vakit geç olmadan ziyaret etmek istediğini söyleyerek yanımızdan ayrıldı. Henüz çikolatalı pastalarımız ve kahvelerimiz bile servis edilmemişti.

Makineli tüfek hızıyla konuşmasına ve iyi vakit geçirmiş olmamıza rağmen yanımızdan ayrılırken Yuki'nin güzel gözlerinin arasında endişe dolu çizgiler oluşmuştu.

Bölüm 16

MAUREEN O'MARA kalbinin şakaklarında attığını hissedebiliyordu. Bu mümkün olabilir miydi? Öyle değilse bile ne kadar heyecanlı olduğunun bir göstergesi olmalıydı. Civic Center Adliye Binası'nın çelik ve cam karışımı heybetli kapısını iterek içeri girdi.

Lanet olsun.

İşte büyük gün gelip çatmıştı. Buranın sahibi artık oydu.

Çantasını kapıdaki görevliye uzatarak metal dedektöründen geçti. Görevli gülümseyerek *günaydın* dedi ve ona 700 dolarlık Louis Vuitton çantasını uzattı.

"Bol şans, Bayan O'Mara."

"Teşekkürler, Kevin."

O'Mara şans getirmesi için iki parmağını üst üste çapraz yaparak görevlinin yanından ayrıldı ve lobideki kalabalığın arasından geçerek asansöre doğru ilerledi.

Yürürken bir taraftan da düşünüyordu. Eski kafalı ve her şeyi bildiğini sanan partnerleri çok iyi avukatları olan dev gibi bir hastaneye karşı açılan bu davayı almasının *çılgınlık* olduğunu söylemişlerdi ona. Onlara göre yirmi bireysel vakayı bir

bütün haline dönüştürebilmek ve devasa bir davaya çevirebilmek imkânsızdı.

Ama O'Mara davayı reddedemezdi. Çünkü kaçırılmayacak kadar iyiydi.

tik müvekkili ona kendi ayaklarıyla gelmişti. Ardından manzara ortaya çıkmıştı. Her şey bir anda hızlanmış, küçücük bir kartopu, koskoca bir çığa dönüşmüştü ve kısa süre içinde hastaneyle ciddi problemler yaşayan bir sürü insanın avukatı oluvermişti.

Bu davayı bir bütün haline getirebilmek, bir motosikletin üzerinde oturup, elinde topolarla oynarken bir yandan da bir sürü vahşi atı dizginlemeye çalışmak kadar imkânsızdı. Ama o başarmıştı işte.

Son on dört aydır bulgular üstünde didinip durmuştu. 76 müvekkilinin, adli tıp uzmanlarının, hastanenin geçmiş ve mevcut çalışanlarının, ölenlerin yakınlarının bitmek bilmeyen yazılı ifadelerine başvurmuştu.

Her şey bir yana, bu davadan vazgeçmemesi için kendi özel sebepleri vardı, ama kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu.

Müvekkillerinin acısını çok iyi anlıyordu - ve sadece bu kadarı yeterliydi.

Şimdi tüm bunlara jüriyi ikna etmek kalmıştı.

Eğer bunu başarabilirse, olabilecek en uygun biçimde, yani çoktan hak edilmiş milyonlarca doları müvekkillerine ödemek zorunda kalarak, hastane de bu acıyı anlayacaktı.

Bölüm 17

MAUREEN O'MARA asansörlerden birine doğru hızla koştu. Tam kapılar kapanacaktı ki koyu gri takım elbiseli bir adam son anda asansöre yetişti.

Lawrence Kramer muhteşem gülüşüyle gülümsedikten sonra hafifçe öne doğru eğildi ve dördüncü katı gösteren tuşa bastı.

"Günaydın," dedi adam. "Nasılsın?"

"Daha iyi olmamıştım. Ya sen?"

"Harika. Bu sabah yumurtamın yanında çiğ et yedim," dedi Kramer. "Şampiyonların kahvaltısı.

Maureen, "Kalbin için pekiyi olmasa gerek," dedi hastane-nin baş avukatına yan gözle bakarak. "Kalbin *vardı*, değil mi, Larry?"

Asansör mahkeme salonunun olduğu kata doğru çıkarken, koca adam başını arkaya doğru atarak kahkahayı bastı.

Tanrım ne de çok di i var bu adamın böyle, diye geçirdi aklından Maureen. *Hem de hepsi beyazlatılmış .*

"Elbette kalbim var," diye cevap verdi Kramer. "Hatta performansını mahkemede ölçmeyi düşünüyorum, Maureen. Teşekkürler. Senin sayende."

42 yaşındaki Lawrence Kramer çok yetenekli bir savunma avukatıydı. Zekiydi, yakışıklıydı ve olgunluk ağmdaydı. Tüm bunlara ek olarak ulusal medyada da ismi sıkça duyulur olmuştu.

O'Mara onu, tecavüzle suçlanan futbol yıldızı müvekkillerinden biriyle ilgili olarak birkaç kez Chris Matthew'un sunduğu *Hardball* programında açıklamalarda bulunurken görmüştü. Matthew'un tüm sözlü saldırılarına karşı kendini savunmayı başarabilmişti. Gerçi bu durum Maureen'i pek de şaşırtmamıştı. Ne de olsa *Hardball* programını kendi oyun alanı olarak seçen Kramer'ın ta kendisiydi.

Lawrence Kramer, şimdi de San Francisco Bölge Hastanesi'ni belki de kapanmaya kadar götürebilecek bir davada savunacaktı. Ama daha önemlisi Kramer'ın hastaneyi *Maureen'e* karşı savunuyor oluşuydu.

Asansör ikinci katta durduğunda binen üç kişi zaten küçük olan alanı iyice daraltmıştı ve Maureen'in iyice Kramer'a yaklaşmasına sebep olmuştu. Onu ezmek, müvekkillerininse tozunu attırmak için çaba harcayacak biriyle bu kadar yakın durmak şu an için çok fazlaydı.

O'Mara bir an için şüpheye kapıldı. Ani bir heyecan duydu. Acaba bu işin hakkından gelebilecek miydi? Daha önce hiç bu kadar karmaşık bir dava almamıştı. Alan birini de tanıımıyordu. Bu seferki dava gerçekten de Büyük Balık'tı, Kramer için bile.

Asansör dördüncü kata vardığında Maureen rakibinin hemen önünde duruyordu. Etrafa yaydığı yüksek gerilim sebebiyle hemen arkasında duran rakibini hissetmemesi mümkün değildi.

İki avukat, mermer zemine basan ayakkabıları geniş korigorda yankılanarak, başları dik, gözleri ileri bakarak yan yana yürümeye başladı.

Maureen düşüncelere dalmıştı.

Kramer ondan on yıl daha tecrübeli bile olsa şu an eşdeğerdeydiler ya da olabilirlerdi. Maureen de Harvard mezunuydu.

O da kanlı bir savaşı hazırdı. Ayrıca onda Kramer'da olmayan bir şey daha vardı. Doğruluk. Doğruluk ondan yanaydı.

Do ruluk güçtür, do ruluk güçtür.

Bu sözler soğuk duş etkisi yaratmış, Maureen'i kendine getirmişti. Aynı zamanda kariyerinin belki de en büyük davası- na dört elle sarılmasına sebep olmuştu. Belki de bu dava onu *Hardball*'a taşıyacak davaydı.

Rakibinden sadece sanayeler önce mahkeme salonunun açık duran kapışma ulaştığında ilk olarak meşe ağacından kür- süyü gördü. Seyirciler mahkeme salonunun neredeyse tamamı- nı doldurmuştu.

Salonun sonunda, sağdaki davacı masasında oturan iş arkadaşı ve davanın ikinci avukatı Bobby Perlstein notlarının üzerinden geçiyordu. Maureen'in asistanı Karen Palmer ise belgeleri ve dosyaları düzenliyordu, ikisi de ona dönerek heye- can dolu gözlerle gülümsediler.

Maureen de onlara gülümsedi. İş arkadaşlarının yanına giderken bir sürü müvekkilinin yanından geçti. Kimine gülüm- sedi, kimine göz kırptı, kimineyse el salladı. Müvekkillerinin müteşekkir bakışları içini ısıtmıştı.

Do ruluk güçtür.

Maureen mahkemenin başlaması için sabırsızlanıyordu. Hazırdı. Ve bugün, onun günüydü.

Bölüm 18

O PAZARTESİ SABAHİ, 400 McAUister'daki Civic Center Adliye Binası'nın giriş katında hâkime sunacağı teklifi hazırlamakla meşgul olan Yuki, bir anda Maureen O'Mara'nın San Francisco Bölge Hastanesi aleyhine açtığı davanın başlamak üzere olduğunu hatırladı.

Bu, içindeki avukatın görmek isteyeceği bir şeydi.

Saatine baktı ve hızla asansörün önündeki kalabalığın yanından geçerek merdivenlere yöneldi. Dördüncü kat koridorunun sonundaki mahkeme salonuna ulaştığında nefes nefese kalmıştı.

Kürsüde Yargıç Bevins oturuyordu.

Bembeyaz saçlarını ensesinde atkuyruğu yapmış, yetmişlerinin ortasındaki Bevins adil, fakat tuhaf bir insandı. Aklından geçenleri tahmin etmek imkânsız gibi bir şeydi.

Kapıya yakın yerlerden birine oturan Yuki, haki rengi pantolon, pembe gömlek ve onun üzerine blazer ceket giymiş siyah saçlı adamı gördü. Adam bileğindeki saatin kayısıyla oynuyordu.

Bu yakışıklı yüzü bir isimle bağdaştırmak Yuki'nin sade-

ce saniyelerini aldı. Adam annesini acil serviste kabul eden Doktor Dennis Garza'dan başkası değildi.

Elbette, diye düşündü Yuki. Mahkemede tamklık edecek olmalı.

Maureen O'Mara'nın ayağa kalkmasıyla kalabalık salonu saran uğultu sesi Yuki'nin dikkatini bir anda o yöne çevirmesine sebep oldu.

Uzun boylu ve iri yapılı O'Mara'nın üzerinde, Yuki'nin Armani olduğunu tahmin ettiği bir takım elbise ve siyah kısa topuklu ayakkabılar vardı. Güçlü hatları ve omuzlarına yele gibi dökülen dikkat çekici kıvıllı saçları vardı.

Etkileyici avukat mahkemeye yüzünü döndü, jüriyi selamladı, kendini tanıttı ve açılış konuşmasına başladı. Önünde duran bir sürü fotoğraftan birini almıştı eline.

35 yaşlarındaki çilli sarışının resmini jüriye doğru tutarak, "Lütfen şu resme, uzun uzun ve dikkatle bakın," dedi O'Mara. "Bu güzel genç kadının adı Amanda Clemmons.

"Geçen Mayıs ayında Amanda üç oğluyla beraber evlerinin arkasındaki küçük sahada basketbol oynuyordu. Simon Clemmons, Amanda'nın kocası, o tarihten sadece altı ay önce bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Aslında Amanda çok iyi bir oyuncu değildi. Ama bu genç dul, Adam, John ve Chris isimli üç oğluna hem annelik hem de babalık yapmak zorundaydı. Bu cesur kadını hayal etmeye çalışın. Gözünüzün önünde canlandırmanızı istiyorum. Üzerinde beyaz şort, üstünde de mavi ve altın sarısı rengindeki Warriors tişörtü var. Üç oğluyla beraber top sürüyor ve garaj kapısında asılı potaya şut atmaya hazırlanıyor.

"Ayakkabısı asfalta takılıp yere düşene kadar John, annesinin gülerek eğlendiğini ve onlara muziplikler yaptığını anlattı bana.

"Yarım saat sonra ambulans olay yerine gelerek Amanda'yı hastaneye götürdü. Orada ona röntgen çektiler ve sol bacağıının kırık olduğuna karar verdiler.

"Bu yaralanma Amanda için geçici bir durumdu," diye devam etti O'Mara. "Gençti, güçlüydü ve bünyesi çabuk toparlanırdı. Gerçek bir savaşıydı o. Gerçek bir Amerikan kahramanı. Ama San Francisco Bölge Hastanesi'ne kabul edilmişti.

"Ve bu da onun için sonun başlangıcıydı. Lütfen Amanda Clemmons'un şu fotoğrafına dikkatle bakın. Görmüş olduğunuz bu resmi ailesi Amanda'nın cenazesinde kullandı."

Bölüm 19

MAUREEN, Amanda'nın hikâyesini anlatırken öfkesinin kademeli olarak arttığını hissetti. Her ne kadar Amanda'yla hiç karşılaşmamışsa da, o genç anne çok yakın bir arkadaşı kadar gerçektir onun için. Zaten aşırı yoğun çalıştığı için çok da fazla arkadaşı yoktu Maureen'in.

Ölen tüm müvekkiller, tüm *kurbanlar* için aynı şekilde hissediyordu. Hepsinin geçmişini, ailelerini, eş ve çocuklarının adlarını biliyordu.

Ve özellikle de Bölge Hastanesi'nde her birinin ne şekilde can verdiğini çok iyi biliyordu.

Amanda Clemmons'un resmini asistanına verdi ve jüriye arkasını döndü. Jüri üyelerinin merak dolu bakışlarını hissedebiliyordu. Hepsini Maureen'in devam etmesi için sabırsızlanıyordu.

"Amanda Clemmons sol bacağını kırdığı aynı öğleden sonra Bölge Hastanesi'nin acil servisine alındı," dedi Maureen. "Bacığının röntgeni çekildi ve kırık kemik yerine oturtuldu. Bu çok basit bir prosedüdü. Daha sonra da geceyi geçirmesi için başka bir odaya alındı.

"Gece yarısı ile sabaha karşı arasındaki bir zaman dilimin-

de iyi bir uyku çekmesi için ona verilmesi gereken Vicodin isimli ağrı kesici yerine Amanda'ya, Cytosan isimli kemoterapi ilacı enjekte edildi. Hem de öldürücü dozda.

"0 korkunç gece, bayanlar baylar, bilinci yerinde olmayan Amanda büyük acılar çekerek hayatını kaybetti. Şimdi bizler bunun *neden* olduğunu sormalıyız. Neden bu kadının hayatı kendisinden bu kadar zamansız ve erken koparıldı?

"Mahkeme süresince size Amanda'dan ve onun gibi benzer şekilde, yani öldürücü ilaç kullanımına bağlı, hayatını kaybeden on dokuz farklı kişiden bahsedeceğim. Ama *neden* öldüklerini şimdi söyleyeceğim.

"Bütün bu insanlar, San Francisco Bölge Hastanesi'nin sınır tanımayan, aksi iddia edilemez açgözlülüğünden öldüler.

"Bölge Hastanesi maliyet etkinliğini hasta bakımının üzerinde tuttuğu için öldüler.

"Bölge Hastanesi hakkında bilmek istememeyi dileyeceğiniz o kadar çok şey anlatacağım ki size," dedi O'Mara jüri heyetine ayrılan locayı gözleriyle tarayarak.

"Prosedürlerin nasıl aralıksız ihlal edildiğini ve ucuz olsun diye nasıl eğitimsiz ve ehliyetsiz kişilerin işe alınarak uzun saatler boyu çalıştırıldığını öğreneceksiniz. Bunların hepsi bilanço-yu sağlam tutmak ve Bölge Hastanesi'ni San Francisco'nun en kârlı hastanesi yapmak içindi.

"Ve sizi temin ederim ki temsil ettiğim yirmi kurban korkunç skandalin sadece başlangıcı,

Kramer yerinden fırladı.

"İtiraz ediyorum. Ön yargılı, Sayın Yargıç! Çok sabrettim, ama avukatın beyanları tahrik edicice karalayıcı niteliktedir."

"Kabul edildi. Beni test etmeyin," dedi Yargıç Bevens, Maureen O'Mara'ya. Başını salladı ve "Bir kez daha sınırı aşarsanız size ceza vereceğim. Fakat sonra işler çok daha ciddi boyuta gider."

"Özür dilerim, Sayın Yargıç," dedi O'Mara. "Daha dikkatli olacağım."

Aslında Maureen inanılmaz mutluydu. Zira söylemek istediklerini söylemişti ve Kramer'ın elinden bu durumu değiştirmek için hiçbir şey gelmezdi. Jüri gerekli mesajı kesinlikle almıştı.

Bölge Hastanesi tehlikeli bir yerdi. Kesinlikle tehlikeli.

Jüri heyetinin önünde ellerini kavuşturmuş dimdik duran O'Mara, "Ben müvekkillerim için buradayım," dedi. "Hayatını kaybedenler ve aileleri için. Hepsi Bölge Hastanesi'nde görevin kötüye kullanılmasının, açgözlülüğünün ve ihmalinin kurbanıdır." Ardından O'Mara yüzünü salona doğru çevirdi, "Lütfen," dedi. "Lütfen eğer Bölge Hastanesi'nde bir yakınınızı kaybettiyseniz el kaldırın."

Mahkeme salonundaki onlarca el havaya kalkmıştı. Ellerini kaldırmayan diğerleriyse derin bir nefes aldı.

"Sözüm ona kazaların, bu ölümcül kazaların bir daha asla tekrarlanmaması için yardımınıza ihtiyacımız var."

Bölüm 20

YARGIÇ BEVİNS SAYESİNDE salonda düzen tekrar sağlandığında Yuki bakışlarını yavaşça Maureen O'Mara'dan Dr. Garza'nın yüzüne çevirdi. Garza'nın yüzünde hastanesinin haksız yere suçlandığına dair öfke, kızgınlık görmeyi bekliyordu. Ama beklediği şeyle karşılaşmadı. Bilakis, yapmacık bir gülümseme vardı adamın dudaklarında ve yüz hatları bir kış manzarası kadar buz gibiydi.

Göğsü korkuyla sıkışan Yuki, uzun bir müddet kıpırdanmadı.

Korkunç bir hata yapmıştı!

Lütfen, çok geç kalmı olmayayım!

Oturduğu yerden fırladı, mahkeme salonunun kapısını itercesine açtı ve koridora çıkar çıkmaz cep telefonuna sarıldı. Aceleyle telefonunun küçük tuşlarına bastı ve hastanenin otomatik santrale ulaştı.

Otomatik santralden tüm seçenekleri dinledikten sonra numaralara bastı. Tedirginliği her geçen saniye artıyordu.

Keiko'nun oda numarası 421 miydi yoksa 431 mi? Hatırlayamıyordu! Oda numarası resmen hafızasından silinmişti.

Sıfır tuşuna basarak santral memuru kıza bağlanmayı bekledi.

Annesiyle hemen görüşmeliydi.

Sesini duymalıydı mutlaka.

"Keiko Castellano'yla görüşmek istiyorum," dedi nihayet operatöre. "Hastanenizde hasta kendisi. Lütfen odasına bağlar mısınız? 421 ya da 431 olması gerekiyor."

Keiko'nun neşe dolu sesinin duyulmasıyla hattaki sinyal sesi aniden kesildi.

Yuki bir kulağına telefonu tutarken, diğer kulağını öteki eliyle kapadı. Duruşmaya ara verildiği için koridor kalabalıklaşmaya başlamıştı. Yuki ve Keiko konuşmaya, aslında tartışmaya demek daha doğru olur, devam ettiler. Sonra her zamanki gibi ikisi de pes etti.

"Ben gayet iyiyim," dedi sonunda Keiko. "Sürekli endişelenmeyi bırak, Yuki."

"Peki anne, peki. Seni daha sonra tekrar ararım."

Görüşmeyi sonlandıran tuşa basarken Yuki birinin ona seslendiğini işitti.

Kalabalığın arasından kendine el sallayan gazeteci arkadaş Cindy'nin heyecan dolu yüzünü görene kadar etrafına bakındı.

"Yuki," dedi Cindy nefes nefese. "İçeride miydin? O'Mara'nın açılış konuşmasını dinledin mi? Profesyonel fikrin nedir?"

Kan beynine sıçrayan Yuki, hâlâ kulaklarında atan kalbini dinleyerek, "Aslında," diye söze başladı. "Aslında avukatlar davaların açılış konuşmasında kazanıldığına ya da kaybedildiğine inanır."

"Dur bir dakika," diye atıldı Cindy not defterini çıkarmaya çalışırken. "Bu harika. Hikâyemin ilk satırını buldum bile. Devam et..."

"Maureen O'Mara'nın açılışıysa tam anlamıyla öldürücü bir darbeydi," dedi Yuki. "Hastanenin üzerine bir bomba attı. Jüri asla bunu unutmayacaktır. Ben de unutmayacağım."

"Bölge Hastanesi maliyeti düşük olsun diye ehliyetlessiz

kişileri çalıştırıyor ve hastalar da bu sebeple hayatlarını kaybediyor. Özensizler. Yanlış ilaç kullanıyorlar. Tanrım. O'Mara beni bile o kadar korkuttu ki annemi arayıp hemen onu Saint Francis Hastanesi'ne geçirmek istediğimi söyledim."

"Peki, bunu yapacak mısın?"

"Çalıştım, ama annem lafı ağzıma tıktı! Bana gerçekten çok kızdı," diye cevap verdi Yuki kuşkucu bir ses tonuyla. "Yuki dedi bana. *Bana kalp krizi mi geçirtmek istiyorsun? Burayı seviyorum. Doktorumdan memnunum. Odamı seviyorum. Gelirken bigudilerimi ve üzerinde ejderha olan pembe geceli imi getir.*"

Yuki güldü ve başını salladı. "Tanrı şahidim ki güzellik merkezinde gibi davranıyor. Anne, *ezlongunu ve kakao ya 1-ni da getirmemi ister misin*, diye sormak istedim ona. Sadece Maureen O'Mara'nın sarsıcı açılış konuşması yüzünden onu endişelendirmek istemedim. Tanrım. Tüm o insanlar ellerini kaldırdığında içimden bir şeylerin çekildiğini hissettim."

"Annenin ne istediğini bir tarafa bırakıp, hastaneye gitmeye ve durumu kontrol altına almaya kalksan ne olur?" diye sordu Cindy.

"Elbette bunu düşündüm, ama eğer bunu yaparsam ve gerçekten de ona kalp krizi geçirtirsem ne olacak sonra?"

Cindy anladığını gösterircesine başını salladı. "Hastaneden ne zaman çıkacak peki?"

"Dr. Pierce'a bakılırsa Perşembe sabahı. MR çekildikten sonra."

"Şu senin gelecekteki kocan Dr. Pierce mı?"

"Aynen öyle."

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet. Daha sonra annemi ziyarete gidip biraz arkadaşlık edeceğim ona."

"Günün kalanında buralarda mı olacaksın peki?"

"Aslında ofise gitmem lazım," dedi Yuki kararsız bir tonla. "Ama lanet olsun ki Larry Kramer'ın açılış konuşmasını dinlemek için ölüyorum. Bu kaçırılacak şey değil!"

"Hadi gel yanıma otur," dedi Cindy.

Bölüm 21

LARRY KRAMER HEYBETLİ GÖRÜNTÜSÜYLE salonun ortasındaki yerini aldığında Cindy onu büyülenmiş gözlerle izliyordu. Arkaya taranmış gür kahverengi saçları ona rüzgâra karşı duran bir denizci edası vermişti.

Daima ileriye do ru hareket eden bir adam, diye düşündü Cindy.

Kramer mahkeme salonundakilere selam verdikten sonra jüriye dönerek duruşmada bulundukları için hepsine teşekkür etti ve nazikçe gülümsedi.

"Bayan O'Mara bir konuda çok haklı," diye başladı jüri heyeti için ayrılan locadaki parmaklıklara dayanarak. "Bu mahkeme kesinlikle açgözlülükle ilgili. Onun *müvekkillerinin* açgözlülüğüyle.

"İnsanların kendi hataları olmaksızın yaşamlarını yitirmesinin trajik olduğunu inkâr edecek değilim. Ama ölenlerin aileleri bu mahkemeye akıllarında tek bir düşünceyle çıktı. Büyük oynamak istiyorlardı. Sevdiklerini ölümlerinden çıkar sağlamak istiyorlar. Düşündükleri tek şey para."

Kramer öne doğru eğildi ve jüri üyelerinin yüzlerine tek tek baktı.

"Birçok insana bu, alaycı, kinci ya da çıkarıcı gelebilir. Ama bu, davacıların tek başlarına işlediği bir suç değildir."

Kramer yaslandığı parmaklıklardan uzaklaşarak salonun tam ortasına geçti. Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş görünüyordu.

"Üzüntüyü anlayabiliyorum," dedi. "Benim babam ve oğlum da bir hastanede öldüler. Küçük oğlum doğduktan sadece 3 gün sonra hayatını kaybetti. Eşim ve benden koparılan bir ödül, bir lütuftu bizim için o. Babamsa benim en iyi arkadaşım, yol göstericimdi. Neşe kaynağımdı. İkisini de çok özleyorum."

Jüri locasının önünde duran Kramer'ın bakışları yumuşamış, adımları yavaşlamıştı. Hipnotize olmuş gibiydi.

"Eminim bu salondaki herkes hayatlarının bir döneminde sevdiği birini kaybetmiştir. Ve hepiniz bilirsiniz ki insanlar çok doğal bir tepki olarak birilerini suçlamak ister. Acı çekersiniz, sinirden deliye dönersiniz, ama sonunda bu kızgınlığınız yerini sevdiğinizle geçirdiğiniz güzel zamanların hatrasına bırakır.

"Sevginin her şeyi çözmediğini, hayatın adil olmadığını ya da Tanrı'nın gizemli bir biçimde işlerini hallettiğine kanaat getirir, kendinizle barışırsınız. Ve bir şekilde hayatınıza devam edersiniz. Evet. *Hayatınıza devam edersiniz.*

"Buradaki davacıların bunu *neden* yapmadığını bilmek ister misiniz?" diye sordu Kramer. Tekrar parmaklıklara yaslanmıştı. Tüm dikkatiyle jüri üyelerine bakıyordu.

"Bunu yapmamalarının sebebi davacı taraf avukatının kendilerini bu haksız yola sürüklemiş olmasıdır. Sebep, Friedman, Bannion ve O'Mara isimli hukuk bürosudur. Yani Maureen O'Mara yüzünden bugün bu noktadadırlar." Parmağıyla O'Mara'yı işaret ediyordu. "Bu kadın yüzünden bu şanssız insanlar kendi kişisel trajedilerinden finansal bir fırsat sağlama yoluna sapmışlardır. Hepiniz *Jerry Maguire* filmini duymuşsunuzdur. O filmin konusu burada yutturulmak istenen adalet saçmalığını açıklamaya yeterlidir. Bu yüzden o kadar insan elini kaldırmıştır az önce."

Bölüm 22

KRAMER'IN, O'Mara ve hukuk bürosuna yönelik saldırıları karşısında şaşkına dönen Cindy eliyle ağzını örttü. Lanet olsun. Mahkemenin henüz sadece ilk günüydü.

O'Mara yerinden fırladı.

"İtiraz ediyorum," diye patladı. "Sayın Yargıç. Avukatın sözleri tahrik edici, ön yargılı ve aşağılayıcı. Kayıtlardan çıkarılmasını rica ediyorum."

"Kabul edildi," dedi yargıç. Sonra kâtibe dönerek, "Bayan Campbell," dedi. "Lütfen Bay Kramer'ın son sözlerini kayıtlardan çıkarın. Bay Kramer, Bayan O'Mara'ya yaptığım uyarı sizin için de geçerli."

"Sayın Yargıç?"

"Lütfen devam edin Bay Kramer. Ceza alabilir ya da daha kötüsüyle karşılaşabilirsiniz."

Kramer başıyla onayladı, "Elbette Sayın Yargıç," diyerek zoraki bir gülümsemeyle tekrar jüriye döndü.

"Bayanlar, baylar. Duruşma süresince sizlere San Francisco Bölge Hastanesi'nin çok saygın ve sorumluluk sahibi bir kurum olduğuna dair birçok kanıt sunacağız. İlaçlarla ilgili aldıkları tedbirlerin standartların üzerinde olduğuna şahit olacak, has-

tanedeki mevcut protokolleri harfiyen uyguladıklarım öğreneceksiniz.

"Tüm bunlar hastanenin mükemmel olduğu anlamına gelmiyor elbette, insanlar bazen *insani* hatalar yapabilir. Ama hata yapmak bir şeydir, görevi suiistimal etmek *bamba ka bir* şey."

Kramer söylediklerinin istediği etkiyi yaratması için kısa bir süre konuşmadan bekledi ve tüm jüri üyeleriyle tekrar göz teması kurdu. Hepsine tek tek hitap ediyordu adeta.

"insanlar hayatını kaybettiği için bunun duygusal bir dava olacağından endişeliyim. Ancak davacı avukatın duygularınızla oynamak suretiyle gerçekleri örtbas etmesine izin vermemeniz gerektiğini yargıç sizlere söyleyecektir.

"Gerçekleri sunulduğu şekliyle değerlendirin. Kabul ettiğiniz ve yapmanız gereken iş budur. Gerçekler, bayanlar, baylar. Gerçekler, müvekkilimin, görevini olması gerektiği gibi yerine getirdiğine ve San Francisco şehri için çok değerli bir hizmet verdiğine dair sizleri ikna edecektir."

Kramer jüriye teşekkür edip yerine geçerken Cindy'nin aklı olacaklarla meşguldü.

Ön sayfa haberini gözünün önünde canlandırıyordu. -SAN FRANCISCO BÖLGE HASTANESİ GÖREVİ SUIİSTİMAL SUÇUNDAN DAVA EDİLDİ- Yirmi kurbanın resmi ve hikâyenin devamı üçüncü sayfada olacaktı.

Bu davada, kitaplara ve filmlere konu olacak kadar malzeme doluydu.

Yirmi ki i ölmü tü.

Sonuçta hastane suçlu bulunsun ya da bulunmasın, olanlar insanları şoke edecekti.

Herkes kendi açısından değerlendirecekti davayı ve hastaneye kabul edilecek hastalar bundan böyle yaşamları için endişe duyacaktı.

Sadece duruşmayı dinlemek bile Cindy'yi ürkütmüştü.

Bölüm 23

OPERA PLAZA GARAJI'NDAKİ Cadillac'ın içindeki bir kız cesedini bulmamızın üzerinden dört gün geçmişti. Gün ortasıydı. Şef Tracchio'yla yaptığımız ufak bir toplantıdan dönüyordum. Şef bana, cinayet masasındaki bazı polisleri destek vermeleri için diğer departmanlarda açılan yeni birimlere kaydıracağını açıklamıştı. Fikrimi sormamış, sadece ne yapacağını bildirmişti.

Ceketimi çıkardım ve kapının arkasına astım. Şişko parmaklarıyla tek tek sebepleri sıralayan şefin görüntüsü hâlâ gözümün, önündeydi. *Bütçe kesintisi söz konusu. A ırı fazla mesai var. Oraya, buraya takviye yapılması gerek. Sadece geçici bir süre için, Boxer.*

Çok sinir bozucu, işimizi sekteye uğratan, bürokratik bir tavidir bu.

Başımın ağrısı resmen sağ gözümün arkasına kadar inmişti.

Odama girip koca kışını dolabıma yaslayan Jacobi'ye, "Bana iyi bir şeyler söyle," dedim. Jacobi'nin peşinden gelen Conklin de kapının girişinde durmuş ve tüm çekiciliğiyle kapı-

ya yaslanmıştı. Gözlerimi dikip bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Beklentilerini biraz daha düşük tut," diye homurdandı Jacobi.

"Peki, Warren," dedim. "Gerçekler yeraltında demek ki. Hadi ver şunu bana."

"Cesetle ilgili elimizde olan tüm bilgileri Ulusal Suçlular Bilgi Toplama Merkezi aracılığıyla tüm bölgesel kanun uygulayıcılara bildirdik," dedi Jacobi hafifçe öksürerek. Sağ akciğerinden yediği kurşunun etkileri hâlâ sürüyordu.

"Boy, kilosu, yaklaşık yaşı, kıyafet detayları, sa  ve rengi," diye devam etti.

Gözlerinden iyimserlik fışkıran Conklin, "Uygun olabileceklerin hepsini değerlendirdik," diye söze katıldı.

"Sonuç?" diye sordum.

"Bazı muhtemel eşleşmeler var, ama henüz doğruluğu kesinleşmedi. Küçük bir iyi haber var ama. Laboratuvar kızın ayakkabısının tekinde parmak izi buldu."

Bir anda antenlerim açılmıştı.

"Tam bir iz değil. Sadece kısmi bir iz," dedi Jacobi. "Ama yine de bu da bir şey. Eğer eşleştirebileceğimiz birine ulaşabilirsek elbette. şu ana kadarki problemimiz de bu zaten. Zincirin hiçbir halkası yok."

"Peki, bir sonraki adımınız ne olacak?"

"Lou," dedi Jacobi. "Kızın saç rengi ve kesiminin son moda olduğunu düşünüyorum. Nereden baksan 300 dolar  demiş olmalı o sa a."

Kafamı salladım, "Haklısın," dedim. 300 dolar tutacağını da nereden bilmişti bu adam?

"şık salonları araştırmayı düşünüyoruz. Belki birileri onu hatırlayabilir. Senin için uygun mu?"

"şu resmi görebilir miyim?" dedim elimi uzatarak.

Conklin  l  kızın fotoğrafını uzattı. Paslanmaz  elik levhanın üzerinde yatan kızın melek gibi yüzüne ve bozulmuş sarı

saçlarına baktım. Köprücük kemiğine kadar çarşaf örtülmüştü.

Tanrım. Kimdi bu kız? Ve neden kimse kızın kaybolduğunu bildirmemişti? Ve yine neden cesedini bulmamızın üstünden dört koca gün geçmesine rağmen elimizde hiçbir ipucu yoktu?

İki müfettiş cam duvarlardan ibaret küçük odamda beni yalnız bırakınca Brenda'yı çağırdım. Masanın yanındaki sandalyelerden birine oturan Brenda kucağında not defteriyle bekliyordu.

Bölümdekilerin bilgilenmesi için Tracchio'yla yaptığım toplantı notlarını dikte etmeye başladım. Ama bir türlü konsantre olamıyordum.

Bugün bir şeyler *yapmak* istiyordum. *Anlamlı* bir şeyler.

Jacobi ve Conklin'le beraber sokağa çıkıp güzellik salonlarını tek tek dolaşmak ve kızın resmini göstermek istiyordum. Eli yüzü düzgün mekânlarda dolaşip ipucu bulmaya çıkmak istiyordum.

Bu olayın içinde yer almak istiyordum.

Gereksiz, değersiz notları dikte etmek yerine, işimi, gerçekten *i imi* yaptığımı hissedeceğim bir şeyler yapmak istiyordum.

Bölüm 24

AYNI AKŞAM SAAT 7:30 sularında Claire aradı, "Lindsay," dedi. "Sana göstermek istediğim bir şey var. Aşağıya gelsene."

Ön sayfasında Cindy'nin Bölge Hastanesi'yle ilgili haberi yer alan *Chronicle* gazetesini dosya sepetine kaldırdım. Sonra da ofisimin kapısını kilitleyerek koşar adımlarla aşağıya, morga indim.

Bir şeyler çıkacak diye umuyordum!

Aşağıya indiğimde Claire'in, oldukça parlak asistanlarından biri olan Everlina'yı, vurularak öldürülen birini morg dolaplarından birine kapatırken gördüm.

Claire ellerini yıkıyordu. "Bana otuz saniye ver," dedi beni görünce.

"İstersen bütün bir dakika olsun," diye cevap verdim.

Etrafta göz gezdirmeye başladım. Sonra Cadillac kızımın duvara yapıştırılmış fotoğraflarıyla karşılaştım. Tanrım bu dava gerçekten de canımı çok sıkıyordu.

"Üstündeki parfüm kokusundan ne sonuç çıkardın?" diye seslendim Claire'e.

"Çok komik bir şey oldu," diye cevap verdi Claire. "Parfüme sadece cinsel organında rastladık biliyor musun?" Musluğu

kapadı, ellerini kuruladı, ardından masasının altındaki küçük buzdolabından iki şişe Perrier marka soda çıkardı ve açarak birini bana uzattı.

"Son günlerde genç kızların birçoğu bahçesini parfümlemeye pek meraklı," diye devam etti. "Bu yüzden normalde bunu raporumda asla belirtmezdim. Ama bu kızın durumu biraz farklı. Bu kız başka hiçbir yerine sürmemiş parfümü. Ne bileklerine, ne göğsüne ne de kulaklarının arkasına."

Şişelerimizi tokuşturarak kocaman birer yudum aldık.

"Bana normal görünmediği için parfüm örneğini laboratuvara gönderdim. Ama bana geri gönderdiler," dedi Claire. "Ne olduğunu tespit edememişler. Doğru malzemeleri yokmuş. Zamanları da."

"Cinayeti çözmek için zamanları yok demek," diye homurdandım.

"Burada işler hep üç bacaklı çuval yarışına benzer," diye cevap verdi Claire masasındaki kâğıtları oradan oraya iterek.

"Ama laboratuvardan tecavüzle ilgili raporu alabildim. Al işte rapor burada."

Elindeki kahverengi zarfı gözleri parlayarak tutuyordu. Zarfı açtı ve içinden beyaz bir kâğıt çıkararak masanın üzerine koydu. "Kızın eteğindeki leke söylediğim gibi meniymiş. Ve kızın içinde rastladığımız iki farklı meniden biriyle de uyumlu."

Claire toksikoloji tarama sonuçlarının üzerinde parmağını gezdirirken ben de onun elini takip ediyordum. İşaret parmağını ETOH harflerinin üzerine bastırdı, "Sana göstermek istediğim asıl şey buydu," dedi. "Kanında alkol bulundu, 13 oranında."

"Harcanmış o zaman kız desene."

"Evet, ama hepsi bu değil. Şuraya bak. Kanında aynı zamanda benzodiazepine'e de rastlandı. Alkol alan birinin vücudunda Valium'a rastlamak çok görülen bir şey olmadığı için farklı bir

şey buluruz umuduyla yeni bir kan testi yaptırmam gerekti. Bu kez araştırmayı daraltarak R hynol'le sınırlı tuttular."

"Aman tanrım," diye inledim. "Tecavüz h p  yanı."

"Evet. Nerede olduğunu, kim olduğunu, ne olduğunu *hatta* bir ş ylerin olup olmadığının bile farkında de ilmi  kız."

Tüm  irkin parçalar gözümüzün    ndeeydi, ama büyük resmi bir türlü olu turamıyordum. Cadillac k z, uy  turucu verilip tecavüz edilmiş, ardından da insanı   ld rtacak bir  zen ve dikkatle  ld r lm  t .

Claire duvardaki resimlere döndü, "K zın vajinasında herhangi bir yırtık ya da savunmaya dayalı yarananma olmamasına    mamalı bu yüzden, Lindsay," dedi. "Cadillac k z istese de karşılık veremezmi  ki. Zavallı  ocu un bu  ansı hiç olmamış."

Bölüm 25

GECE EXPLORER'IMLA eve doğru ilerlerken kendimi kadın polisten çok bir *kadın* gibi hissediyordum. Ona ne olduğunu anlayabilmek için dünyaya Cadillac kızın gözlerinden bakabiliyor olmalıydım. Vahşi adamların istekleri karşısında o kadar savunmasız olmak korkunç bir şey olmalıydı, iki adam, iki hayvandı bunu yapan.

Belimde takılı cep telefonumu alarak daha geç olmadan Jacobi'yi aradım. İlk çalışta telefonu açan Jacobi'ye Claire'in bana anlattıklarını aktardım.

Sokağın köşesindeki trafik ışıklarında beklerken, "Sanırım kendini bir otel odasında aklında seksten başka bir şey olmayan iki adamla buluverdi," dedim. "Adamlar ısrar etti ve bizim kız reddetti. Hal böyle olunca da adamlardan biri kızın içkisine uyuşturucu ilaç koydu."

"Evet," diye katıldı Jacobi. "İlaçtan dolayı kız o kadar uçmuştu ki hareket bile edemiyordu. Hatta belki kendinden geçmişti. Elbiselerini çıkardılar, parfüm sürdüler ve sırayla kızın üstüne çıktılar."

Eski partnerimle düşüncelerimiz senkronize olmuştu adeta. "Belki de kızın tecavüzü hatırlamasından korktular," dedim.

"Tam anlamıyla aptal değillerdi. Hatta belki oldukça zekiler. Çok fazla delil bırakmadan kızı öldürmek istediler. Adamlardan biri *Burke* stiliyle kızı öldürürken diğeri de işi garantiye almak için kafasına naylon torba geçirmiş olabilir. Temiz iş."

"Evet, öyle görünüyor, Boxer. Kız öldükten sonra kızı tekrar becermiş bile olabilirler," dedi Jacobi. "Azıcık ölü seviciliğin kimseye zararı dokunmaz ne de olsa. Peki ya sonra? Sonra ona 5 bin dolar değerindeki elbiseleri giydirip gezintiye mi çıkardılar? Ve sonra da Guttman'ın arabasına koydular öyle mi?"

"Zaten işin en saçma kısmı da o," dedim. "0 kısmını ben de hiç anlamadım. İşin içine kıyafetler girince bende her şey kopuyor."

"Claire DNA sonuçlarını henüz almamış mı?"

"Hayır almamış. Zaten Cadillac kız belediye başkanının karısı olsaydı eminim şu saate kadar bir şeyler öğrenmiş olurduk. Ama herhangi bir kayıp bildiren bile olmadığına göre..."

"Öyle güzel bir kız," dedi Jacobi. Sesindeki üzüntüyü ve yalnızlığı hissedebiliyordum. "Birileri onu özleyor olmalı."

Bölüm 26

ÖN KAPIYI AÇARAK eve girdiğimde Martha beni sulu bir selamla karşıladı.

"Hey Boo," dedim. "Nasılmış benim kızım?"

Vücudunu kıvıra kıvıra kuyruk sallayan Martha'ya sarıldığım da bana sevgi ve özlemle karşılık verdi.

Bu kadar yorgunken zinde ve formda kalmayı sanırım kızım ile çıktığım koşulara borçluydum.

Tasmasını taktım ve hemen sonra dışarı çıkarak karanlıkta Missouri'yi geçip spor salonunun etrafında beraber bir tur attık. Tepeden aşağı, sonra tekrar yukarı doğru koştuk. Vücudumun salgıladığı endorfin beni keyiflendirmiş, Cadillac kızın cinayet soruşturmasına biraz daha pozitif bakmamı sağlamıştı.

Cinayetin failinin DNA'sı şu an laboratuvar da bekliyor olmalıydı.

Polisler ellerinde kızın resmi kapı kapı dolaşıp araştırmalarını sürdürüyordu.

Her şeye rağmen yine de ümit vardı.

Birileri çoktan onu özlemeye başlamış olmalıydı ve çok geçmeden de mutlaka arayacaktı. Ya da C/ironi'c/e'daki ya da internet sitemizdeki resmini gören bir görgü tanığı çıkıp gelecekti yardım için.

İsminin ne olduğunu öğrendiğimizde cinayeti çözmek için şansımız olacaktı. En azından ona *Cadillac* kız demeyi kesecektik hepimiz.

Yarım saat kadar sonra eve döndük. Kendime buz gibi bir bira açarak televizyonun karşısına geçtim ve CNN, CNBC ve FOX kanallarındaki haberlere baktım. Sonra soyundum ve duşu açarak elimle suyun sıcaklığını kontrol ettim.

Tam o esnada telefon çaldı.

imdi ne var - Ba ka bir cinayet daha mı? Belki de daha iyi bir eyler, mesela son vakada yeni geli meler olmu tu.

Arayanın ismi ekranda yanıp sönmeye başladı.

"Hey," dedim kayıtsız görünmeye çalışarak. Oysa kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başlamıştı bile.

"Tanrım harika görünüyorsun,"

"Görüntülü telefonum yok, Joe," diye cevap verdim.

"Ama senin nasıl görüldüğünü biliyorum, Lindsay."

Güldüm.

"Çok çıplak bir gülüş bu," dedi. Ben de onu çıplak hayal ediyordum.

"Dinle beni çıplak bayan," dedi Joe. "Söylentilere göre bu hafta sonu yanında olacaktım. Hem de bütün bir hafta sonu."

"İyi," diye yanıtladım. "Çünkü seni özledim." Sesim boğuklaşmaya başlamıştı. "Arayı ancak kapatırız."

Cildim nemlenip, kesik kesik nefes almaya başlayana kadar telefonda flört ettik. Telefonu kapattığımızda hafta sonu için planımız hazırды.

Havlumdan sıyrılarak duşa girdim. Tenim sıcak suyla temas eder etmez gevşediğimi hissederek küçük stüdyomda şarkılar söylemeye başladım.

Heeeyy! Şimdi popstar Lindsay Boxer'i dinliyoruz!

Uzun süredir ilk kez işi kafamdan tamamen atabilmişim.

Kendimi harika hissediyordum. En azından şimdilik.

Güzel hissediyordum.

Ve çok kısa bir süre sonra sevgilimle beraber olacaktım.

Bölüm 27

YARI AÇIK KAPISINI ÇALIP başımı içeri uzattığımda Şef Tracchio beni gördüğüne açıkça şaşırdı. Ofiste koyu renk ağaçtan bir panel ve tam masasının karşısındaki duvarda da Golden Gate Köprüsü'nün kocaman bir resmi vardı.

"Boxer," dedi önce. Hemen sonra gülümseyerek, "İçeri gelsene," diye ekledi.

Konuşacaklarımı bütün gece düşünmüştüm ve tüm sabah da provasını yapmıştım.

"Şef, bir problemim var," dedim.

"Bir sandalye çek, Boxer. Neymiş derdin anlat bakalım."

Söylediğini yaparak bir sandalye çekip oturdum, ama daha onunla göz göze gelir gelmez tüm planladığım, provasını bile yaptığım cümleler aklımdan uçuverdi. Aklıma gelen ilk kelimelerle içimdekileri paldır küldür söyleyiverdim.

"Patron olmaktan hoşlanmıyorum," dedim. "Tam zamanlı olarak sahaya dönmek istiyorum."

Şefin gülüşü bir anda yüzünde donmuştu. "Ne demek istiyorsun, Teğmen? Seni anlamıyorum."

"Sabah bir şeylerin ters gittiği hissiyle uyanıyorum, şef. Bir sürü insanı yönetmek istemiyorum, içimde bir yerlerde Teğmen

olmaktan hoşlanmıyorum," diye açıkladım. "Sokaklarda olmayı seviyorum ve yeteneklerimin nereden kaynaklandığını sen de biliyorsun, Tony. Haklı olduğumu biliyorsun."

Kısa bir süre Tracchio'nun beni duyduğundan bile emin olamadım. Yüzü taş kesilmişti. Yakalanmasına yardımcı olduğum tüm katilleri mi düşünüyordu acaba? Öyle olmasını umuyordum. Bir anda yumruğunu masaya öyle şiddetli indirdi ki sandalyemi korkuyla geri itirmek zorunda kaldım.

Suratıma doğru tükürükler saçarak patladı.

"Aklından neler geçiyor bilmiyorum Boxer, ama bu iş senin. Sen - *Hayır! Sakın sakın cevap verme!* Terfi ettiğinde kaç tane adamın işten çıkarıldığı hakkında bir fikrin var mı senin? Ya da bölümdeki bir sürüsünün hâlâ seni kabullenemediğinden? Terfi ettin, çünkü sen bir lidersin Boxer. Sen bir ekip liderisin. Şimdi git ve işini yap. Konuşma bitmiştir."

"Şef-,"

"Ne var? Çabuk söyle. Çok işim var."

"Sahada çok daha iyiyim. Dosyaları kapatabiliyorum. Bunu kayıtlardan da kontrol edebiliriz. Ben ofisimde vakit öldürürken dışarıda Teğmen olmak isteyen bir sürü insan var. Onlardan birini terfi ettirmelisiniz şef. Benim görevimi, gerçekten isteyen bir başkasına vermelisiniz."

"Madem konuyu açtın sana söyleyeceğim birkaç başka şey daha var o halde," dedi Tracchio.

Çekmeceyi açtı. İçerden bir puro çıkardı. Giyotinle ucunu kesti ve yakarak mavi dumanını havaya üfledi.

Nefesimi tutmuş, bekliyordum.

"Bu işte daha öğreneceğin çok şey var, Boxer" dedi. "Cinayet çözme işine gelince. San Francisco Polis Departmanı bu anlamda bitmiş durumda. *Tüm ülke çapında hemde.* Daha iyi yönetmeyi öğrenmelisin, Tecrübelerini diğer polislerle paylaş. San Francisco Polis Departmanı'na pozitif bir imaj kazandırılmalı. Yol gösterici ol. İşlerin iyileştirilmesinde ve acemilerin yetiştirilmesinde bize yardımcı olmalısın. İş o noktaya gelince sen hiçbir şeysin, Boxer. Ve daha bitirmedim!

"Daha çok kısa bir süre önce vuruldun ve neredeyse ölü-yordun. Seni sonsuza kadar kaybedecektik az kalsın. 0 gece görevde bile değildin, ama nefesine hâkim olamadın. Açıklama olarak da *Jacobi beni bir yere tefti e ça ırdı*, dedin."

Tracchio ayağa kalktı, sandalyesinin arkasına geçti ve ellerini sandalyesinin arkasına yasladı. Yüzü kıpkırmızıydı ve gözleri öfke saçıyordu. "Aslını sorarsan tam olarak ne için sızlandığını bile anlamış değilim. Seninki işin kolayı. Peki ya benim işime ne dersin?"

Kaim parmaklarıyla kendisine bağlı tüm birimleri sayarken boş gözlerle ona baktım. "Cinayet Masası, Soygun, Narkotik, Anti-suç ve Özel Suçlar birimlerinin tamamı bana bağlı. Belediye başkanı ve valiye hesap veriyorum. Tüm bunların Oskar gecesi ayağının altına serilen kırmızı halıya benzediğini sanıyorsan yanılıyorsun."

"Tam olarak anlatmak istediğim şeyi ortaya koydunuz, Şef."

"Bak, neden kendin ve bizim için bir iyilik yapıp, bunları unutmuyorsun Teğmen? Talebin reddedildi. Konu kapanmıştır."

Oturduğum yerden kalkıp Tracchio'nun odasından çıkarken kendimi küçücük bir çocuk gibi hissetmiştim. Aşağılanmışım ve işi bırakacak kadar da çılgına dönmüştüm. Ama bunu yapmayacak kadar da akıllıydım. Adam söylediği her şeyde haklıydı. Ama ben de haklıydım.

lerin iyile tirilmesi ve acemilerin yeti tirilmesi mi?

Yol gösterici olmak mı?

Tüm bunların polis olma kararımla hiçbir ilgisi yoktu.

Ben, San Francisco sokaklarına geri dönmek istiyordum.

Bölüm 28

CINDY THOMAS, Civic Center Adliye Binası'nın 4A numaralı mahkeme salonunun arka sıralarından birinde *Modesto Bee*'den bir muhabir ve *LA 77*'jes'dan bir muhabir yardımcısının arasında sıkışmış vaziyette oturmaya çalışıyordu, inanılmaz heyecanlı, konsantre ve konuyu sahiplenmiş görünüyordu.

Maureen O'Mara'nın ilk tanığı yemin ederek kürsüye çıktığında Cindy, dizlerini ısıtan bilgisayarının klavyesiyle oynuyordu.

"Günaydın, Bay Friedlander," dedi O'Mara. Avukatın mavi takım elbisesine dökülen kestane rengi uzun saçları pırıl pırıl parlıyordu. Özerinde sade beyaz bir gömlek olan avukat sol eline de aksesuar olarak sadece basit a^tın bir saat takmıştı.

"Umarım sakıncası yoktur, ama bize yaşınızı söyler misiniz?" diye sordu tanığına O'Mara.

"44."

Cindy çok şaşırmıştı. Kırışmış yüzü ve gri saçlarıyla Stephen Friedlander altmışına merdiven dayamış görünüyordu.

"Mahkemeye 25 Temmuz gecesinden bahseder misiniz?"

"Evet," diye cevap verdi Friedlander. Hafifçe öksürdü, "Oğlum Josh ağır bir epilepsi nöbeti geçirdi," dedi.

"Peki, Josh kaç yaşındaydı?"

"17. Bu ay 18 olacaktı."

"Peki, hastaneye vardığınızda oğlunuzu görebildiniz mi?"

"Evet. hâlâ acil serviste yatıyordu. Dr. Dennis Garza beni onun yanına götürdü.

"Josh'un bilinci yerinde miydi?"

"Hayır," diye cevap verdi Friedlander bu kez daha güçlü bir sesle. "Ama onu daha önceden tetkik eden Dr. Garza bana 1-2 gün içinde okula dönebileceğini, hatta eskisinden daha sağlıklı olacağını söylemişti."

"Peki, acil servise yaptığınız ziyaretten sonra bir daha Josh'u görebildiniz mi?"

"Evet, ertesi gün gördüm," diye cevap verdi Friedlander yüzünü kaplayan bir gülümsemeyle. "O ve kız arkadaşı diğer yataktaki hastayla dalga geçiyordu. Odada tam anlamıyla bir parti havası vardı ve bu beni çok etkilemişti. Diğer hastanın adı David Lewis'di."

"Peki, daha sonraki gün ziyaret ettiğinizde Josh'un durumu nasıldı?"

"Sonraki gün oğlumun *bedenini* görmeme izin verdiler," dedi Friedlander sesi burkularak. Tanık kürsüsünün tırabzanına tutunacak şekilde öne doğru eğildi. Sandalyesinin bacakları zemine sürünüyordu.

Ümitsiz, üzgün ve sorgulayan bakışlarını önce jüriye sonra da yargıca çevirdi. Kırışıklıklarla dolu yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Öylece gitmişti. Vücudu buz gibiydi. Güzel oğlum ölmüştü."

O'Mara sakinleştirmek için elini tanışının omzuna koydu. Gerçekten etkileyici bu hareket çok zekiceydi aynı zamanda.

Bir kutu peçete uzatan O'Mara, "Kısa bir ara vermek ister misiniz?" diye sordu Friedlander'a.

"Hayır, iyiyim," diye cevap verdi adam. Hafifçe öksürdü, gözlerini sildi ve bir yudum su içti. "İyiyim."

O'Mara başını salladı, "Josh'un bu ani ölümüyle ilgili bir açıklama yapıldı mı size?" diye sordu.

"Bana kan şekerinin dibe vurduğunu söylediler. Ben de sebebini öğrenmek istedim. Dr. Garza bana buna kendisinin de çok *a ırdı ım* söyledi." Kelimeleri vurgulayarak konuşan tanık, sesinin titremesini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Ben de çok şaşırmıştım," diye devam etti Friedlander. "Bir önceki gün Josh sapasağlamdı. Birkaç öğün yemek yemişti. Yardıma ihtiyaç duymadan, kendi kendine tuvalete gitmişti. Sonra, aynı günün gecesi, aynı hastanede komaya girdi ve öldü! Her şey çok anlamsızdı."

"Hastanede Josh'a otopsi yapıldı mı peki?" diye sordu O'Mara.

"*Talep ettim*," diye cevap verdi Friedlander. "Çünkü hastanede ki her şeyde bir bit yeniği var gibiydi."

"İtiraz ediyorum Sayın Yargıç," diye kükredi Kramer oturduğu yerden. "Tanığın durumuna hepimiz üzülüyoruz, ama yalnızca sorulara cevap vermesi gerektiği konusunda kendisini lütfen uyarın."

Yargıç başıyla onayladıktan sonra tanığa döndü, "Bay Friedlander," dedi. "Bize lütfen sadece olanları anlatın."

"Özür dilerim Sayın Yargıç."

O'Mara cesaretlendirircesine tanığa gülümsedi, "Bay Friedlander hastaneden size otopsiyle ilgili herhangi bir sonuç verildi mi?" diye sordu.

"Evet verildi."

"Peki, ne söylendi size?"

Yüzü bir anda kıpkırmızı kesilen friedlander, "Josh'un kanının *insülinle* dolu olduğu söylendi!" diye patladı. "Gece bir ara enjekte edilmiş. Josh'a *yanlı lıkla* enjekte edilmiş. Ölüm sebebi bu. Yani hastanenin yaptığı bir *hata*."

O'Mara bir sonraki sorusunu sormadan önce gözucuyla jüriye baktı ve jüri heyetinin şok olmuş suratlarını gördü.

"Sorduğum için özür dilerim Bay Friedlander, fakat bu hatayı duyunca neler hissettiniz?"

"Ne mi *hissettim*? diye atıldı Friedlander. "Göğsümün bir kaşıkla oyularak kalbimin yerinden çıkarıldığını hissettim..."

"Anlıyorum, Bay Friedlander. Teşekkürler."

"Josh bizim tek evladımızdı... Onsuz bir dünyayı aklımızdan bile geçirmemiştik... Acısı hiç dinmiyor..."

"Teşekkürler, Bay Friedlander. Tüm bunları yaşattığım için sizden özür diliyorum. Çok güzel açıkladınız. Tanık sizin," dedi O'Mara, Kramer'a dönerek.

Boğuk hıçkırıklarla sarsılan tanık yüzünü önündeki peçete kutusundan aldığı birkaç peçeteyle kapadı.

Bölüm 29

LAWRENCE KRAMER tanık kürsüsündeki adama toparlanması için vakit tanımak istercesine yerinden yavaşça kalktı ve ceke-tinin düğmesini yine yavaşça ilikledi. Aklının bir köşesinde adamın oğlunun artık toprağın altında olduğu vardı. Şu anda tek yapması gereken tanığın korkunç ifadesini jüriyi kendi-ne düşman etmeden etkisiz hale getirmektir. Tabi bu arada Stephen Friedlander'ı savunma yapar bir pozisyona düşürebilirse de hiç fena olmazdı.

Kramer tanık kürsüsüne yaklaşarak sanki daha önceden tanıyormuşçasına ve sanki bir aile dostuymuşçasına Stephen Friedlander'ı şefkatle selamladı.

Ardından, "Bay Friedlander," diye söze başladı. "Öncelikle oğlunuzun trajik ölümüyle ilgili olarak üzüntümü paylaşmak istiyorum."

"Teşekkürler."

"Sadece birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Elimden geldiği kadar kısa tutmaya çalışacağım. 26 Temmuz günü hastaneye gittiğinizde oğlunuzla aynı odayı paylaştığını söylediyiniz bir hastadan, David Lewis'den bahsettiniz."

"Evet," diye cevap verdi Friedlander. "Onu bir tek o gün gördüm. Çok iyi bir çocuğa benziyordu."

"David'in şeker hastası olduğunu biliyor muydunuz?"

"Sanırım biliyordum. Evet."

"Bay Friedlander oğlunuzun hastanedeki yatak numarasını biliyor musunuz?"

O ana kadar sandalyesinde öne eğik olarak oturan Friedlander arkasına yaslandı.

"Numara mı? Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Hastanede pencere kenarındaki yatağa *bir*, kapıya yakın yatağıysa *iki* numaralı yatak derler. Josh'un hangi yatakta olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Peki. Sanırım bir numaralı yaktaydı. Pencere kenarında yatıyordu çünkü."

"Hastane yataklarına neden numara verildiği hakkında bir bilginiz var mı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi sinirlenmeye başladığı sesinden belli olan tanık.

"Yataklar numaralandırılır, çünkü hemşireler ilaçları oda ve yatak numarasına göre verirler," diye açıkladı Krâmer. Sonra, "Bu arada," diye devam etti. "Josh için özel bir televizyon paketi ısmarlayıp ısmarlamadığınıza dair bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Hayır. Orada sadece bir gün kalacaktı. Ne anlatmaya çalışıyorsunuz?"

Kramer özür dilercesine omuz silkti ve "Söylemek istediğim David Lewis tanıştığınız gün öğlen yemeğinden sonra hastaneden taburcu oldu," dedi. "Oğlunuz Josh ise o gece iki numaralı yaktayken hayatını kaybetti. Yani Josh öldüğünde David Lewis'in yatağında yatıyordu, Bay Friedlander."

"Ne söylüyorsunuz?" diye sordu Friedlander kaşlarını havaya kaldırarak. Ağzı öfkeyle kıvrılmıştı. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz?"

"Başka bir şekilde ifade etmeye çalışayım," dedi Kramer. Vücut diliyle jüriye, *ben sadece i imi yapıyorum*, der gibiydi.

Ben sadece i imi yapıyorum. Niyetim adama zarar vermek de il.

"Oğlunuzu neden iki numaralı yatakta buldukları hakkında bir bilginiz var mı?"

"Hayır yok."

"Sebebi televizyon. Josh pencere kenarındaki yatağından kalkarak film kanallarını seyretmek için iki numaralı yatağa geçti." Ardından Kramer notlarına baktı ve "Hatta Showtime kanalından bir de film satın aldı," diye ekledi.

"Bu konuda bir bilgim yok."

"Farkındayım," diye cevap verdi Kramer merhametli hatta babacan bir ses tonuyla. Tanığın söylediklerini kavrayamamasını *anlayabiliyordu*. Oğluna gerçekten ne olduğu ve neden öldüğü hakkında hâlâ en ufak bir bilgisi yoktu.

"Bay Friedlander anlamak zorundasınız. Josh'a, David Lewis'in insülini *gerçekten* de kazara enjekte edildi. David Lewis'in çıkış evraklarıyla ilgili bilgi hemşireye ulaşmamıştı. Bu tip olaylar Bölge Hastanesi çapındaki hastanelerde meydana gelebilir. Fakat size izin verin şunu sorayım. Hemşirenin böyle bir hatayı nasıl yakalamadığını normal zekâda bir insan anlayamaz mı?"

"David ve Josh aşağı yukarı aynı yaşlardaydı. Hemşire insülinle gelerek iki numaralı yatakta yatan hastaya enjekte etti. Eğer Josh kendi yatağında yatıyor olsaydı..."

Salondan acı dolu bir inilti yükseldi. Üzerinde siyah elbiseler olan orta yaşlı bir kadın yerinden fırlayarak, "Hayııır," diye haykırıyordu eliyle yüzünü kapatarak.

Friedlander oturduğu kürsüden kadına doğru elini uzatarak, "Eleanor!" diye seslendi. "Eleanor, bunları dinleme. Yalan söylüyor! Joshie'nin hatası değildi..."

Lawrence Kramer salondan yükselen uğultu ve art arda vurulan tokmak sesini duymazdan gelerek başını önüne eğdi.

"Çok üzgünüz, Bay Friedlander," dedi. "Kaybınız için gerçekten çok üzgünüz."

Bölüm 30

GECE KOŞUMUN DÖNÜŞ BACAĞINDA bitkin bir halde Potrero Tepesi'ne doğru tırmanırken saat 20:00'yi biraz geçiyordu.

Aklımın içinde soruşturmanın bulanık görüntüsü sürekli kendini tekrarlıyordu ve bu, koştukça daha büyük bir takıntı halini alıyordu. Gün boyunca ofisime girip çıkan polisler, davalarının peşinde koşuşturmaları, onlara akıl verişim, emirler yağdırışım, arama emri peşinde koşuşumuz, ettiğimiz tartışmalar, acı dolu bu mesleğin stresinden nefret edişimiz. Aklımdan sadece bunlar geçiyordu.

Çoğu akşam spor ayakkabılarımın kaldırıma çarpan ritmik sesinin dinlendirici bir etkisi olurdu. Ama bu akşam bu bile fayda etmemişti.

Tek suçlu Şef Tracchio'ydu.

Attığı nutuk ya da her ne yapmak istediye bunda başarılı olmuştu.

Soğuk rüzgâra karşı koşarken Cadillac kız davasıyla ilgili olarak şu ana kadar verdiğim tüm kararları yeniden gözden geçiriyordum. Başta kendim olmak üzere herkesi hayal kırıklığına uğratma ihtimalim endişe yaratıyordu içimde.

Martha tüm dertlerime kayıtsız görünüyordu. Uzun ve

rahat adımlarla önümde koşuyor, bazen de varoluş sebebini yerine getirerek bana doğru geri gelip ayağımın dibinde havlıyor ve sonra yeniden önümden koşmaya devam ediyordu.

Nefes nefese, "Kes şunu Boo," dedim ama köpeğimin beni gütmesine engel olamadım. Ben küçük bir kuzu o ise çobanımdı adeta.

Yirmi dakika sonra evime varmış, duşumu almıştım. Mis gibi papatya şampuanı kokuyordum.

En sevdiğim mavi pazen pijamamı giydim, CD çalarda Al Green'i açtım ve kendime bir şişe bira açtım. Anchor Steam marka amber rengi şişeden kocaman bir yudum aldım. Enfesti.

Tek kişilik makarnam ocakta yavaş yavaş pişerken o gün için kendimi ilk kez kısmen normal hissettiğimi fark ettim. Bir anda kapı çaldı.

Lanet olsun.

Diyaфона doğru, "Kimoooo?" diye seslendim. Dost bir ses cevap verdi.

"Lindseeeee, benim, ben. Otomatiğe basar mısın lütfen?"

Söylediğini yaptım. Yuki yukarı çıkarken ben de masaya ikinci bir tabak ve bir de bira bardağı çıkardım.

Bir dakika kadar sonra Yuki nefes nefese neredeyse küçük bir fırtına gibi girdi içeri.

"Oooo, çok beğendim," dedim platin rengi gölge atılmış kâkülüne bakarak. Saçları sadece birkaç gün önce mora çalan kırmızı renkteydi.

"Bu, iki *evet* oyu anlamına geliyor," diye cevap verdi Yuki kendini koltuğa atarken. "Annem, *bu saç seni hostes gibi göstermi*, dedi." Sonra gülerek, "Bu beğendiğini gösterir. Zira hosteslik onun gerçekleştirmemiş hayaliydi," diye ekledi. "Bu arada bu kadar güzel kokan şey de ne, Lindsay?"

"Boxer usulü yemek," diye cevap verdim. "Hayır cevabını, kabul etmiyorum. İki kişiye rahatlıkla yetecek kadar çok yaptım."

"Hayır demek mi? Onu da nereden çıkardın? Gelişimi tam

bu dakikaya denk getirmek için ne kadar özen gösterdim bir fikrin var mı senin?"

Gülerek karşılıklı kadeh kaldırdık. "Şerefe."

Ardından sofrayı kurdum. Kafamı kurcalayan şeyden bahsettım Yuki'ye, ama sızlanacak kelimeleri tam anlamıyla bulamamıştım.

Çikolata parçalı dondurmalarımızı yiyip, kafeinsiz kahvele-
rimizi içerken, Yuki annesinin son durumuyla ilgili gelişmeleri anlattı.

"Doktorlar başta çok endişe etti," diye başladı Yuki. "Çünkü Geçici İskemik Atak geçirmek için yaşı henüz çok gençmiş. Ama bir sürü test yaptılar. Ayrıca artık yoğun bakım ünitesinde değil. Özel odaya geçirdiler."

"Peki, eve ne zaman dönecek?"

"Yarın sabah. Kurtarıcısı, yani Dr. Pierce onu kontrol ettikten hemen sonra. Sonra da *Pasifik Prensesi* isimli şu kocaman gemi var ya hani, onunla bir haftalığına deniz yolculuğuna çıkaracağım onu.

"Biliyorum, biliyorum çok bayat geliyor kulağa değil mi?" diye devam etti Yuki. "Ama şifalı suları ve kumarhanesi olan yüzen bir otel fikri tamamen doktora ait. Doğrusunu söylemek gerekirse benim de iyi bir dinlenmeye ihtiyacım vardı."

"Tanrım, çok kıskandım," diye atıldım kaşığımı masaya bırakıp Yuki'nin suratına parlayan gözlerle bakarak.

Gerçekten de öyle hissediyordum.

Kendimi denizin ortasındaki bir gemide hayal ettim. Birkaç iyi kitap, rahat bir şezlong ve dalgaların dinlendirici sesi. Tabi bir de Joe elbette.

Ne toplantılar, ne çözölemeyen cinayet vakaları ne de stres.

"Çok şanslısın," dedim. "Ve tabi annen de çok şanslı."

Bölüm 31

ÇANTASININ DERİNLİKLERİNDEN telefonunun flütü andıran zil sesini duyduğunda Yuki, Lindsay'nin evinden çıkmış kendi evine doğru yol alıyordu.

Bir eliyle çantasındaki telefona ulaşmaya çalışırken, diğer eliyle direksiyonu tutmuş yolun sağ şeridine geçmeye çalışıyordu.

Koca çantasının içinden dergiyi, makyaj malzemelerini ve cüzdanını çıkarıp yere atmakla meşgulken bronz renkli spor bir araba öfke içinde ona korna çaldı.

"Pardon, pardon," diye söylendi. Nihayet telefonuna ulaşmıştı.

"Anne?" diye açtı telefonu.

"Bayan Castellano?"

Yuki telefondaki adamın sesini tanımamıştı.

Dirseğiyle direksiyona hâkim olmaya çalışarak karşı tarafın sesini doğru dürüst duyabilmek için pencereleri ve radyoyu kapadı.

"Evet, ben Yuki," dedi.

"Ben Andrew Pierce."

İsmi duyunca Yuki'nin bir anda aklı allak bullak olmuştu.

Bölüm 32

PANİK YAPMAMAYA ÇALIŞAN YUKİ, Bölge Hastanesi'nin üçüncü katında asansörden indi. Koridor boyunca ilerleyerek okları takip etti ve sonunda yoğun bakım ünitesine ait bekleme salonundaki hemşire masasına ulaştı.

Hemen konuya girerek, kısa ve öz şekilde, "Dr. Pierce'ı görmeye geldim," dedi hemşireye.

"Kim geldi diyelim?"

Yuki adını söyledi ve Pierce gelene kadar ayakta onu bekledi.

Doktor solgun ve endişe dolu bir yüzle Yuki'yi sandalyelerden birine yönlendirdi.

"Şu an için çok fazla bir şey söyleyemiyorum," dedi doktor sonunda. "Büyük ihtimalle atardamar duvarından ayrılan bir plak beyinde tıkanıklık yaptı. Şu an kanının pıhtılaşmasını engelleyen bir ilaç veriliyor."

"Lütfen bana ne kadar şansı olduğunu söyleyin."

"Bunu yakında söyleyebilirim ancak," diye cevap verdi Pierce. "Biliyorum çok zor ama..."

"Onu görmeme lütfen izin verin Dr. Pierce," diye lafını kesti Yuki. Elini uzatarak doktorun bileğini tuttu sıkıca. "*Lütfen.*"

"Sadece 30 saniye," diye cevap verdi doktor. "Bundan fazlasını yapamam."

Yuki doktoru takip ederek, yoğun bakıma girdiler ve Keiko'nun yattığı perdeli bölüme doğru ilerlediler. Yatağının başucundaki makineden uzanan kablolar tüm vücudunu sarmıştı ve damar yolu açarlar bağlanmıştı.

"Şu anda bilinci yerinde değil," dedi Dr. Pierce. "Ama hiç acı çekmiyor."

Yuki, *Bunu nereden bilebilirsin ki*, diye haykırmak istedi Dr. Pierce'ın suratına doğru. Ama bunu yapmak yerine, "Beni duyabilir mi?" diye sordu.

"Bundan şüpheliyim. Ama belli de olmaz tabii."

Yuki annesinin kulağına doğru eğilerek aceleyle, "Anneciğim," dedi. "Ben Yuki. Burada, yanımdayım. Dayan lütfen anneciğim. Seni seviyorum."

Dr. Pierce Yuki'yle konuşurken sesi adeta kilometrelerce öteden gelir gibiydi. "Dışarıda mı bekliyor olacaksın Yuki?" diye sordu. "Seni orada bulamazsam cep telefonundan seni..."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye atıldı Yuki. "Hemen dışarıda olacağım ve hiçbir koşulda buradan ayrılmayacağım."

Ardından yoğun bakım ünitesinden dışarı çıktı ve sandalyelerden birine oturdu. Dimdik ileri bakıyordu. Sinirleri çok yıpranmıştı ve tüm korkuları tek bir şey üzerine yoğunlaşmıştı.

Bu iş tek şekilde sonuçlanmalıydı.

Annesi ba aracaktı.

Bölüm 33

KEİKO CASTELLANO hayatının hiçbir döneminde bu kadar korkmamıştı. Elinin üstüne bir iğne batırıldığını hissetti.

Ardından ritmik bir bip sesi ve makinelerin vınıltısı.

Etrafındaki sesleri mırıltı şeklinde duyabiliyordu, ama bu onu çok da ilgilendirmiyordu.

Bir anda anladı. Hastanedeydi. Başına ciddi bir şeyler gelmişti ve elinin üzerinde düşüncelerini allak bullak eden bir baskı vardı.

Dontaku Festivali'ndeki genç kız halini hatırladı. Sokakları dolduran insanlar rengârenk kostümleriyle şamisen¹ ve davul çalıyordu.

Suyun üzerinde binlerce fener yüzüyordu. Başlarının üzerinde kırmızı kuyruklu uçurtmalar süzülüyor, havai fişekler gökyüzünü renk cümbüşüne boğuyordu.

Keiko kafasının içinde çok daha yoğun bir baskı hissetmeye başladı. Şimşekli bir fırtına gibiydi adeta. Karanlık, soğuk ve korkutucu derecede tehditkâr. Fırtınanın gümbürdeyen sesi diğer tüm sesleri bastırıyordu.

¹ Uzun boyunlu, üçgen şeklinde, mızrapla çalınan Japon halk çalgısı.

Ölüyor olabilir miydi?

Gitmek istemiyordu!

Yuki'nin samimi, ama uzaklardan gelen sesini duyduğunda uyku olmayan derin bir karanlığın içindeydi.

Yuki onunla konuşuyordu. Yuki yanındaydı.

"Anneciğim. Ben Yuki. Burada, yanındayım. Dayan lütfen anneciğim. Seni seviyorum."

Keiko bağırmaaya çalıştı. *Itsumademo ai shiteru, Yuki*. Seni sonsuza kadar seveceğim, kızım.

Ama koca bir tüp ağzını kaplamıştı ve konuşamıyordu.

Ardından Keiko uzaklara tekrar karanlıklara gömüldü.

Odada birisi vardı. Yardım için gelen biri miydi acaba?

Etrafında ayak sesleri duydu. Elinin üstündeki damar yolu açarın çekildiğini hissetti.

Birden kalbi deli gibi atmaya başladı!

Bu bir rüya değildi.

Bir şeyler ters gidiyordu. Odaya gelen kişi yardım etmek için gelmemişti.

Keiko'nun başının içinde acı dolu bir patlama oldu adeta.

Göremiyordu. Duyamıyordu. Korkuyla haykırdı, ama ses çıkaramıyordu.

Neler olduğunu sonunda anlamıştı. Birisi onu öldürüyordu. O, karanlıklara gömülürken düşünceleri de eriyip kayboldu.

Önce bir gözünün ardından diğer gözünün üzerine küçük-cük madeni parayı andıran diskler konarken Keiko soğuğu hiç hissetmedi.

Kulağına fısıldanırken de hiçbir şey duymadı.

"Bu diskler senin nakil aracın, Keiko. İyi geceler, prenses."

Arayan, Dr. Pierce'dı. Midesinin burulduğunu hissetti. Daha önce Dr. Pierce kendisini hiç aramamıştı. Şimdi niye arıyordu ki?

"Dr. Pierce," diye atıldı. "Sorun ne?"

Etrafını saran trafiğin içinde adamın metalik sesini zar zor duyabiliyordu. Telefonu iyice kulağına yasladı.

"Annenin bazı sorunları var, Yuki," diye cevap verdi Pierce. "Yoldayım. Hastaneye gidiyorum."

"Ne demek istiyorsunuz? Ne oldu ona? tyi olduğunu söyle- i
mistiniz!"

Gözleri dimdik ileri bakmasına rağmen Yuki hiçbir şey i
görecek halde değildi.

"Annen felç geçirdi," diye cevap verdi doktor.

"Felç mi? Anlamıyorum, doktor." 1

"Hayata sımsıkı tutunuyor, inan bana. Benimle hastanede |
buluşabilir misin?" I

"Evet. Elbette. Sadece 10 dakikalık mesafedeyim." J

"Güzel. Annen üçüncü kattaki yoğun bakım ünitesinde. O |
bir savaşçı, Yuki. Bu gerçekten de çok önemli." 1

Yuki telefonu yan koltuğa fırlatırcasına bıraktı. Aklının için- •
de kelimeler ve görüntüler uçuşuyordu.

Felç mi?

Sadece dört saat önce annesi dondurma yiyip neşeyle soh-
bet ediyordu. Eğlenceliydi. Her şey mükemmeldi!

Yuki yola konsantre olmak için kendini zorladığında dön-
mesi gereken kavşağı kaçırdığını fark etti ve, "Lanet olsun!"
diye haykırdı.

1-280 yolu boyunca çılgınlar gibi gazı kökledi ve Berry
Caddesinin sonuna vardığında sarı ışık yanarken hızla bir
dönüş yaparak Üçüncü Cadde'ye saptı.

Kalbi yerinden fırlayacak gibi atarak küçük Acura'sıyla
kuzeye, Market Caddesi'ne doğru ilerledi. Burası daha yoğun
trafiği, daha çok araba, daha çok trafik lambası ve yaya geçi-
diyle çok daha ağır ilerleyen bir yoldu. Ama şu an tek seçeneği
buydu.

Dr. Pierce'la arasında geçen konuşmayı düşündü. Onu

doğru mu duymuştu acaba? *Hayata sımsıkı tutunuyor*, demişti doktor.

Yuki'nin gözleri yaşlarla doldu. Annesi güçlü bir kadındı. Her zaman öyle olmuştu. Annesi savaşçıydı. Felç bile geçirmiş olsa Keiko'yu hiçbir şey yıkamazdı.

Eliyle gözlerindeki yaşları sildi.

San Francisco Bölge Hastanesi'yle bulunduğu yer arasındaki her kavşağı ve her trafik lambasını gözünün önünde canlandırarak gaza bastı.

Dayan anneci im. Geliyorum.

ikinci Kısım

**Her Yerde, Ama Her Yerde
Cinayet**

Bölüm 34

YUKİ GECENİN KARANLIĞINDA kalp çarpıntısıyla sıçrayarak uyandı. Alışılmadık bir şekilde her şeyi tüm detaylarıyla hatırlıyordu. Dr. Pierce hastanenin bekleme odasında başsağlığı dileklerinde bulunmuştu. Ardından Lindsay onu hastaneden çıkararak eve götürmüş, yatağa yatırmış ve uykuya dalana kadar başucunda beklemişti.

Hâlâ hiçbir şey anlamlı değildi.

Dün annesinin durumu iyiydi! Bugünse ölmüştü.

Saate uzandı. Saat neredeyse 06:15 olmuştu.

Bölge Hastanesi'ni aradı. Santral telesekreter sistemine ulaştı. Sonra telefona cevap veren canlı operatörlerden biri onu yoğun bakım ünitesine aktardı.

Yoğun bakım hemşiresi, "Ne zaman dilerseniz buraya gelebilirsiniz, Bayan Castellano," dedi. "Ama anneniz burada değil. Zemin kata indirildi kendisi."

Yuki bir anda korkunç derecede öfkелendi. Yatakta doğruldu, 'We demek kendisi zemin kata indirildi?'

"Üzgünüm," diye cevap verdi hemşire. "Demek istediğim vefat eden hastaları yoğun bakım ünitesinde tutamıyoruz,"

"Yani annemi hastanenin morguna mı kapattınız. Sizi ruhsuz..."

Yuki cümlesini tamamlamadan hışımla telefonu kapadı ve taksi çağırmak için tekrar tuşlara bastı. Şu anda araba kullanacak kadar güvenmiyordu kendisine. Hemen üzerine kotunu, kazağını ve deri ceketini giydi, ayağına da spor ayakkabılarını geçirdi ve kendini Jones Caddesi'ne attı.

Yedi blok süren taksi yolculuğu boyunca gerçekten de inanılmaz gelen olayı hazmetmeye çalıştı.

Annesi ölmüştü. Artık hayatında Keiko olmayacaktı.

Yuki hastaneye girer girmez lobideki kalabalığın yanından rüzgâr gibi geçerek merdivenlerin olduğu yere doğru koşar adımlarla ilerledi. Yoğun bakım ünitesindeki yerlerinde duran iki hemşireye öfkeden gözleri yerlerinden fırlayacakmış gibi bakıyordu. Aralarında sohbet eden hemşirelerse sanki Yuki orada yokmuşçasına davranıyordu. Bunun üzerine Yuki kapılardan birinin yanında asılı duran çizelgeyi alarak hışımla yere fırlattı. Sonunda dikkatleri üzerine çekmeyi başarmıştı.

Üniformasının üstü kurabiye kırıntılarıyla kaplı olan hemşireye, "Ben, Yuki Castellano," dedi. "Annem dün gece buradaydı. Ona ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Annenizin adını öğrenebilir miyim?"

"Keiko Castellano. Dr. Pierce'm hastasıydı."

"Tıbbi vekâletnamenizi görebilir miyim?" diye sordu bu kez hemşire.

"Anlayamadım?"

"Sağlık bilgilerinin gizliliğinin, güvenliğinin ve standartlarının korunması amacıyla belli normlara uyulması şartını hiç duymadınız mı? Size ancak tıbbi vekâletnameniz olması koşuluyla anneniz hakkında bilgi verebiliriz."

Yuki sinirden köpürüyordu. "Siz neden bahsediyorsunuz? Çıldırıldınız mı?"

Sorduğu sorunun hasta haklarıyla ne ilgisi vardı ki? Annesi

henüz ölmüştü ve ona ne olduğunu bilmek Yuki'nin en doğal hakkıydı.

Yuki ses tonunu kontrol altında tutmaya çalışarak, "Dr. Garza burada mı acaba?" diye sordu.

"Kendisini çağırayım ama Dr. Garza da size bilgi veremeyecektir, çünkü o da bizim ve diğer herkes gibi aynı şartnameye tabi."

"Ben yine de şansımı deneyeyim," dedi Yuki. "Dr. Garza'yı görmek istiyorum! Hemen!"

"Sakin olun lütfen," diye atıldı hemşire gözlerini Yuki'nin üzerinde gezdirerek. Yuki'nin aklını kaçırmış gibi göründüğünü düşünüyordu ve böyle düşündüğünü de gizlemeye çalışmıyordu. "Dr. Garza hâlâ burada mı bir bakayım."

Bölüm 35

YUKİ AÇIK DURAN KAPIYI ÇALDIĞINDA Dr. Garza oldukça sade, penceresiz odasında oturuyordu. Kafasını kaldırıp sert bir ifadeyle Yuki'ye baktığında Yuki bir an için neredeyse geldiğine pişman oldu. Adam, Yuki daha odaya girer girmez rahatsız edilmekten, duyduğu memnuniyetsizliği gizleme gereği duymamıştı. *Pislik herif*, diye geçirdi aklından Yuki.

Yine de pes etmeyerek adamın karşısındaki sandalyeye geçti ve hemen konuya girdi.

"Annem neden öldü anlamıyorum," dedi. "Ona ne oldu?"

Garza saatinin kayışını sert bir hareketle çekti.

"Eminim Dr. Pierce size söylemiştir, Bayan Castellano," diye cevap verdi Garza. "Anneniz felç geçirmişti. Anlıyor musunuz? Kan pıhtısı annenizin beynine gitti ve beyninde tıkanıklığa sebep oldu. Kanının pıhtılaşmasını engelleyecek antikoagülan bir ilaç verdik, ama onu kurtaramadık."

Ardından, *"Hepsi bu, filmin sonu,"* dercesine ellerini masanın üzerine koydu.

Yuki, "Felç geçirmek nedir biliyorum, Dr. Garza," diye devam etti. "Anlayamadığım şey akşam keyfi oldukça yerindeyken gece yarısı ölmüş olması. 0 bir *hastanenin* içindeydi! Ve

sizler onu kurtarmadınız. Bu işin kokusu hiç hoşuma gitmedi, Doktor."

"Lütfen biraz daha sakın konuşun," dedi Garza. "Ne insan vücudu makinedir, Bayan Castellano ne de doktorlar mucize gerçekleştirebilme gücüne sahiptir. İnanın bana elimizden geleni yaptık."

Ardından ellerini uzatarak Yuki'nin ellerini tuttu, "Bu bir şok, biliyorum. Ve gerçekten çok üzgünüm," dedi.

Bu ani, içten hareket Yuki'nin tiksinti duymasına sebep olmuştu. İçgüdüsel bir hareketle ellerini hızla çekince doktor da ellerini geri çekti.

Tekrar soğuk ifadesine bürünen adam, "Bu arada," diye söze başladı. "Çıkışta hemşire Nunez ile görüşmeniz gerekiyor. Annenizin önümüzdeki 24 saat içinde bir cenaze evine nakledilmesi gerekli. Burada onu daha uzun tutmamız olanaksız."

Yuki oturduğu sandalyeyi devirecek kadar ani bir hareketle ayağa fırladı, "Henüz her şey bitmedi," dedi. "Ben bir avukatım ve en küçük detayına kadar olanları inceleyeceğim. Anneme gerçekten ne olduğunu bulacağım. *Ben söyleyene kadar* onu sakın bir yere kıpırdatmayın, anlaşıldı mı? Bu arada Dr. Garza, hastaya olan tutumunuzun bir yılan balığı sıcaklığında olduğunu söylemiş miydiniz?"

Ardından çıkmak üzere kapıya dönen Yuki, ayağı devrilmiş sandalyeye takılarak ileri doğru fırladı.

Düşmemek için karşı duvara tutunduğunda dengesini sağlamaya çalışırken, yanlışlıkla odanın ışığını söndürdü ve doktorun odasını karanlığa gömdü.

Tek kelime etmek için dahi geri dönmediği gibi, ışığı da açmadan dışarıya yönelmişti.

Karanlıkta kararsız adımlarla ilerleyerek kapıyı buldu, korigora çıktı ve oradan da merdivenlere yöneldi. Merdivenlere vardığında koşmaya başlayarak kendini hastanenin dışına, caddeye attı.

Dışarıda ağır ve nemli bir havayla karşılaşan Yuki bayı-
lacak gibi hissederek, kaldırımın kenarındaki büyük bir çınar
ağacının altına oturdu ve normal bir günmüş gibi oradan oraya
koşuşturan insanları seyre daldı.

Hayat dolu annesini son kez gördüğü günü düşündü.
Yatağında oturmuş dondurma yiyen Keiko, eski kafalı ama
çılgın fikirlerini bir yargıç edasıyla Yuki'ye empoze etmeye
çalışıyordu.

Aklında en çok kalan da beraberken hiç durmadan gülme-
leri olmuştu.

Şimdi her şey geride kalmıştı.

Kesinlikle böyle olmamalıydı.

Kendi kendine konuşarak, "Anneciğim," dedi Yuki. "Odan
hiç de asil bir şekilde çıkmadığının farkındayım, fakat o pisliği
karanlıkta oturmak zorunda bıraktım."

Annesinin böyle bir manzara karşısında gülmekten kırıla-
cağını hayal ederek kendi kendine gülümsedi.

Yuki-eh. Sen neden asla bir leydi gibi davranamıyorsun?

Sonra hissettiği acı tekrar kalbine saplandı.

Bacaklarını kendine doğru çekerek göğsüne dayadı. Sırtında
dimdik ağacın gövdesi, başını dizlerine yaslayarak annesi için
ağlamaya başladı. Bir daha asla eskisi gibi olamayacak küçü-
cük bir çocuk gibi ağlıyordu.

Bölüm 36

CHESTNUT CADDESİ'NDEKİ Tudor stili eski evin önüne arabamı park ederken bu tip bir rezillik için sabahın 07:00'sinin oldukça erken bir saat olduğunu düşündüm. Dört mevsim yaprağını dökmeyen kocaman ağacın gölgesi garaj ve evin arasındaki çimenlerin üzerine düşüyordu. Bir avuç polis ön bahçedeki yerlerini çoktan almıştı.

Üç yıllık Explorer'imın kapısını kapatarak arabadan indim ve sabah ayazma karşı haki rengi ceketimin düğmesini ilikleyerek çimenler boyunca yürümeye başladım.

Ön kapıda duran Jacobi ve Conklin aynı kumaştan sabahlık ve terlik giymiş yetmişlerindeki bir çiftle görüşüyordu. Afallamış suratları ve yataktan yeni kalktıklarını belli eden saçlarıyla yetmişlik ihtiyarlar parmaklarını elektrik prizine henüz sokmuşçasına şokta görünüyordu.

Daha yaşlıca olan adam Jacobi'ye doğru gıcırdar gibi bir sesle, "Polis korumasına ihtiyacımız olmadığını nereden biliyorsun?" diye çıkışıyordu. "Yoksa geleceği mi görebiliyorsun?"

Yorgun gözlerle bana dönen Jacobi beni, Bay ve Bayan Robert Cronin'le tanıştırdı.

"Merhaba," dedim ellerini sıkarak. "Gerçekten büyük bir sıkıntı içinde olduğunuzun farkındayım. İşleri sizin için elimizden geldiğince kolaylaştırmaya çalışacağız."

"Olay yeri inceleme ekipleri yolda," diye atıldı Conklin. "Soruları sormak için burada ben kalabilirim, Teğmen," şeklinde izin isteyen Conklin, aslında bunu yapmak için oldukça hazır olduğunu da göstermekten geri kalmamıştı.

"İş senin, Müfettiş," diye cevap verdim. "Hemen başlayabilirsin."

İnsanlardan özür dileyerek yanlarından ayrıldık ve Jacobi'yle koyu mavi Jaguar XKE'nin yanına doğru yürümeye başladık. Yol kenarına park edilmiş olan üstü açılabilir arabanın güzelliği işleri sadece daha da zora sokuyordu.

Yirmi dakika önce Jacobi beni aradığında nasıl bir şeyle karşılaşacağımı az çok tahmin ediyordum. Yine de kurbanın yüzüne baktığımda içimin burkulduğunu hissettim.

Cadillac kız gibi bu kurban da on sekiz ile yirmi bir yaşları arasında ufak tefek beyaz bir kadındı. Dalgalı sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Pırıl pırıl ve çok güzellerdi.

Genç kadın kocaman açılmış mavi gözleriyle Chestnut Caddesi'ne *bakiyordu*. Aynı Cadillac kız gibi bu kurban da sanki hâlâ hayattaymış gibi gösterilmeye çalışılmıştı.

"Tanrım, Jacobi," dedim. "İşte bir tane daha. Bu da Jaguar Kız olarak anılacak sanırım."

"Teni buz gibi. Yine pahalı elbiselerle karşı karşıyayız."

"Evet. Hem de baştan aşağı."

Kurbanın üzerinde mavi, eşarp tipinde bir bluz, gri-mavi ekoseli bir çan etek, ayağındaysa arkadan fermuarlı Jimmy Choo marka çizmeler vardı. Kıyafetinin fiyatı bir polisin neredeyse üç aylık maaşına eşdeğerdi.

Tek bir aykırılık vardı. Kızın takılarında bana yanlış gelen bir şeyler vardı.

Kolundaki altın bilekliğiyle takım olan küpelerinden yansıyan prizmatik ışık bende elmasların sahte olduğu izlenimini yaratmıştı. Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Siren seslerini duyarak o tarafa döndüm. Olay yeri incele-

me ekipleri ve ilkyardım ekipleri sıra sıra dizilmiş polis arabalarının yanına park ediyordu.

Conklin çimenlerin üzerinden ilkyardım ekiplerinin yanına gitti. "Kızı kaybettik, dostum," dediğini duydum. "Üzgünüm, kaçırdınız."

Ambulans geri dönmek üzere yola koyulacakken Charlie Clapper elinde teknik malzeme çantası ve fotoğraf makinesiyle ortaya çıktı. Yanımıza gelerek, "Yeni bir gün, yeni bir ceset," dedi ve bizden kenara çekilmemizi rica etti.

Clapper resim çekerken Jacobi'yle ben de Jaguar'dan birkaç metre ileride durup onu seyrettik.

Clapper'ın ne bulacağını bildiğimi düşündüm: Genç kadının gırtlığında tel izi bulacaktı. Çantası ya da kimliğini bulamayacaktı. Bu arada araba yeni doğmuş bir bebek kadar temiz ve masum çıkacaktı.

"Kokuyu alıyor musun?" diye sordu Jacobi.

Bulunduğumuz uzaklıktan belli belirsiz aldığım orkideyi andıran misk tarzındaki kokuyu tanımıştım.

"Cadillac kızın parfümü bu," dedim eski partnerime. "İlk seferinde kişisel olduğunu düşünmüştüm. Ama tekrarlanma'sı? Bir başka kıza daha aynı şeylerin yapılması? Aynı fiziksel özelliklere sahip iki kız, aynı kusursuz cinayet mahalli. Cinayetlerden korkunç bir zevk alıyorlar, Jacobi. Bunu resmen eğlence için yapıyorlar."

Clapper'ın ekibi arabada parmak izi araştırması yaparken sessizce seyretmeye devam ettik. Telaffuz etmesek de, Jacobi'yle aklımızdan aynı soruları geçirdiğimizden emindim.

Bu kızlar kimdi ve onları hangi sapık katil öldürmüştü?

Cinayetleri tetikleyen sebepler nelerdi?

Bu pahalı kıyafetlerle oluşturulan tablo gibi manzaranın anlamı neydi?

Adli tıp aracı olay yerine vardığında Jacobi, "Katillerdeki şu cesarete bak," dedi. "Kurbanları böyle teşhir etmeleri. Bunlar sadece eğlenmiyor, Boxer. Resmen birilerine hareket çekiyorlar."

Bölüm 37

OFİSİMDEKİ TELEFON daha ilk çalışında atılarak açtım. Arayan Claire'di.

"Jaguar kızla ilgili olarak bazı ön bulgulara ulaştım," dedi.

"Aşağıya gelmemi ister misin?"

"Hayır. Birkaç dakika sonra ben yukarıda olurum. Biraz mekân değişikliği fena olmaz."

İçeriye elinde koca bir pizza ve birkaç kutu diyet kolayla giren Claire'den önce, sucuk ve kekik kokusu odayı çoktan sarmıştı. "Yemek vakti, küçük kız," diye girdi içeri. "Doğanın en lezzetli yemeğini getirdim sana. *Pizza*"

Masamın üzerindeki dosyaları yandaki sandalyenin üzerine aktarıp, diğer kalabalığı da pencere pervazına koydum ve masaya en güzel peçetelerimi sererek plastik çatal-bıçak çıkardım.

Kendini sandalyeye bırakan Claire pizzayı parçalara ayırmaya başladı ve "Merdivenlerden çıktım," dedi.

"Olabilir," diye cevap verdim. "Hemen geri ver şunu. Sonra lazım olacak."

"Berbat şakandan önce diyordum ki *merdivenlerden çıktım*. Dimdik merdivenlerden oluşan üç zorlu kat. Neredeyse 100 kalori eder. Sence de öyle değil mi?"

"Eminim öyledir. Muhtemelen doğanın en leziz yemeğinin sadece bir diliminin üçte birini yakmışsındır."

"Neyse, boşver," diye kıkırdadı Claire tabağıma pizza aktararak. "Yemekle savaşmaya inanmıyorum. Yemek düşman değildir."

"Pizzayla barışa," dedim.

"Barışa," diye cevap verdi Claire kola kutusunu benimkine hafifçe çarparak.

"Tüm barışlara," dedim. "Ve üç çeşit peynire."

Dünya üzerinde en sevdiğim seslerden biri olan Claire'in uzun ve neşe dolu kahkahasına katıldım. İşler ne zaman sarsa sarsa Claire ve ben aynen böyle havaileşiyorduk. Bu durumun bazen bize yardımcı bile oluyordu. On dakika gibi kısa bir süre içinde koskoca bir pizzayı mideye indirirken, Claire bana son Jane Doe'yla ilgili gelişmeleri aktardı.

"Dün geceki soğuk havaya maruz kalmış olduğı düşünülürse bizim Jaguar kızın ölüm saatinin gece yarısı civarında olduğunu söyleyebilirim," dedi Claire boş kola kutusunu çöpe atarken.

"Elbiseler muhteşemdi," diye devam etti. "Ama üzerine iyi oturmamışlardı. Üstü çok küçük kalmıştı ve kalça kısmı da çok büyük. Fakat bu kez ayakkabılar tam kızın ayağına göreymi."

"Fakat yine hiç giyilmemişlerdi değıl mi?"

"Tabanları temizdi. Ayrıca aynı Cadillac kızinki gibi sadece cinsel organına parfüm sürülmüştü."

"Tekrar ne zaman işinin başına döneceksin?"

"Aşağı iner inmez."

"Sana arkadaşlık etmemi ister misin?"

Tracchio'nun ofisini aradım ve toplantıyı iptal ettim. Otoriteye karşı isyan mı ediyordum ne? *Sanırım evet.* Sonra ekip odasına geçerek Jacobi'yi çağırdım ve beraber morga inerken öğrendiğim yeni bilgileri ona aktardım.

Bölüm 38

CLAIRE'İN ÇALIŞTIĞI YER'İN, yani morgun acı gerçekliği bana hep insanın sinir sistemine yapılan sert bir darbe gibi gelmiştir. Ölülerin üstündeki beyaz ışık ve dışarı çıkmış organlarını gizleyen beyaz örtü. Boş yüzler, berbat bir antiseptik kokusu.

Yine de, mevcut şartlar Jaguar kızın fiziksel güzelliğine gölge düşürmeye tam olarak yetmemişti. Bilakis tasarımcı kıyafetlerinden sıyrılan kız, bu haliyle çok daha genç ve kırılgan görünüyordu.

Boynunun çevresindeki ve kollarının üst kısmındaki morluklar kızın pürüzsüz güzelliğine hakaret gibiydi adeta. Morgda geçirdiği uzun saatlerin sonunda saçlarının o güzel görüntüsünden eser kalmamıştı.

Arkadaşım başlık, plastik önlük ve eldivenlerden oluşan iş kıyafetini giyerken onu seyrettim. "Karşımızda bir başka hafif cinayet var gibi gözüküyor," dedi Claire. "Ne bıçak, ne de silah kullanılmış."

İki omzundan başlayıp ortada göğüs kemiğinde buluşan ve kasık kemiğine kadar inen Y şeklinde derin bir yarık açmak üzere neşterini yerleştirdi. »

Maskesini yüzüne çekti ve Jaguar kızın boynundaki kasları incelemeye koyuldu.

Forsepsiyle deri dokusundan küçük bir parça aldı ve Jacobi'yle bana başparmağı izi şeklindeki kahverengi lekeyi gösterdi.

"Bu kız iki manyak tarafından boğulmuş," dedi Claire.

"Aynı Cadillac kız gibi. Kanama belirtisi yok. Dolayısıyla biri onu yatırıp, burke stiliyle boğmuş. Başparmağıyla boynunun tam şurasına bastırmış. Adam gerçekten de kuvvetliymiş.

"Bir başkası da tel kullanmış. Kıvrımlı bir şeye benziyor. Desenli bir şey. Muhtemelen pençesiyle de kızın burnunu ve ağzını kapatmış ve eserini mühürlemiş."

Kurbana bakıp iğrenç cinayeti hayal etmekten kendimi alamıyordum.

"Bir çeşit pornografik fantezi hayat bulmuş gibime geliyor," dedim. "Röntgen yok, magazin ya da bilgisayar ekranı yok. Ne eğlence ama... Gerçek kızlar arada engel olmaksızın yanlarında. Onlara uyuşturucu verebilir, tecavüz edebilir, kıyafetler giydirebilir, ne isterlerse yapabilirlerdi."

"Kızın mücadele ettiğine dair herhangi bir iz yok," dedi Claire. "Bu yüzden toksikoloji analizini alıp, emin olana kadar onun da uyuşturucu kullandığını söyleyebiliriz."

Jacobi hırsla, "Lanet olası ödlekler," dedi.

"İnancınızı kaybetmeyin," dedi Claire. "Laboratuvardakilerden bana bir iyilik yapmalarını isteyip DNA sonuçlarını hızlandırmak için elimden geleni yapacağım."

Masaya yaklaştım ve kurbanın cansız yüzüne yakından baktım. Sonra uzandım ve bulutlanmış mavi gözlerini elimle kapattım.

"Bu pislikleri yakalayacağız," dedim.

Bölüm 39

LINDSAY VE JACOBİYLE kapıya kadar yürüyen Claire onlara, "Keşke size üzerinde çalışabileceğiniz daha çok bilgi verebilmiş olsaydım," dedi ve ölen kızın isminin lüks arabalarla bağlantılı çıkmamasını umduğunu ekledi.

Ardından DNA birimini aradı ve her zamanki sözleri dinledi. "Elbette, Dr. Washburn. Hemen inceleyeceğiz." Fakat bu sözler, "Prosedürlerin ne kadar zaman aldığı hakkında bir fikrin var mı? Seninkinden önce daha o kadar çok iş var ki bekleyen," denmiş kadar inandırıcıydı ancak.

"Gerçekten çok önemli," diye ısrar etti laboratuvar yetkilisine. "Çok acil. Büyük önem taşıyor."

"Evet, efendim," diye cevap verdi yetkili. "Anladım."

Jaguar kızını morgdaki dolaplardan birine kaldırıyordu ki cep telefonu çalmaya başladı. Arayan Yuki'ydi.

"Yuki," diye atıldı Claire. "Nasılsın canım? Seni almamı ister misin? Yoksa kendin sürebilir misin? Edmund seninle tanışmak için can atıyor. Bu gece şerefine mantarlı risotto pişirecek bize."

"Üzgünüm, Claire. Ama henüz kalabalığa karışmaya pek hazır değilim."

Claire anladığını belirten bir sesle, "Elbette, tatlım," dedi. "Seni anlıyorum."

"Ama senden bir ricam olacak," dedi Yuki derin bir nefes alarak.

"Ne istersen."

"Anneme otopsi yapmanı istiyorum senden."

Yuki, Dr. Garza ile aralarında geçen konuşmayı ve annesinin ölümüyle ilgili kendisine yapılan açıklamadan hiç de tatmin olmadığını anlatırken Claire dikkatle onu dinledi.

Claire'in içinden de derin bir nefes almak geçmişti, ama kendini tuttu. Yuki'ye karşı en ufak bir saygısızlık ediyor durumuna düşmek istemiyordu.

"Bunu yapmamı istediğinden emin misin, tatlım?" diye sordu. "Herhangi bir şey bulursam bunu kaldırabilecek misin?"

"Yemin ederim kaldıracağım. Ölümünün kaçınılmaz olup olmadığını bilmem gerek. Anneme ne olduğunu *kesinlikle* öğrenmeliyim."

"Anlıyorum. Sabah buraya getirtilmesi işini ayarlarım o halde."

"Süpersin," dedi Yuki gözyaşlarını bastırdığı çok belli olan ses tonuyla.

"Üzme kendini, tatlım," dedi Claire. "O da aileden. Anneni bana emanet et yeter."

Bölüm 40

ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN SONRA Yuki, annesinin mutfağındaki lavabonun başında durmuş tost yiyordu. Aslında yemeye çalışıyordu demek daha doğru olurdu zira zorla çiğneyip yutuyordu. Tüm olanlar hâlâ o kadar gerçek dışıydı ki.

Gece boyunca hiç uyumamış, annesinin arkadaşlarını aramış, fotoğraf albümlerine bakarak hatıralar arasında kaybolmuştu. Gerçek dünyaya dönmek için kendini zorladığı şimdiyse Claire'in ne zaman arayacağını ve ne diyeceğini düşünüyordu.

Nihayet telefon çaldığında Yuki telefona doğru atıldı.

Claire, "Nasılsın, tatlım?" diye başladı söze.

"İyiyim," diye cevap verdi Yuki. Ama bu yalandı elbette. Annesinin ölümüyle ilgili Claire'in söyleyeceklerini beklerken, boğazının düğümlendiğini hissetti. Sonunda bir saniye daha dayanamayacağını fark ederek, "Bir şey bulabildin mi?" diye atıldı.

"Buldum, tatlım," dedi Claire. "Bir konuda, yani annenin beyin damarlarında tıkanıklık olduğu konusunda Garza haklıymış. Fakat sana söylemediği bir şey var ki o da annenin başının dertte olduğunu birilerinin fark etmesi en az üç saat almış.

"Hematomun büyüklüğünü saptamak için MR çekmiş olma-

lıydılar," diye devam etti Claire. "Ama bunun yerine annene streptokinaz ve antikoagölan yüklemesi yapmışlar."

"Antikoagölan gibi bir şeyden bahsetmişti Garza."

"Hı-hı. Aslını sorarsan streptokinaz piyasadaki yeni ilaçlardan biri değil. Ancak işe yaraması için doğru kullanılması gerekir ki annenin durumunda bu böyle *olmamı* .

"Annen zaten kanama geçiriyormuş ve tüm o kan gidecek yer bulamamış. Bu yüzden hayatını kaybetmiş, Yuki. Gerçekten çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

Yuki öğrendikleri karşısında midesine yumruk yemiş gibi olmuştu.

Tanrım, Keiko saatler boyu beyin kanaması geçirmişti ve kimse bunu fark etmemiş miydi?

0 hastanede neler dönüyordu?

Hatta annesi ta en baştan neden felç geçirmişti?

"Yuki? Yuki? Orada mısın?"

"Evet, buradayım. İyiyim merak etme."

Konuşmaları bitince Yuki telefonu düşürürcesine yerine bıraktı. Banyoya koşarak, tuvalete kusmaya başladı. Ardından elbiselerini çıkardı ve annesinin pembe-yeşil küvetine girdi. Kaynar su vücudundan akıp giderken, o suyun altında uzun süre başını duvara sertçe yaslayarak ağladı ve ne yapmaya ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Yarım saat sonra banyodan çıkarak, annesinin kıyafetlerinden birini giydi ve Bryant Caddesi'ne gitmek üzere arabasına atladı. Adalet sarayı kefalet ofisinin önüne arabasını park etti.

Gri granit binaya girerek güvenlik masasının önünde durdu ve ismini verdi. Artık bir misyonu vardı ve kesin kararını vermişti. Bu işin dönüşü yoktu.

3. kata çıkarak San Francisco Polis Departmanı'nın güney bölgesine bakan birime ilerledi.

Vardığında Lindsay onu girişte bekliyordu. Elini Yuki'nin omzuna atan Lindsay küçük ofisine kadar oüa eşlik etti.

Odaya girdiklerinde Yuki, Lindsay'in karşısındaki san-

dalyeye oturdu. Yüzü sert, boğazı düğüm düğümdü. Lindsay endişe dolu gözlerle ona bakıyordu. *Ne kadar iyi bir dost, diye geçirdi içinden Yuki. Bunu ona yapmamalıyım aslında, ama ba ka çarem yok.*

"Bölge Hastanesi aleyhine dava açmak istiyorum," dedi sonunda Yuki. "Lanet olasıca hastanede birileri annemi öldürdü."

Bölüm 41

SAN FRANCISCO'NUN beş mil güneyindeki Colma, California *Ölülerin ehri* olarak anılırdı, zira şehrimizin mezarlığıydı orası. Bir milyondan fazla ölünün özenle hazırlanmış mezarlarda yatdığı yer Amerika'nın, on ikiye bir oranla, ölülerin yaşayanlardan çok olduğu tek yeriydi.

Annem Cypress Lawn Mezarlığı'nda yatıyordu ve bundan sonra Yuki'nin annesi de burada yatacaktı.

O cumartesi, hafif bir rüzgâr beyaz kanvas panelleri titretip Keiko ve Bruno Castellano'nun resimlerinin yanındaki tütsüden yükselen dumanı etrafa yayarken, yaklaşık yetmiş kişilik bir grup Keiko'nun mezarının yanındaki tentenin altında duruyorduk.

Yuki siyah takım elbise giymiş ufak tefek Japon bir adamın koluna girmişti. Adam, Keiko'nun ikiz kardeşi, Jack'di. Duraksayarak bozuk İngilizcesiyle sadece birkaç kelime etti. "Kardeşim değerli bir insandı. Ailemi onurlandırdığınız için teşekkür ediyorum."

Yuki dayısını kucakladı. Annesi hakkında konuşmaya başladığında yorgun yüzü tebessümle aydınlanmıştı.

"Annem San Francisco'ya geldiğinde şehrin önemli kilo-

metre taşlarını hemen fark ettiğini söylemekten büyük bir keyif alırdı. Golden Gate Köprüsü, Saks Alışveriş Merkezi, I. Magnin Mağazası, Gump's ve Nordstrom. Sırasını karıştırmış olabilirim."

Yüzlerde sıcacık gülümsemeler belirirken, Yuki herkesin zihninde Keiko'yu canlandırmayı başarmıştı.

"Okuldan sonra onunla alışverişe çıkar, günümü kıyafet reyonlarında, elbise raflarının arasında koşuşturarak geçirirdim. Bana, 'Yuki-eh' derdi. 'Bir leydi olmayı ö renmelisin.'"

"Bahsettiği şey olmayı sanırım hiçbir zaman tam olarak öğrenemedim," diyen Yuki güldü, "Ben yüksek sesle müzik dinlemeyi, kısa etek giymeyi severdim. Ve biliyorum anneciğim bu etek bile yeterince uzun değil! Benim bir avukatla evlenmemi isterdi, ama bunun yerine ben kendim bir avukat oldum.

Hayatım benim için hayal ettiği şekilde gelişmedi, ama her şeye rağmen bana her zaman sevgisini, desteğini, kısacası her şeyini verdi.

Biz bir takımdık, annem ve ben. Birbirimizin en iyi arkadaşydık her zaman. Şimdi burada dayımla dururken, onsuz bir hayatı hayal edemiyorum. Anneciğim. Seni her zaman seveceğim ve hep özleyeceğim."

Yuki başını öne doğru eğdi. Dudakları titriyordu. Ardından o ve dayısı Keiko'nun tabutunu görecektir şekilde başlarını yana çevirdi.

Parmaklarının arasında taştan boncukları olan bir tespih tutan Yuki elleriyle yüzünü kapadı. O ve dayısı Jack yüksek sesle Japon duası etmeye başladığında Keiko'nun diğer aile üyeleri ve arkadaşları da duaya katıldı.

Ardından Yuki tabuta doğru selam verdi.

Yuki'nin sel olmuş gözyaşları yüzünden akarken ben, sağ elimle Claire'in, sol elimle Cindy'nin elini tutmuş acımı kendi içimde yaşıyordum.

"Bu en üzücü gün işte," dedi Claire.

Bölüm 42

OYMALI ASLANLAR, melekler ve gösterişli mozolelerin arasında yaklaşık on dakika boyunca doğu ve güneye doğru elimdeki haritayla ilerledikten sonra annemin yıllardır kalbimde koca bir ağırlık gibi taşıdığım basit granit taştan mezarına ulaştım.

On beş yılın etkisiyle üzerindeki yazılar kararsa da hikâyesi hâlâ gün gibi canlı ve silinmezdi. *Helen Boxer, Martin'in hayat arkadaşı, Lindsay ve Catherine'in vefakâr annesi. 1939-1989.*

Küçük bir çocuk olduğum günler gözümün önünde canlanmıştı. Burup yukarıda tokayla tutturduğu sarı saçlarıyla annem işe gitmek için hazırlandıktan sonra mutfağa gelir, tost makinesinden Cat ve benim için hazırladığı ekmekleri çıkarırken parmaklarını yakardı ve bizi güldürmek için de, "Ooooh-oooooh," diye inlerdi.

O günler, yani iş günleri onu hava kararana kadar bir daha görmezdim.

Kız kardeşimle okuldan gelip bomboş bir eve girişimizi hatırladım. Akşam yemeklerini hazırlayışımı ve gecenin bir yarısı annemin horultuyu kesmesi için babama bağıırışına uyandığım zamanları hatırladım.

Babamın bizi terk edişini takip eden günleri hatırladım.

Güzel annemin babamdan yediğı demir yumruğun ardından gelen, kısacık özgür günlerini. Saçlarını kestirmişti ve cadde- nin hemen aşağısında oturan Marci Weinstein'dan şan dersleri almaya başlamıştı. Göğüs kanseri onu alt edene kadar yaklaşık altı-yedi sene kendi tabiriyle *özgür nefes* almıştı.

Annemi toprağı verirken, şu an bulunduğum noktada duruşum bulanık bir anı olarak gözümün önündeydi. Bugün Yuki'nin sergilediğı zarafet ve söylediğı güzel sözlerin zerre kadarına sahip değildim o tarihte ben. Çok sessiz ve öfkeliy- dim. Babamla göz göze gelmemek için sürekli başım önüme eğik durmak zorunda hissetmiştim kendimi.

Şimdiyse annemin mezarının yanı başında bacak bacak üstüne atmış oturuyor, Güney San Francisco'nun sonbahar kahverengisi rengindeki tepelerine bakıyordum. Cat ve benim iyi olduğumuzu görmesini dilerdim. Cat'in güçlü olduğunu, küçük kızlarının akıllı ve iyi olduğunu, kız kardeşimle yine arka- daş olduğumuzu bilmesini isterdim.

Ona polis olmanın hayatıma bir anlam kattığını anlatmak isterdim. Hayatımın her dönemini kendinden emin biri olarak geçirmemiştım, ancak artık tam annemin olmamı isteyeceğı bir kadın olduğumu ona göstermek isterdim.

Elimi mezar taşının üzerinde gezdirerek kendime bile çoğı zaman itiraf edemediğim şeyleri söyledim.

"Seni gerçekten çok özlüyorum, anneciğim. Keşke şimdi burada olsaydın. Yaşadığın süre içinde keşke sana daha iyi davransaydım."

Bölüm 43

COLMA'DAN SAN FRANCISCO'YA dönerken yol boyunca düşüncelerim sevgi ve ölüm arasında gidip geldi. Çok sevdiğim, ama kaybettiğim insanların görüntüleri gözümün önünde uçuşuyordu.

Şehre girip, Potrero Tepesi'nin yukarı doğru çıkan dar sokaklarına doğru ilerlerken, Bay Köprüsü'nün parıldayan ışıklarını seyrettim.

Günün getirdiği küçük üzüntü ve mutlulukları düşünerek Explorer'imi evimden birkaç ev aşağıya park ettim.

Elimdeki anahtarlarla tam kapıyı açacaktım ki Martha'nın dışarıdan gelen havlama sesiyle irkildim!

Bu mümkün değildi.

Çıldırılmış mıydım acaba?

Yoksa Martha bu sabah ben cenaze için evden çıkarken kapı aralığından bir şekilde sıvışmış mıydı?

Etrafıma bakındım, dikkatle sesin geldiği yeri tayin etmeye çalıştım ve caddeyi deli gibi gözlerle taradım.

Ardından hemen benim arabamın arkasına park etmiş siyah sedan arabanın yolcu koltuğunda oturan kızımı gördüm.

Mutluluktan uçuyorum sandım bir an için. iyi yürekli biri onu bulup getirmiş olmalıydı.

Arabanın açık camına doğru teşekkür etmek için eğildiğimde kalbimin bir an için duracağını sandım.

Nasıl olmuş da unutmuştum!

Arabadaki Joe'ydu.

Bölüm 44

ARABADAN İNEN JOE'NUN ELLERİ market alışverişleriyle dolu olmasına rağmen ona sımsıkı sarılarak öpmeye başladım. Bu arada Martha da bacaklarıma atlamaya çalışıyordu.

"Ne zaman geldin?" diye sordum.

"Sabah 10'da. Planladığımız gibi."

"Hayır olamaz."

"Güzel bir gün geçirdim. Biraz futbol seyrettim. Martha'yla uyudum ve sonra da onunla alışverişe çıktık."

"Tanrım. Joe."

"Geleceğimi unuttun, değil mi?"

"Çok üzgünüm. Her şeyi mahvettim."

"Yeterli değil, tatlım. Yanından bile geçemez hatta. Yaklaşmadın bile."

"Açıklayabilirim."

"İyi bir açıklama olsun, ama" dedi Joe, "ayrıca kendini savunmaya falan da kalkma."

Güldüm ve elimi beline dolayarak beraber merdivenlerden eve doğru güçlükle çıktık.

"Seninle tartışmayacağım."

"İyi edersin," diye homurdandı Joe bana sımsıkı sarılarak.

Mutfağa girince Joe poşetleri tezgâha, dondurmayı da

buzluğa koydu. Ardından tezgâhın yanındaki sandalyelerden birine oturarak ellerini göğsünde kavuşturdu ve *'Bekliyorum,'* dercesine bana bakmaya başladı.

"Yuki'nin annesi," diye söze başladım. "Onu bugün toprağa verdik. Colma'da."

"Oh. Tanrım, Lindsay. Özür dilerim."

"Her şey gerçekten çok ani oldu, Joe. Yuki ve annesi gelecek hafta deniz yolculuğuna çıkacaklardı inanabiliyor musun?"

Kollarını bana doğru açan Joe'ya doğru ilerledim ve göğsüne yaslandım. Sonraki yaklaşık on dakikayı hiç durmadan Yuki ve annesinin ne kadar yakın olduklarını ve hastanenin Keiko'ya yanlış ilaç vererek, nasıl her şeyi berbat etmiş olabileceğini anlatarak geçirdim.

Kendi annemin mezarını ziyaret edişimi anlatırken sesimin boğazımda düğümlendiğini hissettim.

"Her şeyi berbat etmiş olmaktan utanç duyuyorum, Joe," dedim. "Bugün benimle olmanı o kadar çok isterdim ki halbuki. Seni çok özledim."

"Ne kadar özledin?" diye sordu. Gözlerindeki pırıltı kendimi affettirdiğimi söylüyordu.

' te bu kadar,' dercesine kollarımı iki yana kocaman açtım. Joe beni kendine doğru çekerek sımsıkı sarıldı ve dudaklarıma harika bir öpücük kondurdu.

Bir elim Joe'nun gür saçlarının arasındaydı ve yanağımı yanağına yaslamıştım. Güçlü kollarıyla beni sarışını hissedebiliyordum. Uzunca bir süre öylece kaldık. Müthiş bir duyguydu bu.

Sonra beni geri geri yürüterek yatak odasına doğru sürüklemeye başladı. Elleri kalçalarımıdaydı. O kadar sıkı yaslanmıştı ki bana, aramızda en ufak bir boşluk bile yoktu.

Yatağa doğru beni yavaşça bıraktı ve yanıma yatarak yüzümdeki saçları kenara çekti.

O kadar yakı ıklydı ki sevgilim.

"Ben seni daha çok özledim," dedi Joe.

"Bu mümkün değil," diye cevap verdim ve elini alarak kalbimin üzerine koydum. "Hissedebiliyor musun?"

"Seni sevdiğimi biliyorsun, Lindsay."

"Ben de seni seviyorum."

Ardından Joe eteğimin fermuarını açtı, beni öptü, bluzumun düğmelerini çözdü, saçımdaki tokayı çıkardı ve yüzüm kızarıp nefes nefese kalana kadar yavaşça kıyafetlerimi üzerimden sıyırdı.

Kendi kıyafetlerini de çıkarıp sandalyeye bırakırken ben, göğsümü yastıklarla kapatıyordum. Artık ikimiz de konuşmuyorduk.

Daha fazla dayanamayacağıma karar verdiğim esnada Joe yatağın içine girerek elimdeki yastıkları aldı ve yanıma yattı. Çıplak vücudunu ateş gibi bedenimde hissedebiliyordum.

Kollarımı boynuna doladım, ayak parmaklarımı onun ayaklarına dayadım, dudaklarımı dudaklarıyla birleştirdim ve Joe'nun kokusuyla çözülmeye başladım.

Elleri ve ağzıyla beni açarak içime girdi.

Oh Tanrım.

Bundan başka hiçbir şey önemli olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Bölüm 45

SAUSALITO'DAN SAN FRANCISCO'YA DÖNEN feribotun düdüğü koyda yankılanırken, Joe ve ben rüzgâra karşı durmuş manzarayı seyrediyorduk. Joe oldukça düşünceli görünüyordu ve bende bunun sebebini merak ediyordum.

Sabah 11.00 sularında tembel tembel yataktan kalkışımızı geçirdim aklımdan. Limandan ayrılmakta olan feribotun en üst katında el eleyken üstümüzde muhteşem güzellikte masmavi bir gökyüzü vardı. Poggio'daki denize karşı bir restoranın sıcacık ortamında, lezzetli bir öğlen yemeği yemiştik.

Sanki italya'daydık ve Akdeniz'in kıyısında spagettilerimizi yiyorduk. Evet, evet, o kadar lezzetli ve güzeldi her şey.

Joe'nun kolunu sıkıştırdım.

Geçtiğimiz altı ay ikimiz içinde olağanüstü olaylarla dolu geçmişti. Aramızdaki coğrafi mesafeyi telefon görüşmeleri ve elektronik postalarla kapatmaya gayret etmiştik. Ayda bir ya da iki kez de şimdiki gibi büyüğü hafta sonlarımız olmuştu.

Ardından bana çok yanlış ve zalimce gelecek şekilde sona ererdi her şey.

Yarım.saat içinde ben evde olmuş olacaktım. Joe ise hava kuvvetlerine ait bir jetle Washington'a doğru yola çıkmış.

"Nerelerdesin, Joe?" dedim. "Çok uzaklarda gibisin. *Daha imdiden.*"

Kolunu boynuma doladı ve beni kendine doğru çekti. Martılar feribotun etrafında dört dönüyor, feribota çarpan sulardan etrafa saçılan damlacıklar yüzüme çarpıyor, Joe'nun kolları sımsıkı beni sarmış, kazağını yanağımda hissediyorken onunla geçireceğimiz son dakikaların keyfini çıkarmaya çalışıyordum.

"Bu şekilde devam edemem," dedi. "24 saat içinde on bir kez sevişmeye bu şekilde devam edemem. Ben 45 yaşındayım, Tanrı aşkına."

Başımı arkaya doğru atarak gülmeye başladım. "Spor yapmak iyidir."

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun? Öyle düşünüyorsun, değil mi? Benim erkekliğim tehlikede burada."

Ona sımsıkı sarıldım ve boynuna uzanarak defalarca öptüm.

"Tekrar başlama, bebek," dedi Joe. "Bende pil bitti."

"Cidden, Joe. Her şey gerçekten normal mi?"

"Cidden mi? Aklımda binlerce şey var. Sadece ne zaman ve nasıl konuya gireceğimi bilmiyorum."

"Bence hemen başlasan iyi olur."

Feribot ağır ağır limana yaklaşırken Joe masmavi gözlerini bana çevirdi.

"Beraber daha çok zaman geçirmemiz gerektiğini düşünüyorum, Linds," dedi. "Bu hafta sonları buluşma işleri gerçekten muazzam ama..."

"Biliyorum," diye lafa girdim. "Dram gerçeğin önüne geçti değil mi?"

Kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bir gün Washington'a taşınacak mısın?"

Şok olmuş görüldüğümü fark ettim. Aslında ilişkimizin nereye gittiğini bir gün tartışacağımızı biliyordum. Sadece bunun bugün olmasını hiç beklemiyordum.

Washington'da nasıl ya ardım ki?

Şaşkın yüz ifadem onun yüzünden okunuyordu adeta.

"Peki, o halde. Olaya bir de şu şekilde bakabiliriz," dedi.

Ardından bana zaten bildiğim bir sürü şeyi tekrar etti. Los Angeles Limanı'nın Hong Kong'dan gelen yük gemileri için giriş noktası olduğunu. Ve aynı zamanda da dünyanın en büyük konteyner limanı olduğunu anlattı.

Sonra bana Milli Güvenlik'in bakış açısından bahsetti.

"Teröristlerin, mesela Kuzey Kore'den kaçırdıkları nükleer silahı Hong Kong'dan Los Angeles'a gelen konteynerlerin içinde ülkeye sokmalarından endişe ediliyor," dedi Joe. "Böyle bir durumda bugün için bunu tespit etme şansımızsa neredeyse hiç.

"Efektif sistemlerimiz henüz yerine oturmadı. Limanı güvende tutmaya yardımcı olunabileceğini düşünüyorum yine de. Sanırım orada önemli işler başarabilirim."

Feribotun motorları gürültüyle çalışırken limana yanaştık. Birden kendimizi itişip kakışan kalabalığın ortasında bulmuştuk. İnsanlar aramızdan grup halinde ilerlerken ellerimiz birbirinden ayrılmıştı ve konuşmak imkânsız bir hal almıştı.

Joe'nun simsiyah parlayan arabası limanın ilersinde bekliyordu. Kapıyı benim için açarak şoförden bizi arabamı park ettiğim yere götürmesini istedi.

"Düşünecek çok şey var biliyorum," dedi.

"Joe," dedim. "Bu konuda *daha* detaylı konuşmak istiyorum. Gidiyor olmandan nefret ediyorum. Özellikle de şu anda."

"Ben de, Linds. Bir yolunu bulacağız."

Arabamın yanına vardığımızda ikimizde arabadan indik. Explorer'imın güneşten kavrulan kapısına doğru yöneldim.

Birbirimize sarılarak, seni seviyorum dedik ve iyi yolculuklar diledik. Neredeyse ağlayacaktım.

Tekrar sarıldık ve öpüştük.

Hatıra defterimize kaydedeceğimiz özel anılarla süslediği-

miz güzel bir gün daha geride kalmıştı. Dudaklarının dudaklarım da bıraktığı tadı ve sakallarının tahriş ettiği yanaklarımın tuzlu suyun etkisiyle hafif hafif sızlayışını hâlâ hissedebiliyordum.

Hemen yanı başımdaymışçasma onu hissedebiliyordum.
Ne var ki, Joe çoktan gitmişti.

Üçüncü Kısım

Araba Kızlarını Ararken

Bölüm 46

CINDY'LE YEDİĞİMİZ ÖĞLEN YEMEĞİNİN ardından birime döndüm ve masaların arasından geçerken, bazı gözlerin beni takip ettiğini hissederek ofisime girdim. Cadillac kızın fotoğrafının *Chronicle* gazetesine verilisinin üzerinden bir hafta geçmişti. Şimdi onun yanına bir de Jaguar kızın resmi eklenecekti.

Hâlâ halktan bize ışık tutacak ipuçları bekliyor oluşumuz inanılmaz sinir bozucuydu.

Sebepler neredeydi?

Neden bu kadar az ipucu vardı?

Gözden kaçırdığımız şey neydi? Nasıl oluyordu da yüzümüze gözümüze bulaştırıyorduk her şeyi?

Jacobi ve Conklin'e odama gelmeleri için elimle işaret ederek ceketimi askıya astım. Conklin koca ayaklarını masama kadar uzatacak şekilde sandalyeye yayılırken Jacobi, her zamanki gibi dolabımın yanında dikildi.

Jacobi ve Conklin'e Jaguar kızın resmini basma verdiğimi söyledim ve ellerinde yeni bir şey olup olmadığını sordum.

"Partnerimin sana haberleri var," dedi Jacobi. Gülmeye pek meyili yokmuş gibi görünse de kaya gibi sert bakışlarının gururla parladığını fark ettim.

"Evet," diye atıldı Conklin sandalyesinde doğrularak. "Kısmen iyi haberlerimiz var."

"Şu durumda bana vereceğiniz her türlü haber iyi haberdur," diye cevap verdim.

"Cadillac kızda bulduğumuz DNA elimize ulaştı."

"Harika. Peki, elimizde ne var?"

"Veri bankasında DNA'yla uyumlu bir bilgiye ulaştık."

Yükselen umutlarım bir anda yerle bir olmuştu.

Veri bankasında ulaşılan bilginin bizi çok bir yere götüreceğini sanmıyordum. DNA'yla uyumlu verilere ulaşılmıştı evet, ama DNA'nın kime ait olduğu belirsizdi elbette.

Conklin bilgisayar çıktısını bakmam için masama koydu. Ardından aynen benim de kalın kafalı şeflerime yaptığım gibi yavaş ve sabırla detayları anlatmaya koyuldu.

"Bu örneği iki yıl önce Los Angeles'da öldürülen beyaz bir kadının dosyasından bulduk," dedi Conklin. "Kadın henüz yirmilerinin başındaymış. Tecavüze uğramış, ardından boğularak öldürülmüş ve bir tarlaya atılmış. Atıldıktan birkaç gün sonra bulunabilmiş cesedi ancak. Kurbanın üzerinde kimlik yokmuş. Kim olduğu daha sonradan da tespit edilememiş. Los Angeles Polis Departmanı'na bakılırsa kurban Amerika'da yerleşik biri değil."

"Üzerinde ne varmış?" diye sordum.

"Modacı tasarımı elbiseler yokmuş, kastettiğin buysa. Boğazına kadar sıyrılmış polyester bir bluz varmış üzerinde. Daha önceden herhangi bir şey bulamamış olmamıza şaşmamalı," dedi Conklin. "Araba kızlarından tamamen farklı bir vaka. Zira kurbana özel bir kıyafet giydirilmemiş ya da arabada poz verdirilmemiş. Ama kesin olan bir şey var ki o da iki yıl önce öldürülen kızla cinsel ilişkiye giren kişi Cadillac kızla da ilişkiye girmiş."

"Los Angeles'taki kurban belki de bizim sapığın ilk kurba-

nıydı," diye ekledi Jacobi. "O günden beri de sürekli kendini geliştiriyor."

"Ya da yeni bir partneri var," dedim ortaya farklı bir teori atarak. "Ve belki de bu yeni partnerin hayal gücü çok çok daha kuvvetli."

Bölüm 47

DÜKKÂNININ ÖN KAPISINDA ASILI OLAN ZİL şingirdediğimde Leo Harris günlük kasayı yapmakla meşguldü.

"Kapandık," dedi adam arkasına bile dönmeden. "Kasa kapandı. Sabah gelin lütfen. Teşekkürler."

Buna rağmen pantolonunun dizleri birbirine sürtüne sürtüne yürüyen birine ait ayak seslerinin tezgâha doğru yaklaştığını fark etti.

"Dükkân *kapandı* dedim," diye tekrarladı.

"Sigaraya ihtiyacım var," diye cevap verdi içeri giren müşteri yumuşak, fakat sulu bir sesle. "Camel var mı?"

"Searchlight Market'i deneyin," diye cevap verdi Leo. "Kapıdan bakınca bile görebilirsiniz, hemen köşe başında."

66 yaşındaki yaşlı adam kasayı kapatarak dükkânını terk etmesinin beklediği müşteriye dönerek boş, anlamsız gözlerle baktı.

"Parayı tezgâhın üzerine koy bakalım moruk," dedi ses.

"Duvara yaslan hemen. Ellerini havaya kaldır. Belki de sana zarar vermem."

Harris artık her sesin farkındaydı. Çocuğun derin nefes alışımını, penceredeki neon ışıktan yükselen vızıltıyı ve köşedeki

öp arabasının damper gürültüsünü çok net duyabiliyordu.

"Peki, peki," dedi. "Sorun değil. Kasayı açayım. Çekmecenin altında yüz dolarım var. Bir karton da sigara al ve hemen buradan..."

"Çek elini o düğmeden," diye haykırdı çocuk.

"Sadece kasayı açıyordum."

Harris tezgâhın altındaki sessiz alarmı bastı. Aynı anda gece nöbeti için aşağı inen köpeği Midnight'ın tasma sesi duyuldu.

Polis köpeğinin hırlama sesini duyan Harris, *Oh Tanrım*, diye geçirdi içinden. 0 sırada çocuk korku dolu bir sesle, "Benden uzak dur lanet köpek!" diye haykırdı.

Bir patlama, silah patlaması yükseldi ve Harris, "Midnight!" diye haykırdı. Hemen ardından küçücük dükkânda kulakları sağır eden bir başka patlama daha oldu.

Harris eliyle göğsünü tuttu. Çocuk kapıyı çarparak hızla dışarı çıkarken Harris, tuvalet kâğıtlarının ve sigara kartonlarının durduğu rafı devirerek yere yığıldı.

Raftan devrilen şişelerin yerde kırılma sesleri arasında viyaklayan ve ağlayan köpeğini düşünmeye başladı. Midnight onun on iki yıllık arkadaşı ve can yoldaşıydı.

"Birisi yardım etsin lütfen!" diye bağırdı yattığı yerden. "Vurulduk!"

Bölüm 48

LEO HARRIS uyandığında yüzü duvara dönük şekilde yan yatıyordu. Midnight'ın nemli burnunu ensesinde, nefesini yanaklarında hissedebiliyordu. Hemen ardından bir erkek sesinin, "İyi misiniz, Bay Harris?" dediğini duydu. "Ben Larry. Memur Petroff. Beni duyabiliyor musunuz?"

"Köpeğim," diye cevap verdi yaşlı adam. "Sanırım onu vurdu."

"Evet. Şu an köpeğiniz hemen yanı başınızda. Sanırım kalçasından bir kurşun yedi ve yanınıza kadar sürünerek geldi. *Sakin ol kızım.* Sana zarar vermeyeceğim. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyler misiniz, Bay Harris?"

"Sakin ol kızım. Kıpırdama."

"Ambulans yolda, Bay Harris. Ayrıca ben ve partnerim köpeğinizi hayvan hastanesine götüreceğiz. Hiçbir şeyi kalmayacak inanın."

Leo Harris yine bayılmıştı. Gözlerini tekrar açtığında görevliler onu ambulansa bindirmekle meşguldü. Aralarından biri, "Acil servis," diye seslendi. "Ben görevli Colomello. Yanımızda 65 yaşlarında, sağ göğsünden vurulmuş bir erkek var. Tansiyonu 14'e 10. Kalp atışı 150. Kalp sesi iyi. Görünürde

başka yarası yok. Hastaneye doğru yola çıkmak üzereyiz."

"Düşünsene," dedi bu arada Larry Petroff partnerine. "0 küçük pislik kör bir adamı vurmuş."

"*Hukuken kör*" diye seslendi Leo Harris ambulansın içinde yattığı yerden. "Hukuken kör demek hiçbir şey görmüyor anlamına gelmez."

"Öğrenmiş oldum, Bay Harris. Artık lütfen hiçbir şey için endişelenmeyin. Bölge Hastanesi'nde gerçekten çok iyi doktorlar var. Trafik olsun olmasın en fazla üç dakika içinde orada olacaksınız. Midnight da iyileşecek. İkiniz de inanın çok şanslısınız."

"Evet," diye cevap verdi Leo Harris. "Bugün benim şanslı günüm."

Bölüm 49

HEMŞİRE NODDIE WILKINS öfke doluydu. Şu dakika arabasına atlayıp yola çıksa dahi Rudolpho'yla olan randevusuna yarım saat geç kalacaktı. Bu iş artık canına tak etmişti. Tüm hayatını mahvediyordu. Ayrıca her fırsatta maaşları kesiliyordu. *Ucuz pislikler* diye düşündü.

Elindeki tepsiyi devirmemeye özen göstererek 228 numaralı odanın kapısını kalçasıyla iterek açtı. Odadaki tek ışık televizyondan yayılan ışıktı. San Francisco 49ers futbol takımının fanatiklerinin curcunası arasında, "Hey," diye seslendi.

Yatağın yanındaki masanın kolunu hastanın ulaşabileceği mesafeye ayarladı. Bay Harris 66 yaşındaydı ve aldığı kurşun yarasının iyileşmesini bekliyordu. Yine de Noddie'nin hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Zira hukuken kör olsa da olmasa da sağlıklı eliyle Noddie'yi tutup çekebilirdi. Çok şeker bir adamdı aslında. Köpeği Midnight'ı çok seven şeker, tonton bir ihtiyardı.

"Akşam yemeğinizi getirdim, Bay Harris," diye seslendi. "Ve tabii iki adet dondurmanızı. Yalnız önce bir tansiyonunuzu ölçelim."

Hemşire, "Yastığımı şişir lütfen tatlım," sözlerini duymayı

bekleyerek hastaya sırtını döndü ve köşede duran tansiyon aletini yatağa doğru yaklaştırdı.

Sonra yatağa doğru şöyle bir baktı.

Ters giden bir şeyler vardı.

"Bay Harris! Bay Harris!"

Hastanın kolunu sarsmasıyla adamın başı yana, gözlerindeki madeni diskler de yatağın içine düştü. Disklerden biri yataktan yere düşerek, odanın köşesine kadar yuvarlandı.

Yüce Tanrım, i te yine oldu!

O korkunç diskler bu kez Bay Harris'in gözlerinin üzerindeydi.

Bölüm 50

ÜST ÜSTE ÜÇ GÜNDÜR YUKİ, Civic Center Adliye Binası'na ait cam ve çelik karışımı ağır kapıdan giriyordu. Artık bu iş onun için resmen bir takıntı halini almıştı. Asıl soru şuydu: Yuki tamamen aklını kaçırmış olabilir miydi?

Güvenlik görevlisine kimliğini göstererek 4A salonuna çıkmak üzere asansöre yöneldi, işinden izinli olduğu şu günlerde ya her gün buraya gelecekti ya da evde oturup öfke ve kalp kırıklığı içinde deliye dönecekti. Sabahları yataktan kalkmasına vesile olan tek şey buraya gelip Maureen O'Mara'nın Bölge Hastanesi aleyhine açtığı davayı seyretmekti.

Kalabalık salona girdiğinde duruşma başlamıştı. Salonun tam ortasında boş bir sandalye olduğunu gördü ve insanlardan sessizce özür dileyerek sandalyeye geçti.

Ardından aile üyelerinden birini kaybeden erkek-kadın tüm mağdurların kürsüye çıkarak insanın içini acıtan ifadelerini dinlemeye başladı. Hastanedeki yanlış ilaç kullanımına ya da ihmale bağlı olarak mağdurların kimisi çocuğunu, kimisi eşini kimisi de anie-babasını kaybetmişti.

Yuki'nin yarası hâlâ o kadar tazeydi ki tanıklarla beraber ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ama ağlamadı.

O'Mara'nın davasına bir avukat gözüyle bakmak için kendisiyle mücadele ediyordu.

Her şey, bir haftadan daha uzun bir süre önce *Susie'nin* Ken'nde Cindy'nin anlattığı gibiydi.

Hastalar hastaneye acil servisten kabul ediliyordu, yoğun bakım odasında iyileşiyorlardı ve sonra bir şeyler oluyordu ve hastalar ölüyordu.

Annesinin başına gelenler de bundan farklı değildi.

Keşke zamanı geri çevirebilse ve o cehennem deliğinde annesini kontrol etme şansını yakalayabilseydi.

Keşke bunu yapabilmiş olsaydı.

Yuki, Lawrence Kramer'ın gözleri yaşlar içinde olan bir kadının kürsüden inmesine izin verdiğini duydu.

Zavallı kadın gözyaşlarını silmeye çalışırken, Yuki de elindeki mendili gözlerine bastırdı.

Maureen O'Mara bir sonraki tanığını kürsüye davet ederken Yuki, acı dolu derin bir nefes aldı.

"Dr. Lee Chen'i kürsüye davet ediyorum."

Bölüm 51

YUKİ HAFİFÇE ÖNE DOĞRU UZANARAK davacı tarafın tanığı Dr. Chen'e dikkatle baktı. Dr. Chen *gere inden fazla* zeki görünmemek için akıllı insanların kontrollü heyecanıyla konuşmaya gayret ediyordu. Yuki bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Lanet olsun ki bu durum, onun hayatının da bir parçasıydı.

Chen önce kendini tanıttı. Berkeley Üniversitesi'nde yüksek lisans yapmıştı ve 12 yıldır da San Francisco Bölge Hastanesi'nin acil servisinde çalışıyordu.

O'Mara'nın sorularına cevaben siyah çerçeveli gözlüklerin ardındaki ciddi görünümlü adam Jessica Faik isimli 30 yaşındaki bir hastanın ambulansla hastaneye geldiğı bir akşamdan bahsetmeye başladı.

"Bayan Faik evinin havuzunda yüzüyormuş," dedi Chen. "Fenalaştığını hissederek 911'i aramış. Acil servise ulaştığında ventriküler fibrilasyon, yani kalbinde ciddi düzeyde ritim bozukluğu söz konusuydu. Ona defibrilasyon uygulayarak kalp ritmini normale döndürdük. Gayet iyi durumdaydı. Sonra yoğun bakım ünitesine transfer edildi."

"Lütfen devam edin, Dr. Chen," dedi O'Mara.

"Kızlarımız aynı çocuk yuvasına gittiği için Bayan Falk'u oldukça iyi tanırdım. Bu yüzden de onun durumuyla bilhassa ilgilendim. Yaklaşık altı saat sonra, nöbetim bitmek üzereyken gidip Jessie'ye baktım. Bir süre sohbet ettik. Oldukça iyiydi. Tek derdi küçük kızını çok özlemiş olmasıydı. Ertesi gün çizelgesini kontrol ettiğimde kondüktif bozukluğa bağlı olarak kalp ritminde düzensizlikler olduğunu gördüm. Sonra da öldü zaten."

"Bunu olağandışı buluyor musunuz doktor?"

"Jessica yaşında ve onun fiziksel durumdaki bir kişi için böyle bir durumun olağandışı olduğunu düşündüm."

"Peki, ne yaptınız?"

"Otopsi ve heyet görüşü talep ettim."

"Otopside nasıl bir sonuç çıktı?"

"Jessie Falk'a bir şekilde epinefrin verilmişti. Ama ona verilmesine karar verilen ilaçlar arasında bu yoktu."

"Peki, bu tip kalp rahatsızlığı olan bir hasta üzerinde epinefrinin nasıl bir etkisi olur?"

"Epinefrin adrenalinin sentetik şeklidir Tanrı aşkına," diye cevap verdi adam. "Ona kalp aritmilerinde kullanılan lidocaine isimli ilaç verilmeliydi. Kalp hızı bu şekilde düzenlenebilirdi. Epinefrin vermekle, *kokain* vermek arasında hiçbir fark yok. Kalp hastası biri için bu *ölümcüldür*."

"O halde bu oldukça büyük bir hata, değil mi Dr. Chen? Heyet Bayan Falk'un raporunu incelediğinde ne oldu peki?"

"Aslını sorarsanız hiçbir şey olmadı," diye cevap verdi doktor kelimelerin üzerine bastırarak.

"Hiçbir eyyapılmadı mı yani?"

"Jessie Falk'la ilgili olarak yapılmadı aslını sorarsanız. Ama iki hafta sonra benim işime son verildi."

"Olayı kurcaladığınız için mi?"

"İtiraz ediyorum!" diye ayağa fırladı Kramer. "Avukat tanığı yönlendiriyor!"

"Başka bir biçimde ifade edeyim, Sayın Yargıç. Dr. Chen,

on iki yıllık hizmetinizin ardından neden işinize son verildi?"

"Bana *mali sebeplerden* ötürü olduğu söylendi."

O'Mara başını öne eğerek, doktorun son sözlerinin hiçbir süslemeye ya da abartmaya mahal bırakmadan gereken etkiyi yapmasını bekledi. Ardından tekrar başını kaldırdı ve tanığa baktı.

"Sadece tek bir sorum daha olacak Dr. Chen," dedi. "Jessica Falk'u acil servisten kabul eden doktor kimdi?"

"Dr. Dennis Garza."

"Bildiğiniz kadarıyla yoğun bakım ünitesinde olduğu süre zarfında Bayan Falk'a ikinci bir tetkik yaptı mı Dr. Garza peki?"

"Çizelgesinde onun imzası vardı."

"Teşekkürler doktor. Soracaklarım bu kadar."

Bölüm 52

KRAMER, DR. CHEN'E SORU SORMAK İÇİN ayağa kalktığında Yuki, kendisinden üç sıra önde koridor tarafında oturan Dr. Garza'yı görene kadar gözleriyle mahkeme salonunu taradı. *Pislik herif, diye geçirdi içinden.*

Garza yerinden kalkıyordu. Kapıya doğru ilerlerken alnına düşen saçlarını arkaya doğru düzeltti.

Alçak herif nereye gitti ini sanıyordu? Hemen geri dön, Garza. Bunları dinlemek zorundasın!

Yuki de ayağa fırladı. Çantasını oraya buraya çarparken bir yandan da ayaklarını ezdiği insanlardan özür dileyerek dışarı çıkmaya çalıştı.

"Affedersiniz. Özür dilerim. Affedersiniz."

Koridora çıktığında Garza görünürde yoktu.

Asansörün kapısının kapandığını görerek hızla o yöne koştu ve düğmeye bastı. Kapılar geri açılmıştı, ama asansörün içi boştu.

Lobiye Garza'nın denizci mavisi ceketini görecektir şekilde zamanında yetişmişti. Adam Yuki'den ve adliye binasından bir an önce uzaklaşmak için bilinçli olarak büyük adımlarla yürüyordu.

Yuki topukları lobinin zemininde yankılanarak adamın

peşine düştü. Onu yakaladığında ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını düşünüyordu şimdi.

Binanın ağır kapısını açıp, kör edici gün ışığına çıkarken, bu hareketin aslında kendisine ne kadar aykırı düşen bir davranış olduğunu düşünüyordu. Aslında o bu kadar fevri davranacak biri değildi.

Organize ve disiplin sahibi bir insandı normalde.

Ama şu anda kendine hâkim olamıyordu. Korku dolu bir Hitchcock filmindeymişçesine tutkuları onu esir almıştı. Gözleriyle kaldırım ve insan trafiğini yarararak McAllister'a doğru ilerleyen Garza'yı gördü.

Yetişmek için koşar adımlarla adamın peşinden gitti ve sonunda yetişerek, "Garza!" diye seslendi.

Doktor durdu, etrafına bakındı ve onu gördü. Güneş ışığından dolayı gözlerini kısmıştı.

Yuki aralarında yalnızca tokalaşma mesafesi kalana kadar adama yaklaştı.

"Ben Yuki Castellano," dedi.

Garza, "Kim olduğunu biliyorum," diye cevap verdi. "Soru şu ki, neden peşimdesin?"

"Adli Tıp Uzman'ından anneme otopsi yapmasını istedim," diye cevap verdi Yuki.

Garza şaşırmış görünmemek için çaba sarf ederek, "Umarım kendini daha iyi hissetmene yardımcı olmuştur. Oldu mu bari?"

"*Kesinlikle* daha iyi hissediyorum, doktor. Çünkü artık en azından *deli* olduğumu düşünmüyorum. Annem öldü, çünkü işi berbat ettin. Hem de *bir kez daha*."

Garza inanılmaz rahatsız olmuş görünüyordu.

"Ben mi? Şahsen yani? Bundan emin misin?"

"Benimle oyun oynama. Annemden bahsediyorum burada!"

"Eminim adli tıp uzmanı raporunu bana da gönderir," dedi

Garza. "Hatta belki okurum bile." Ardından arkasını döndü ve yol kenarına park edilmiş siyah Mercedes'e doğru yürümeye başladı.

Arabasının kapısını açtı, binmek için eğildi, ama sonra bir anda durdu ve arkasını dönerek Yuki'ye baktı. "Hey," diye seslendi. "Neden beni dava etmiyorsun, pis fahişe? Ne yaratıcı bir düşünce olur ama. Sürüye katıl hadi sende."

Bölüm 53

ÇARŞAMBA AKŞAMI SAAT 18:15'ti ve Claire'le beraber *Susie 'nin* Fen'nde her zamanki yerimizde oturuyorduk. Calipso grubu gitgide artan tempoyla şarkılarını çalarken biz de Yuki ve Cindy'nin gelmesini bekliyor, bir yandan da ısmarladığımız içkilerimizi yudumluyorduk.

Bardaklarımızı tokuşturup birbirimize günün sıkıntılarından, çok büyük olmayan ama mide bulandıran sıkıntılardan dert yandık.

"Bob Watson'ı biliyor musun?" diye sordu Claire.

"Asistanın Bob mu?"

"Evet. Benim güçlü, istekli, akıllı ve işkolik asistanım Bob. Boston'a taşmıyor ve ben de belediye başkanının yirmi iki yaşındaki yeğenini terfi ettirmek zorunda kalacağım."

"Ne? Yoksa nezaketen mi işe alınmıştı?"

"Kızın adı *Bunny*," diye söylendi Claire. "Bırak 120 kiloluk bir vücudu, kendi kahve fincanını bile zor kaldırır Bunny."

"Shostakovich CD'lerini sürekli çıkarıp yerine hip-hop takar. Bir de, 'Dr. *Washburn*, *do ru müzik lazım bize*,' demez mi bana. Elbette Bunny. Acele etme. Keyfine bak sen. Bay Doe burada rahat rahat yatıyor zaten."

Güldüm. O sırada Cindy yanımıza geldi, "Selam kızlar," dedi.

"Yuki nerede?" diye sordu Claire.

"Mahkeme binasının önünde ayrıldık. Üzüntülerini iletmemi istedi size."

"Hâlâ çok acı çekiyor mu?"

"Hem de nasıl," dedi Cindy. "Ama ciddi şekilde davaya odaklandı. Benden bile daha takıntılı şu aralar."

Cindy bize mahkemede geçen son birkaç gününü anlatırken Loretta gelip masaya menüleri bıraktı.

"Dr. Dennis Garza'nın adı bugün *yine* gündeme geldi. On yaşındaki bir kız çocuğu annesini ilaç yüklemesi yapıldığı için kaybetmiş. Acil serviste kadını kontrol eden doktor, Dennis Garza'yı rıuş.

"Mahkemede bu tip hikâyeleri dinleyince insan gerçekten de bu iğrençliğin sorumlularını yakalamak istiyor," diye devam etti Cindy. "Elinizden geliyorsa sakın ha bir hastaneye gitmeyin derim. Kanser, AİDS ya da trafik kazalarında ölen insanlardan daha fazlası hayatını hastanelerde yapılan hatalar sonucu kaybediyor."

"Hadi canım sende!"

"Lindsay, tıbbi hatalar yüzünden ölen insanların sayısı Amerika'daki bütün ölümler arasında ilk ona giriyor. Garza'yla ilgili ufak bir araştırma yaptım. İstatistiki olarak kendi sonunu hazırlıyor diyebilirim."

"Nasıl yani?" dedi Claire.

"Garza'nın görev yaptığı her yerde," dedi Cindy. "Cleveland, Raleigh, Albany ve burası. Her yeni görev yaptığı hastanede ölüm oranı artıyor."

"Bahsettiğin şey resmen ülke çapında bir *skandal*," diye atıldı Claire elindeki bardağı sertçe masaya bırakarak. "Rezil tıp uzmanları ülkeyi geziyor ve hastaneler onları ele vermiyor. Neden? Çünkü onlar da birilerinin kendilerini dava etmesinden korkuyor."

Cindy onaylarcasına başını salladı. "Sözüm ona melekler işte bu şekilde onlarca hatta bazen yüzlerce insanın ölümüne sebep oluyor yakalanana kadar. Eğer yakalanırlarsa tabi."

"Yuki'nin kafayı Garza'yla bozmuş olmasına şaşmamalı o halde," dedim. "Annesinin ölümünden onun sorumlu olduğundan emin demek ki."

"*Kesinlikle* öyle olduğu konusunda sizi temin edebilirim," dedi Cindy. "Keiko'ya olanların sorumlusu kesinlikle o hastaneden *birisi*. Şimdi evde olmalıydı Keiko. Çayını içerken Yuki'ye ne giymesi gerektiğini ve nasıl koca bulacağını anlatıyor olmalıydı."

Bölüm 54

SAN FRANCISCO'NUN SABAH TRAFİĞİ Cindy'nin 15 değerli dakikasını çalarak geç kalmasına yol açmıştı. Mahkeme salonunun kapısını açtı, Yuki'ye el salladı ve basından insanları ezerek kendine sıkışıklık içinde yer açtı.

Yargıç kürsünün yanına çağırdığı avukatlarla jürinin duymayacağı şekilde özel bir görüşme yapıyordu. Oldukça hararetli bir konuşma olduğunu düşündü Cindy. Kürsünün önünde duran O'Mara ve Kramer sessizce tartışıyordu.

Yargıç Bevins haddinden fazla dinlediğine karar vererek, "Problemin ne olduğunu anlayamıyorum, Bay Kramer," dedi ve eliyle önce atkuyruğu toplanmış saçlarını ardından gözlüklerini düzeltti. "İkiniz de. Hemen yerlerinize geçin. Duruşmaya devam edelim."

Kramer kürsüden uzaklaşırken Maureen ayakta durmaya devam etti. Kızıl renkli saçlarını geriye doğru attı. Bu bir zafer işareti olabilir miydi? Ardından bir sonraki tanığını kürsüye davet etti.

Platin renginde kısacık saçları olan kırk yaşlarındaki etkiileyici kadın yemin etmek üzere kürsüye çıktığında salonda bir uğultu oldu. Zeytin yeşili Avrupa tasarımı elbisesi ve içindeki

beyaz gömleği çok olağan olmayan bir stil ve rahatlık sergiliyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Cindy yanındaki gazeteciye. Clark Kent'in resmen kopyası 30'lannın başlarında olan adam simsiyah saçlı ve gözlüklüydü.

"Merhaba, Adım Whit Ewing," diye cevap verdi adam. "*Chicago Tribune'derim.*"

"Özür dilerim. Benim adım da Cindy Thomas."

"*Chronicle'dan* Cindy Thomas'mı?"

"Evet, o benim."

"Yazılarınızı okuyorum. Hiç fena değil."

"Teşekkürler, Whit. Peki, neler oluyor burada?"

"O'Mara kürsüye savunma tanıklarından birini çağırđı. Oldukça zekice bir taktik. Kramer kendi tanığını sorguya çeke-meyecek."

"O halde tanığı kendi lehine döndürene kadar O'Mara onu alt etti."

"Aynen öyle."

"Teşekkürler. Sana borçluyum."

"Bunu unutmam ama" diye cevap verdi adam sırtarak.

Yargıç Bevins'in keskin tokmak sesi mahkeme salonunda düzeni tekrar sağladı.

"Mahkememize isminizi söyler misiniz lütfen?" dedi O'Mara.

"Dr. Sonja Engstrom."

"Dr. Engstrom, Bölge Hastanesi'ndeki göreviniz nedir?"

"Ecza müdürüyüm."

"İşte başlıyoruz," dedi Whit, Cindy'ye dönerek. "Gösteriye hazır ol."

Bölüm 55

SONJA ENGSTROM YEDİ YILDIR Bölge Hastanesi'nde görev yaptığını, sistemden ve ilaç kullanan kişilerden sorumlu olduğunu anlattı kısaca. Kendinden oldukça memnun görünüyordu.

O'Mara, "Hastanede oturttuğunuz sistemden biraz bahsedersiniz doktor?" diye sordu.

"Elbette," dedi kadın. "Reçete mekanizmasına bağlı olarak çalışan otomatik bir bilgisayar sistemimiz var."

"Bu sistemin doğruluğu hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"%99.9 doğrudur derim."

"Biraz açar mısınız?"

Cindy her şeyi dizüstü bilgisayarına not ediyordu. Doktorlar hastanın laboratuvar sonuçlarına göre teşhislerini koyup bunu sisteme giriyorlardı. Bilgisayar programı da uygun ilaçlardan oluşan bir liste sunuyordu doktora. Doktor da ilaçlardan birini seçiyordu. Sonra hemşirelerden biri bilgisayardaki hastanın adını seçer ve kendi kodunu girer."

"Bu bir şifre değil mi? Peki herkesin kendi kodu var mı?" diye sordu O'Mara.

"Kesinlikle evet."

"Lütfen devam edin."

"Hemşire kodunu girer girmez işlem eczacılarımızdan birinin ekranına düşer ve o da hastanın ilaç programını hazırlar. Bu da ilaç dağıtan makinenin çalışmasını sağlar."

"Yani bu bir çeşit kahve makinesi gibi bir şey."

"Evet," diye onayladı tanık. Kendinden ve O'Mara'nın anlattıklarını anlamış olmasından dolayı memnun görünüyordu. "Hemşireler makinenin haznesini açar, hastaya ait ilacı alır ve hastaya verir."

"Sistem hiç şaşmaz mı yani?"

"Neredeyse hiç. Program değiştirilemez. Ayrıca güvenlik sistemi kodlarla ilgili olarak işlem geçmiş raporu tutar."

"Anlıyorum," dedi O'Mara. Masasına doğru yürüdü, notlarını gözden geçirdi ve tanığa geri döndü.

"Herhangi bir teknikerin makinenin haznesine yanlış ilaç doldurma ihtimali var mı?"

"Sanırım bu mümkün..."

"Lütfen evet ya da hayır şeklinde cevap verin."

"Evet."

"Peki, birisi makineden aldığı ilacı saklayabilir mi? Ya da şöyle sorayım. Kişisel ihtiyacı doğrultusunda kullanabilir mi?"

"Evet."

"Eğer doktorlardan biri yanlış teşhis koyduysa, hastaya yanlış ilaç verilmiyor mu?"

Tanık hızla gözlerini kırptırıyordu. Bocaladı belki, diye düşündü Cindy. Ama ondan daha çok acı çekiyormuş gibi görünüyordu. %99.9 güvenilirlik için biraz fazla bir tepkiydi bu.

"Evet, ama..."

"Teşekkürler," diye sözünü kesti O'Mara. "Peki, Bölge Hastanesi'nin üç yıl önce özelleştirilmesinden bu yana ilaca dayalı ölümlerin üç kat daha arttığı doğru mu?"

"Ben endişelenmiyor muyum sanıyorsunuz? Her taşın altına baktım," dedi Engstrom sesini yükselterek. Tanık kürsüsüne çıktığından beri sesi ilk kez titremiştii.

"Hadi ama Dr. Engstrom," dedi O'Mara. "Lütfen sade-

ce soruma cevap verin. O bölümün başında siz varsınız. Hastanenin heyetinde de varsınız. Son üç yıl içinde ilaca dayalı ölümlerin üç kat daha arttığı doğru mu, değil mi?"

"Evet, ama... Aslında, evet."

"Müvekkillerimin yakınlarının kendilerine yanlış ilaç verilmesinden dolayı öldüklerini reddedebilir misiniz?"

"Hayır, reddedemem," diye cevap verdi Engstrom açıkça duyulabilir bir sesle.

"O halde tüm bu ölümler ister makine hatası olsun, ister insan hatası bunun davayla bir ilgisi yok öyle mi?" O'Mara bastırmaya devam ediyordu. "Ölümlerin sizin ve hastanenin ihmali sonucu meydana geldiği doğru değil mi?"

"İtiraz ediyorum!" diye yerinden fırladı Kramer. "Ön yargılı bir yaklaşım bu!"

Cindy kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordu. Yanında oturan Whit Ewing sessizce ıslık çaldı.

"Kabul edildi," dedi Bevins.

"Sorumu geri alıyorum," dedi O'Mara. Gözleri jüriye çevrildi ve orada kaldı. "Sayın Yargıç," diye bitirdi cümlesini. "Soracaklarım bu kadar."

Bölüm 56

BANA GÜZEL BİR SONBAHAR GÜNÜ olduğu söylendiyse de ben bundan pek emin değildim. Müfettiş Conklin kapımı çaldığında ofisimde oturmuş salamlı sandviçimi yiyordum.

"İçeri gel lütfen," dedim.

Ceketsiz gezen Conklin'in kahverengi gözleri bir sebepten pırıl pırıl parlıyordu. Ne için olduğunu bilmiyordum, ama her neyse bir an önce öğrenmek istiyordum.

"Lou," dedi Conklin. "Kafeteryada görmen gerektiğini düşündüğümüz biri var. Hatta eğer müsaitsen hemen görsen iyi olur."

"Neler oluyor?"

Conklin ofisimden çıkarak, "Hadi Teğmen," diye seslendi ve uzun adımlarla yürümeye başladı.

"Conklin?"

Üzerinde düzeltmeler yaptığım raporu bir kenara bırakarak küçük, tıka basa insanla dolu olan kafeteryamıza doğru Conklin'in peşi sıra ilerledim.

Jacobi eski püskü bir masada, henüz yirmilerinin başlarındaki genç ve güzel bir kadının karşısında oturuyordu. Üzerinde polar kumaştan bir gömlek ve streç pantolon olan kadının

koyu renkli saçları arkaya doğru örölüydü. Kadın, kızarmış ve rimeli akmış gözleriyle bana baktı.

Bir süredir ağladığı açıktı.

Jacobi, 'Warren Amca' kimliğine bürünmüştü adeta. Yüzünde küçücük bir gülümseme olmamasına rağmen mutluluğu gözlerinden okunabiliyordu.

"Teğmen," dedi Jacobi. "Bu bayan Barbara Jane Ross. Bunu bulduğunda gazeteleri çöpe atıyormuş."

Jacobi, Chestnut Caddesi'ndeki Jaguar'ın içinde bulduğumuz sarışın ve güzel kızın gazetede yayınlanmış resmini masanın ortasına doğru itti.

Kızın resmi *Chronicle*'da yayınlandığından bu yana bir sürü asılsız telefonla karşılaşmıştık. Ama Jacobi'nin yüzündeki bakıştan bu genç kadının söyleyecek önemli şeylerinin olduğu anlaşılıyordu.

Barbara Jane Ross'la tokalaştık. Kadının elleri buz gibiydi. Sol elindeki resmi işaret ederek, "Bakabilir miyim?" diye sordum.

Jaguar kızla beraber plajda çektirdikleri bir fotoğrafı uzatarak, "Elbette," dedi kız. Resimde her ikisi de kocaman birer şapka takıyordu ve üstlerinde de küçücük bikinileri vardı. Saçları bile aynı şekilde örölmüş kızlar, yine aynı şekilde ağızlarını kocaman açmış gülümsüyordu.

"Üniversiteden oda arkadaşım," dedi Barbara Jane gözleri yaşlar içinde. "Bunun olduğuna inanamıyorum. Sandy'nin öldüğüne inanamıyorum."

Bölüm 57

BARBARA JANE'E BİR KUTU MENDİL UZATTIM. Kız burnunu silmekle meşgulken başının üzerinden önce Jacobi'ye sonra da Conklin'e baktım. Vay canına. Sonunda Jaguar kızla ilgili bir gelişme olmuştu işte.

"Arkadaşının soyadı ne, Barbara?" diye sordum.

"Wegner," diye cevap verdi kız. "Ama Sandy farklı isimler kullanır. Hepsini bilmiyorum."

"Aktris miydi?"

"Hayır. Eskorttu."

^

Olduğum yerde donakalmıştım. Demek Sandy Wegner bir parti kızıydı. Peki, o halde nasıl olmuştu da parmak izlerini sistemde bulamamıştık?

"Sen de eskort musun?" diye sordu Conklin.

"Asla," diye cevap verdi kız. "Öğretmenim ben. Özel eğitim veriyorum. Burada, şehirde."

Barbara Jane Ross bize Sandy'le Santa Barbara'daki California Üniversitesi'nde nasıl oda arkadaşı olduklarını anlatırken Jacobi kendine bir kahve aldı.

"Okul yıllarında paraya ihtiyacı olduğunda Sandy bir eskort şirketi aracılığıyla bazen randevulara giderdi. Birçok kız

bunu yapar," dedi Barbara. "Okulda asla ama *asla* yeterince paranız olmaz çünkü.

"Çok sık yapmazdı, ama yaptığı zamanlarda da bunu heyecanlı ve eğlenceli bulurdu. Sandy gizemli bir hayatı olmasından hoşlanırdı. Bunu tek yapan o değildi, ayrıca."

"Gittiği randevulardan herhangi birinin ona zorluk çıkardığından bahsetmiş miydi hiç?" diye sordum. "Belki birisi sahip lenmeye kalkmıştı onu? Ya da şiddet uygulamıştı?"

"Hiç öyle bir şey olmadı," dedi Barbara. "Bana mutlaka bahsederdi. Her şeyden konuşurduk. Hatta işinden bile."

"Erkek arkadaşı var mıydı? Mesela onunla beraberken bir yandan da eskortluk yaptığını anlamış olabilir miydi?"

"Hayatında özel hiç kimse yoktu. Zaten öyle olsa gece işini bırakırdı," dedi Barbara. "Sürtük değildi o. Kulağa garip geliyor biliyorum, ama gerçekten de *de ildi*. Tanrım! Ailesi henüz bilmiyor. Portland'da yaşıyor ailesi."

"İsimlerini biliyor musun? Telefon numaraları var mı sende?"

Barbara Jane elini torba gibi çantasına atarak içinden avuçiçi bilgisayarını çıkardı.

"Tabii ya," dedi. "Kim için çalıştığını şimdi hatırladım. Eskort servisinin adını yani, sanırım ismi *Top Hafâi*."

"Teşekkürler. Gerçekten çok yardımcı oldun. Ortadan kaybolma, oldu mu Barbara Jane? Müfettiş Conklin'in de sana sormak istediği birkaç soru var."

Kapıdan çıkarken Conklin'in benim sandalyeme oturduğunu gördüm. Barbara Jane ise ona bakıp gülümsüyordu.

Bölüm 58

CALIFORNIA CADDESİ'NDEKİ üç katlı apartman binası Ticaret Merkezi'nin sonlarına doğruydu.

Kapıdaki görevliye rozetimi göstererek apartmanın dahili ses sistemine yöneldim.

"San Francisco Polis Departmanı'ndan geliyoruz. Sizinle görüşmek istiyoruz, Bayan Selzer."

Diafona çatlak sesli bir kadın cevap verdi. "Evde değilim. Hiçbir şey görmedim. Kimseyi tanımıyorum. Sadece kendi işime bakarım."

"Komik biri," dedi Jacobi kapı görevlisine dönerek. "Yukarı çıkıyoruz."

Kapısına vardığımızda ufak tefek, ince kemikli bir kadın kapıda dikiliyordu. 150 cm'den kesinlikle daha kısa olan kadın, siyah V yakalı kazak ve saten pantolon giymişti. Pırıl pırıl saçları ensesinde toplanmıştı.

Bana 35 yaşında gibi gelmişti, ama göz çevresindeki kırışıklıklara bakılırsa ya görüldüğünden yaşlıydı ya da oldukça zor bir hayatı olmuştu. Belki her ikisi de doğruydu.

"Ben bir *tanı tırma* servisi işletiyorum. Ruhsatımda hiçbir sorun yok," dedi kadın selam verirken.

"İçeri girmemizde sakınca var mı?" diye sordu Jacobi roze-tini göstererek.

Küçük kadın hiddetle derin bir nefes aldıysa da geri adım atarak içeri geçmemize izin verdi. Evin aynalı girişi, grinin bütün tonlarıyla boyanmış oturma odasına açılıyordu. Duvarlar, Helmut Newton'un siyah-beyaz fotoğraflarıyla doluy-du.

Kırmızı sallanan bir sandalye ve pencere kenarında duran siyah lake bir çalışma masasının olduğu yere kadar kadını izledik.

"Ben Teğmen Boxer," diye tanıttım kendimi. "Bu da Müfettiş Jacobi. Cinayet Masası'ndan."

Sandra Wegner ve Cadillac kızın fotoğraflarını masanın üzerine bıraktım. Fotoğraflar iki donuk surattan ibaretti.

"Bu kadınları tanıyor musun?" diye sordum.

Selzer nefes alarak parmağını Wegner'm resminin üzerine koydu.

"Bu Sandra Wegner," dedi. "Tanya diye çağrılmak ister. Diğer kızı tanımıyorum. *Öldü mü yani?*"

"Bize Sandy hakkında neler söyleyebilirsiniz?"

"Sadece bir kez karşı karşıya geldik. Daha sonra telefonda görüştük hep. Espritüel ve oldukça güzel vücutluydu. Her gece ona iş bağlayabilirdim aslında, ama yarım zamanlı çalışma konusunda çok netti." Sonra bana dönerek, "Bakın, bu işle bir alakam olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?" diye sordu.

"15 Eylül gecesi Sandy işe çıkmış mıydı?"

Selzer sallanan sandalyeye oturdu, çenesini elinin üzerine dayadı ve diğer eliyle de bilgisayarın tuşlarına basmaya baş-ladı.

"O akşamki randevusu Bay Alex Logan'laymış. Şimdi hatırladım. Triton Oteli'nden aradı. Bir gece için şehre geldiğini ve gösteriye giderken ufak tefek sarışın bir bayanın ona eşlik etmesini istediğini söyledi. 5. Henry'ydi gösteri de. Bu ayrıntıyı aklımda neden tuttuğumu bilmiyorum gerçi."

"Logan sürekli müşterilerden miydi?"

"Hayır, ilk kez aramıştı."

"Tanımadığın biriyle buluşmaya mı gönderdin kızı?" diye atıldı Jacobi. Sesi olması gerektiği gibi oldukça sertti. Selzer hemen ondan uzaklaştı.

"Kredi kartını kontrol ettim. Problem yoktu. İsmi ve adresini internetten kontrol ettim. Oteli aradım ve isminin kayıtlı olup olmadığını kontrol ettim. Her şey usulüne uygundu."

"Daha sonra ondan haber aldınız mı?" diye sordum.

"Hayır. Şehir dışından gelenler genellikle geribildirimde bulunmazlar."

"Sandy'yle olan randevusu için Bay Logan ne kadar para ödedi sana?" diye sordum.

"Her zamanki kadar. Gecelik bin dolar. Kendi payımı ayırıp kalanı olduğu gibi Sandy'nin hesabına geçtim. Herhangi bir bahşış verildiğinde bu onda kalır, beni ilgilendirmezdi."

"Canını sıkın ya da onu takip eden biri var mıydı?" diye sordu Jacobi. "Problem yaşadığı birinden bahsetmiş miydi? Bize biraz yardımcı olmalısın."

"Hayır. Ayrıca Sandy utangaç biri değildi. Bana söylerdi. *NeeeT* diye çıkıştı kadın savunmacı bir tonla. "Onu ertesı gün aradım, ama cevap alamadım. İşi bıraktığını düşündüm ben de. Randevularını iptal etmek zorunda kaldım. Bakın, ben batakhane işletmiyorum, Tanrı aşkına! 0 serbest çalışan bir kızdı."

Jacobi Selzer'a acımasız gözlerle bakınca kadının yüzündeki öfkeli ifade bir anda dağıldı. "Beni çok sinirlendiriyorsun, Selzer," dedi Jacobi.

"Kendimi kötü hissediyorum. Gerçekten," dedi kadın. "İşleri ben mi berbat ettim yani? Neyi farklı yapmam gerektiğini inanın bilmiyorum."

Ardından saçındaki tarağı çıkararak kadın pırıl pırıl saçlarını sallayarak bilinçsizce elindeki seks kartını kullandı ve sızlayan vicdanını rahatlatmaya çalıştı.

Ama bu hareketiyle Jacobi'yi zerre kadar etkileyememişti.

"Sadece berbat etmedin," dedi Jacobi. "Üstüne üstlük kıızı bir katille randevuya gönderdin."

Selzer ellerini yüzüne kapadı.

"Bana adama ait bilgileri ver," dedi Jacobi.

Selzer küçük bir not kâğıdına numaraları yazdı ve Jacobi'ye uzattı. Jacobi elinden kâğıdı kaptı ve yerine kendi kartını verdi.

"Eğer seni bir daha ararsa hayali bir kızla randevu ayarla ve hemen beni ara. Anlaşıldı mı? Gece, gündüz fark etmez. Kartın arkasında cep telefonu numaram var."

Kapıdan çıkmaya hazırlanırken Selzer arkamızdan seslendi.

"Sandy için gerçekten çok üzgünüm. İnanın bana. Onu her kim öldürdüyse umarım yakalarsınız."

"Evet," diye cevap verdi Jacobi. "Elimizden gelirse vicdan azabını azaltmaya çalışırız."

Bölüm 59

SANDY WEGNER'IN evine vardığımızda bize kapıyı Conklin açtı. Kurbanın saç tıraşı, diş fırçası ve bazı ilaçlarıyla banyodan çıkan Charlie Clapper ise elindekileri kanıt poşetlerine yerleştirmeye çalışıyordu. Selamlaştık.

"Hiç de cinayet mahalline benzemiyor, Teğmen," dedi Conklin. "Kapı iki kez sürgülenmişti. Evin içinde boğuşmaya dair herhangi bir işaret yok."

"Başka?"

"Kurban akşam yemeğinde yoğurt yemiş. Yatağın üzerinde kıyafetler var. Dışarı çıkmadan önce birkaç farklı kıyafet denemiş gibi görünüyor. Havlu, havluluğun üzerine buruşturularak atılmış. Kıyafetleri iyi, ama çok da pahalı şeyler değil.

"Geldiğimizde telesekreterinin ışığı yanıyordu. Cevapsız iki çağrı vardı. Biri annesiydi, diğeriye kütüphane. İade etmesi gereken bir kitap olduğunu hatırlatmak için aramışlar kütüphaneden. Kaseti aldım. Tekrar arama tuşuna bastım. Son aradığı yer 'saat ve hava durumu'. Muhtemelen o gece dışarı çıkmadan hemen önce aramış."

"Harika," dedim Conklin'e. Ardından olay yeri inceleme

ekibinden bir görevliye dönerek, "Sizde durum nedir?" diye sordum.

"Fotoğraf çekimi tamamlandı, Teğmen," diye cevap verdi görevli.

Sandy Wegner'm evinin içinde bakışlarımı gezdirdim. Ofisim gibi onun evi de karanlıktı ve tüm pencereleri ara sokağa bakıyordu.

Koltuğun üzerindeki duvarda asılı süse kadar her şey Pottery Barn stilindeydi. İçinde kurumuş çiçekler olan bir vazo pencere pervazında duruyordu ve raflar roman, biyografi ve ders kitaplarıyla -matematik, fizik, sanat ve tarih- doluydu.

Sandy'nin yatak odası oldukça küçüktü. Yaklaşık 11 m²'lik oda, leylak-mavi arası güzel bir renge boyanmıştı ve beyaz mobilyayla döşenmişti. Tavanın yatağının üstünde kalan kısımdan suluboyayla yapılmış basit kuş figürleri sarkıyordu ve her birinin köşesinde Sandy'nin adı yazıyordu. Bu kişisel dokunuşlar beni mahvediyordu işte.

Çift kapaklı gömme dolabını açtığımda Sandy'nin, elbiselerine oldukça özen gösterdiğini fark ettim. Agnes B. marka tişörtleri elbise askılarına asılmıştı ve elbiseleri, takımları ve kotları da kuru temizleme poşetlerindeydi. Sıraya dizili ayakka-bıları cilalıydı ve topukları da oldukça iyi durumdaydı.

Oldukça zevkli bir gardırobu vardı, ama kesinlikle hazır giyimdi hepsi de. Cesedini bulduğumuz zaman üzerinde olan kıyafetlerle kesinlikle alakası yoktu elbiselerinin. Şifoniyerini inceleyen Jacobi çekmeceleri gürültüyle açıp kapatıyordu. Ben de bir göz attım. Dantel sutyenler, kırbaçlar, transparan külotlar ve vibrator vardı çekmecelerde.

Aletler işinin bir parçası olabilirdi.

Ya da kızın oldukça cüretkâr bir aşk hayatı vardı.

Dört odayı da didik didik aramamıza rağmen dikkate değer hiçbir şeye rastlamadık. Ne bir adres defteri, ne bir günlük ne de uyuşturucu vardı evde.

Gece işi, Sandy Wegner'in hayatının çok küçük bir parçasını oluşturuyor gibi gelmişti bana.

Conklin'den, veri bankasına girerek Alex Logan'a ait tüm bilgileri dökmesini istedim. Ardından Jacobi'yle evi mühürleyerek caddeye çıktık.

Saat 18:45'i gösteriyordu ve gökyüzü donuk metalik bir renkteydi. Batmakta olan güneş şehrin üzerine bir şal örtüyordu adeta. Ya da belki ben böyle görmek istiyordum.

Jacobi arabayı çalıştırırken ona döndüm, "Karşımızda seri katiller var," dedim. "Eğer Sandy eskortsa, muhtemelen Cadillac kız da eskorttu. Bu da demektir ki tecavüz testi sonucu bulunan DNA,"

Columbus Caddesi trafiğine karışmıştık. Jacobi lafımı keserek, "Resmen aklımı okuyorsun," dedi. "Spermin vücutta yaşama süresi 72 saat. Yani bulunun DNA katile, sevgilisine ya da herhangi birine ait olabilir."

"Bu sebeple de," dedim. "Bölge Savcılığı bunu cinayet kanıtı olarak kabul etmeyecektir."

Bölüm 60

BELKİ DE HER AN kanıta biraz daha yaklaşıyorduk.

Her zaman hareketli olan Triton Oteli o gece de oldukça yoğundu. Union Meydanı'na bakan otel, tramvay yolundan sadece birkaç adım ötedeydi ve Chinatown'm karşı caddesindeydi. ihtişamlı bir dekora sahip olan otel, orta sınıf bir oda kalitesine sahipti.

Jacobi resepsiyona doğru ilerleyerek resepsiyonist de rozetini gösterdi ve nezaketsiz bir tavırla gece müdürünü çağırmasını istedi.

Arka odadan kısa boylu ve tıknaz bir adam geldi. Yaka kartında ismi, "Jon Anderson, Müdür" olarak görünüyordu. Başıyla selam verdi ve bir sorun olup olmadığını sordu.

"Büyük bir problem var hem de," diye cevap verdim. "Bir cinayet vakasını araştırıyoruz ve Alex Logan isimli müşteriye ait 15 Eylül tarihli bütün kayıtları görmek istiyoruz."

Jacobi, "Ayrıca *uradaki* kamera kayıtlarını da istiyoruz," diye ekledi resepsiyonun arkasındaki kamerayı işaret ederek. "Logan'ın kaldığı kattaki koridor kamerasının 15 Eylül tarihli kayıtlarını da istiyoruz."

Müdürün yüzü asılmıştı. "Arama emriniz var diye tahmin ediyorum?"

"Sence gerekli mi? Çünkü eğer gerekliyse elbette hemen alabiliriz ve araştırmamız bitene kadar da oteli kapatırız."

Çok kısa bir an için yapacağımız araştırmanın sonuçlarını düşünen adam, "Video kayıtları 48 saat süresince saklanır," dedi. "Bu yüzden 15 Eylül tarihine ait bir kayda ulaşacağınızı sanmıyorum."

Sonra resepsiyondaki beş üniversite öğrencisini işaret ederek, "Ama buradaki herkes o gece nöbetçiydi," dedi. "Sizin için kayıtları çıkarayım. Ne kadar işbirlikçiyim gördünüz mü?"

Gary Metz isimli dikkati biraz dağınık, zayıf resepsiyonist Alex Logan'ın 2021 numaralı odaya girişini yapmıştı.

"Sanırım Bay Logan'ı hatırlıyorum," dedi Metz. Elini masaya koydu, omzumun üzerinden lobiye doğru kısa bir süre baktı ve ardından tekrar gözlerime bakarak, "Yanında bir adam daha vardı," dedi.

Sanırım bir an için nefesim kesilmişti. Bu işi çözeceğimize dair *inanılmaz* ümitliydim.

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam benim boylarımdaydı ve çok yapılı değildi. Belki de Çinliydi."

"Alex Logan mı? Çinli mi?"

"Öyle sanıyorum. Belki de yarı Çinlidir. Diğer adam oldukça iriyarıydı. 190 cm boylarında, 100 kilo civarında ve sarışındı. Sigara içilebilen odada kalmak istediklerini söyleyen de oydu zaten. Bana sorarsanız eşcinsel değillerdi."

"Bunu nasıl anladın?"

"King-size yatak istedilerse de eşcinsel olmak için yeterince iyi giyinmemişlerdi. triyarı adamın saçları sanki kendisi kesmiş gibi görünüyordu."

"Bavulları var mıydı peki? Hatırlıyor musun?"

"İriyarı adamın elinde kocaman bir bavul vardı. Çekçekli bir bavuldu. Deri olduğu için dikkatimi çekti. Belki de Tumi marka bir bavuldu. Pahalı görünüyordu."

"Teşekkürler Bay Metz," dedim heyecanımı gizlemeye çalışarak. "Şimdi odayı görmemiz gerek."

Bölüm 61

ASANSÖRDEN SADECE İKİ ODA UZAKLIKTAKİ 2021 numaralı oda, kareli kumaştan yatak başı, üç bacaklı sandalyeleri ve odayı kaplayan yıldızlı koyu mavi halısıyla lobidekine benzer tuhaf bir dekora sahipti. Odanın mevcut sahipleri isteğimiz üzerine bavulları yatağın üzerinde, diğer eşyaları da banyoda kalmak suretiyle apar topar dışarı çıkarılmıştı. Yatağın başucundaki komodinde gece açılmış bir şişe Scotch viski şişesi duruyordu.

Cinayetin nasıl gerçekleştiğini hayal etmeye çalıştım. Kapıyı Çinli adam açar. Kız, *merhaba*, diyerek içeri girer ve ceketini sandalyenin üzerine bırakır. Yine aynı Çinli, kızın içkisine Rohypnol katar. Daha sonra ikinci adam, iriyarı olan, cinayet için banyodan çıkar.

Cinayetin hemen şu anda yanı başımda işlendiğini hissediyordum adeta. Sandy Wegner çaresizce tecavüze uğramış ardından da iki ucube tarafından öldürülmüştü.

Bir şey bulma umuduyla etrafıma bakmırken, içimi tarif edilmez bir korku kapladığını hissettim. Oysa oda, Sandy'nin ölümünden bu yana defalarca temizlenmiş ve kullanılmıştı.

Eski partnerime dönerek, "Otel odalarından nefret ediyorum," dedim.

"Halının üstü kim bilir kaç kişinin kışının kılıyla doludur. Ve hiçbirisi de başka bir şeyle örtüşmez," dedi Jacobi cevap olarak.

"Midemi bulandırdığın için teşekkür ederim Jacobi," dedim.

Otel Müdürü kapıya gelerek odanın mevcut sahiplerini başka bir odaya geçireceğini, 2021 numaralı odayı ihtiyacımız olduğu sürece kullanabileceğimizi söyledi. Kendisine teşekkür ederek kısa bir süre sonra odayı terk edeceğimizi belirttim. Yerimize olay yeri inceleme ekipleri gelecekti.

"Olay yeri inceleme ekipleri bir iz ya da Tanrı isterse, deri ve kıl örneği bulur belki de," dedim.

"Allah'tan ümit kesilmez," dedi Jacobi omuz silkerek.

"Ama dua etmekten de zarar gelmez," dedim.

Bölüm 62

TRITON OTELİ'NE sadece beş dakikalık yürüyüş mesafesindeki Çin Restoranı Wong Fat'in ön camı boyunlarından asılmış ördeklerle süslüydü. "Burayı şimdiden sevdim," dedim.

İç mekân oldukça aydınlıktı. Tavandan sarkan floresan ışığı formika masalar ve linolyum zeminin üzerinde sallanarak işiyordu. Duvara asılmış kırmızı kâğıtlardaki menü Çin alfabe-siyle yazılmıştı.

İçeri girip dışarısının soğuşundan ve kasvetinden uzaklaşmak bile yeterliydi. Çay sıcacık, acı ve ekşili çorba muhteşem-di.

Başlangıçlarımızı beklerken Jacobi, Alex Logan'la ilgili Triton Otelinde tutulan kayıtları masaya koydu.

"İşte Top Hat'le yapılan telefon görüşmesi," dedi. "Dört buçuk dakika sürmüş. Bu arada Logan ve arkadaşı odadaki mini-barı resmen boşaltmışlar. Şampanya, fıstık, Tanrı aşkına, Pringles bile yemişler. Saat dokuzda *izle ve ö'de'yi* kullanmışlar. Sence ne seyrettiler? Futbol mu yoksa porno film mi?"

"Bence katiller her şeyi baştan sona planladı," dedim. "Odayı tuttular, eskortu çağırdılar, sonra ona tecavüz ettiler ve ardından da onu öldürdüler. Hiçbir temiz kanıtın buluna-

mayacağı bir yer olan otel odası ise cinayet için mükemmel bir seçimdi.

"Sonra onu vücudunda hiçbir kıl ya da iplik parçası kalmayacak şekilde duşta yıkadılar."

"Parfümü unutma," dedi Jacobi.

"Haklısın, teşekkürler," diye devam ettim. "Sonra mahrem bölgesini parfümlediler, giydirip saçını taradılar ve küçük, oyuncak bir bebeğe çevirdiler onu."

"Bavulu, kıyafetleri otele sokmak için kullandılar. Sonra da kızın cesedini dışarı çıkarmak için. İri kıyım olan ikinci adam tekerleklerinden sürükleyerek bavulu kolayca dışarı çıkardı ve arabaya yükledi."

"Sonra da bulmamız için malum yere yerleştirdiler."

Tam yüksek sesle kıyafetleri nereden bulduklarımı düşüncektim ki cep telefonum çaldı.

Arayan Conklin'di.

"Alex Logan'ın ismini ve kredi kart numarasını kontrol ettim, Teğmen," dedi Conklin. "Duyacaklarına hazır ol. Alex Logan bir kadın. Ehliyetindeki bilgilere göre 23 yaşında, ufak tefek, sarışın bir kız. Sanırım Cadillac kızı bulduk."

"Elinde başka ne var?"

"Kızın evine gittim, Teğmen. Jones üzerinde hoş bir yerdeydi evi. Kapı görevlisine bakılırsa bir süredir evine uğramıyormuş. American Express'i aradım, kredi kartı hâlâ aktif. Zaten son on gündür sadece bir kez kullanılmış. 0 da, *15 Eylül tarihinde Triton Otelinde*."

"Bölge Savcılığı'nı arayıp ev için arama emri çıkarttıracağım. Richie?"

"Evet efendim?"

"Bu işin sonunda bir yıldız olacaksın."

Telefonu kapatarak çatalı havada beni seyreden Jacobi'ye döndüm.

"Ne oldu, Boxer?" diye atıldı Jacobi.

"Conklin buldu," dedim. "Katiller Sandy Wegner'i tutmak ve otel masraflarını ödemek için onun kredi kartını kullanmışlar. Alex Logan bizim Cadillac kızmış."

Bölüm 63

ERTESİ GÜN, araba cinayetleriyle ilgili dev bir sıçrayış beklentisiyle ekip odasına baktım.

Kurbanların adları belliydi. Küçük fakat önemli birkaç ek bilgi bizi, Sandy Wegner ve Alex Logan'ın bir yerlerde kesişen hayatlarına ulaştırırsa, çok daha büyük bir bilgiye ulaşabilir ve hatta katilleri yakalayabilirdik.

Cam panelin arkasında kızın ailesine telefon açmakla meşgul olan Jacobi ve Conklin'i gördüm. O sırada Claire'in Brenda'nın masasının yanından geçerek odama doğru geldiğini fark ettim. Peşinde genç bir kadın vardı. Ofisimin duvarına eliyle hafifçe vurunca içeri gelmeleri için el salladım.

"Lindsay, bu Bunny Ellis," dedi.

"Memnun oldum," dedim. "Hoş geldiniz."

Ön dişlerinin arası açık olan Claire'in yeni asistanının gri gözleri de çok hafif şaşığıydı. Yine de kozmetik mucizesi onu oldukça cazip göstermeyi başarmıştı.

"Bunny, Bayan Wegner ve Logan'ın ailelerine teslim edilmek üzere hazırlanmalarında bana yardım etti," dedi Claire. "Bana söylediğin şeyi Teğmen'e de söylemeni istiyorum Bunny."

"Bu cinayetlerden inanılmaz etkilendim, biliyor musunuz?" diye başladı Bunny.

"Kısa versiyonunu anlat, evlat," diye böldü Claire.

"Özür dilerim," dedi kız. "Konu parfüm, Teğmen Boxer. Getirildikleri an fark etmiştim, ama önemli olduğunu düşünmemiştim."

"Devam et lütfen," dedim kurbanların genital bölgesine sıkılan esrarengiz parfümü düşünerek.

"Doğum günümde kocam bana o parfümden hediye etmişti," dedi Bunny. "İsmi *Siyah nci*, Nordstrom için özel üretilen bir parfüm."

Önce Claire'e sonra Bunny'ye baktım, "*Siyah ncVy'ı* Nordstrom'dan başka bir yerde bulamaz mıyız yani?" diye sordum.

Bunny kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Hayır. Sadece Nordstrom'da satılıyor."

Ani bir adrenalin patlaması hissettim içimde. Birisi o özel parfümü Nordstrom'dan satın almıştı ve bu alışveriş bizi, bir kredi kart numarasına, bir isme ya da açık bir kimlik bilgisine götürebilirdi.

"Bunny," dedim. "Şu köşedeki müfettişleri görüyor musun?"

"Gri saçlı adamı ve müfettiş Conklin'i mi?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Claire'le henüz çok kısa bir süredir çalışmasına rağmen Conklin'i daha şimdiden uzaktan tanıyabiliyordu.

Başımı salladım. "Git ve kendini tanıt," dedim. "Onlara *Siyah nci'den* bahset. İnanılmaz sevindireceksin onları."

Bölüm 64

BRENDA BENİ DAHİLİ telefonda aradığında Jacobi ve Conklin parfümle ilgili araştırma yapmak üzere dışarı henüz çıkmıştı.

"Teğmen," dedi Brenda. "Telefonda koruma istediğini söyleyen bir bayan var. Cinayet Masası'nın şefi hariç kimseyle konuşmayacağını söylüyor."

"Adine?"

"Bayan Anita Haggerty. Bölge Hastanesi'nden arıyormuş. Orada yatan bir hasta olduğunu söyledi."

Telefondaki kadın fısıldar gibi bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Teğmen Baxter?"

"Boxer," diye düzelttim. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hiç çıkartacak kadar çok korktunuz mu? İşte ben şu an o kadar korkuyorum."

"Sakin olun Bayan Haggerty," dedim. "En baştan anlatın lütfen."

"Tamam. Ama her an kapatabilirim."

Kadının oda numarasını aldım ve sadede gelmesi için teşvik ettim.

"Dört yıl önce beyin sarsıntısı geçirerek Raleigh'deki bir

hastaneye kaldırıldım. Ülser kanaması sebebiyle hastaneye yatırılmış Dottie Coombs isimli bir de oda arkadaşım vardı.

"Dottie eve gitmeye hazırlanıyordu. Fakat aniden felç geçirerek öldü. Hem de gözlerimin önünde."

"Devam edin Bayan Haggerty."

"Ölmemeliydi. Hemşireler aramızdaki perdeyi çekerek görmemi engellediler, ama hepsi de çok üzgündü. *'Bu nasıl oldu?'* dediklerini duydum hepsinin. Doktor gelerek hemşirelere hayatım boyunca unutmayacağım bir şey söyledi. Beynime kazındı adeta söyledikleri."

"Sizi dinliyorum."

"Dedi ki, *'Bazen rüzgâr tersten esebilir'*"

"Sizce bu ne anlama geliyor peki?"

"13.Cuma anlamına geliyor. *Elm Soka* ı'nda *Kâbus* anlamına geliyor. Nereden bileyim ben, Teğmen Baxter. Bildiğim bir şey var ki arkadaşım ölmüştü ve doktorun bu olaya verdiği tepki tüyler ürperticiydi. Şimdi de kendisi *burada*. Kapıdan başını uzattı. Belki de beni tanıdı. Yarın fitik ameliyatım var." Haggerty nefes nefese anlatmaya devam etti. "Basit bir ameliyat olarak kabul ediliyor, ama Tanrı şahidim ki hayatım için endişe ediyorum."

Birisi size bir şey söylemeden önce siz onu tahmin edersiniz ya bazen, aynen o tip bir hisse kapılmıştım. Soğuk ter basmıştı tüm vücudumu.

Ahizeyi iyice kulağıma dayadım, "Doktorun adını hatırlıyor musunuz?" diye sordum.

"Unutmak mümkün mü?" diye cevap verdi Haggerty. "İsmi Garza'ydı. Dr. Dennis Garza."

Dördüncü Kısım

Gösteri Kızı

Bölüm 65

BAZEN RÜZGÂR TERSTEN ESEBİ LİR.

Korkunç bir sözdü bu. Bayan Haggerty'nin sesindeki korku içimi ürpertmişti. Yuki'nin sesini duyar gibiydim. *O hastanede birileri annemi öldürdü.*

Tek başıma hastaneye doğru araba sürerken kendime bir dava üzerinde çalışmadığımı hatırlatıyordum. Sadece biraz inceleme yapacaktım. Nezaket ziyareti de denebilirdi.

San Francisco Bölge Hastanesi alçak duvarlarıyla devasa bir kaleyi andırıyordu. Kaldırımla hastanenin giriş kapısının arasındaki ağaçlar hafifçe gölgeliyordu etrafı.

Arabamı otoparka bırakarak karanlık ve kasvetli lobiye girdim. Granit zeminli yerden asansöre doğru ilerleyerek asansörle üçüncü kata çıktım ve 311 numaralı odaya giden okları takip ettim.

Tam Haggerty'nin kaldığı 311 no'lu odanın kapısını açıyordum ki elleri kâğıtlarla dolu bir hemşire yardımcısı aceleyle odadan dışarı çıktı. O çıkınca içeri girdim.

Bayan Haggerty'nin telefondaki sesinden onu tel gözlüklü ve koyu kınalı saçlı bir kadın olarak hayal etmişim.

Ama odasına girip yatağını boş bulacağımı hiç düşünmemiştim.

Kapı ağzında aptal aptal bakakalmıştım. Arkamı döndüm ve koridora çıktım.

Hemşire yardımcısı elindeki kâğıtları tekerlekli kanvas bir yük arabasına koymuş uzaklaşmaya başlamıştı bile.

"Bekle," diye seslendim, ona doğru atılıp kolundan yakalayarak.

Kadının yüzü şaşkınlıkla kasılmıştı. Hastane personeli için fazlaca evhamlı bir davranıştı bu.

"Çekin ellerinizi üzerimden. *Lütfen*," dedi kadın.

"Özür dilerim," dedim kadına rozetimi göstererek. "San Francisco Polis Departmanı'ndan, Teğmen Boxer. 311 numaralı odada kalan Bayan Haggerty'yi görmeye gelmiştim."

"Geç kaldınız," dedi kadın.

"Geç mi? Kendisiyle daha yeni konuştum telefonda. Ne oldu?"

Telefonun üzerine kapanmış, korkudan ölmek üzere olan kadının görüntüsü gözlerimin önünde canlandı.

Onunla henüz konuşmuştum!

"Doktor onayı olmadan hastaneden çıkışını yaptırdı," diye cevap verdi hemşire yardımcısı. "Tekerlekli iskemleyle caddeye kadar ben götürdüm onu. Taksiye binmesine yardımcı oldum. Sarı bir taksiydi, eğer önemliyse. Şimdi izin verirseniz gidebilir miyim artık?"

Teşekkür ederek başımı salladım.

Hemşire yardımcısı beni orada yapayalnız bırakarak koridor boyunca ilerledi.

Çıkışa doğru ilerliyordum ki mavi üniformalı bir ameliyat hemşiresi koridorun öbür ucundaki bir odanın yanından bana başıyla işaret etti. Açık tenli zenci kadın yaklaşık 25 yaşındaydı ve yuvarlak bir yüzü vardı. Kızılımsı saçları bukle bukle idi.

Boynundan sarkan kimlik kartında ismi, "Noddie Wilkins," olarak görünüyordu.

"Polis misiniz?" diye sordu kadın, kısık ve telaşlı bir ses tonuyla. "Sizinle konuşmam gerek. Bildiklerimi anlatmalıyım. Polisin burada olanlara müdahale etmesi gerek."

Bölüm 66

NODDIE WILKINS'LE hastanenin dışında bir yerde konuşmaya karar verdik. Ellerimizde kafeteryadan aldığımız kâğıt bardaktaki kahvelerimizle Explorer'ima binerek oturduk.

"Hastanede garip bir şeyler oluyor," dedi Noddie. "Geçen hafta benim ilgilendiğim hastalardan birinin öldüğünü görünce resmen ödüm patladı. Bay Harris neşe doluydu. Şakacıydı. Eve gitmeye hazırlanıyordu, ölmeye değil. Kalp fonksiyonları tamamen durdu dediler. Ama bildiğim kadarıyla kalbinde hiçbir sorun yoktu."

"Kuşku mu uyandırdı bu sizde?"

"Şüphelendim şüphelenmesine, ama asıl içime dert olan onu ölü bulduğumda gözlerinin üzerinde bulduğum bozuk para gibi şeydi."

İşte bu çok rahatsız etmişti.

"Bozuk para mı? Ne çeşit bir bozuk para?" diye sordum.

"Bozuk para gibi görünüyorlardı. Ama aslında düğmeydiler. Bir ceket düğmesine benziyorlardı. Desen gibi bir şey vardı üzerlerinde. Ne diyorduk onlara?"

"Kabartma gibi bir şey mi?"

"Aynen öyle. Üstlerinde tıbbi sembol kabartması vardı.

Tepesinde kanatları olan bir direğe tırmanan yılan kabartması vardı."

"Yılanlı asadan mı bahsediyorsun?"

"Evet, evet. Yılanlı asa."

Koca bir kuyunun içine düşmüş gibiydim ve hâlâ da düşüyordum sanki.

Ölen hastaların gözlerine i aret konmu tu.

Bu bir katilin imzasından başka ne olabilirdi ki?

"Kötü değil mi?" diye sordu Noddie yüzümdeki şaşkın ifadeye bakarak. "Henüz anlatacaklarım bitmedi."

Konuşmaya çok ihtiyacı olan, fakat uzun zamandır kısıtlanmış birinin edasıyla kocaman oval gözlerini gözlerime dikti.

"İlk kez sanırım altı ay önce, ölen bir hastanın gözlerinde buldum o şeyleri," dedi Noddie. "Alıp vapurda kullanmayı bile düşündüm."

"Fakat sonra aynı şey Bay Harris'in de başına gelince çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum. *Çılgına* döndüm adeta. O yaşlı adamı seviyordum ve o da beni seviyordu. Ama gözlerinin üzerinde yine aynı şey vardı. Hiç iyi kokular yükselmiyor. Burada ters giden bir şeyler var, Teğmen."

"Neden polisi arayıp haber vermedin?" diye sordum hemşireye.

"Şefime ilettim. O da bana hastanenin Genel Müdürü Bay Whiteley'e iletceğini söyledi."

Kalbim kulaklarımda atıyordu sanki. Hastane, böyle garip, böyle kötü bir şeyi nasıl olmuş da bunca zaman gizli tutmayı başarabilmişti?

"Şikâyetle bulunmanı istiyorum," dedim Noddie'ye. Bir anda benden uzaklaşan kadın arabanın kapısına yaslandı.

"Beni bu işin dışında tutman gerek," dedi. "Hiçbir şey için şikâyetle bulunamam. Tanrım. İşimi kaybedemem. Bu işe ihtiyacım var. İki çocuğu tek başıma büyötmeye çalışıyorum..."

"Seni anladım," diye lafını böldüm. "Ağzımı mümkün olduğu kadar sıkı tutacağım, inan bana. Genel müdürle konuştun mu peki?"

"Evet. Benimle gerçekten de çok sert konuştu," diye cevap verdi genç kadın aralarındaki konuşmayı hatırlayarak. "Gördüklerimin birinin şaka anlayışı olduğunu söyledi bana. Ağzımı açıp tek kelime etmemin hastaneye pahalıya mal olacağını bunun da *kesintiye* yol açacağını söyledi. Beni susmam için tehdit etti resmen.

"Ben de işin peşini bıraktım," dedi kadın. "Başka ne yapabildim ki? Şimdi başkalarının da olanlardan haberdar olduğunu duyuyorum, ama kimse istifini bozmuyor. Üzerinden aylar geçti ama hiçbir şey olmadı.

"Hastalar peş peşe ölüyor ve gözlerinde hep aynı şeyler."

"Kaç hasta, Noddie," diye sordum. "Noddie, Kaç hasta diyorum?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi kadın. "Tüylerimi görüyor musun? Diken diken oldular. Çok korkuyorum. Yani eğer Bay Whiteley haklıysa ve bu birilerinin şaka anlayışıysa amacını çok merak ediyorum doğrusu. Zira bu şakadan ben hiçbir şey anlamadım."

Bölüm 67

BÖLGE HASTANESİ'NİN Genel Müdürü Cârî Whiteley'nin ofisinin dışındaki kocaman koltuğa sabırsızca oturdum. Ayağımın altında kalın bir halı, açık kahverengi sehpanın üzerinde de açık bırakılmış bir *Fortune* dergisi vardı.

Whiteley'le yaptığı telefon görüşmesinin ardından sekreteri Bay Whiteley'nin görüşme için artık müsait olduğunu söyledi.

Çok pencereli odaya girdiğimde tel çerçeveli gözlük takmış, gri saçlı, pembe yanaklı bir adam masasının arkasında ayağa kalktı. Bu görüntüsüyle adam cumhuriyetçi senatörlere ya da sinekkaydı tıraş olmuş Noel Baba'ya benziyordu.

Yanımda ne partnerim, ne arama emrim ne de dava dosyam olmadığını düşünerek adamın elini sıktım ve ona rozetimi gösterdim. Tek bildiğim Noddie Wilkins'in yüzündeki korku ve Yuki'nin insanı sarsan görüntüsüydü.

Karşısındaki koltuğa geçip otururken Whiteley, "Anlamıyorum, Teğmen," diye söze başladı. Kristal camdan yansıyan güneş ışığı gözlerimi kamaştırmıştı. "Birisi polise bir şikâyet mi bulundu? Kim? Ve ne hakkında?"

"Şaşırdınız mı?" diye cevap verdim. "Şimdi anlamayan bir

varsa o da benim. Hastanemiz ihmal suçundan şu an mahkemelik."

"Bu dava tam bir saçmalık. Resmen şaka gibi," diye cevap verdi Whiteley gülerek. "Burası bir hastane, hem de iyi bir hastane. Ama hastalar ölür. Dava açmaya meraklı bir toplumda yaşıyoruz."

"Öyle bile olsa size sormak istediğim bazı sorular var," dedim.

"Peki," dedi arkasına yaslanıp, ellerini ensesinde kavuşturarak. "Buyurun sorun."

"Hastane görevlilerinin ölen hastaların gözlerinde bozuk para bulmalarıyla ilgili ne söyleyebilirsiniz? Bu ne kadar süredir devam ediyor?"

"Bozuk para" diye tekrar etti Whiteley sandalyesinde doğrularak. "*Dü meleri* kastediyor olmalısınız, öyle değil mi?"

"Bozuk para ya da düğme. Her ne haltsa fark eder mi? Bizim meslekte genel olarak *ipucu* denir."

"Neyin ipucu, Teğmen? Burası doktor kaynıyor. Her hastanın ölüm sebebini biliyoruz ve hiçbir cinayet değildi. Ne düşündüğümü bilmek ister misiniz? O düğmeler bir çeşit eşek şakası. Hem de acımasız bir eşek şakası."

"Bu yüzden mi polisi bu konuda bilgilendirme gereği duymadınız?"

"Rapor edecek bir şey yok ki. Hastalar bazen ölür. Cinayet bunun neresinde?"

Whiteley inanılmaz derecede kendinden emindi. Ondan hoşlanmamıştım. Ne pürüzsüz bebek teninden, ne lanet olası gülüşünden, ne de beni hor görerek aldatmaya çalışmasından."

"Kanıt gizlemek *kanunlara aykırıdır*, Bay Whiteley," dedim. "Ya bana şu düğmelerden bahsedin ya da bu hoş sohbetimizi burada bitirelim ve adalete engel olmak ve polis soruşturmasına mani olmak suçlarından sizi tutuklayayım."

"Tutuklamak mı? Bir dakika, Teğmen, avukatımı arıyorum."

"Misafirimin olun," dedim. "Avukatınızı ararken bu arada bir

de şunu düşünün. Hâlâ oldukça iyi bir ününüz var. Eğer polis ekipleri buraya sirenleri çalarak gelirse ve ben de sizi dışarı ellerinizde kelepçeyle çıkarırsam nasıl görünür bu?"

Whiteley telefona uzandı. Birkaç numaraya bastıktan sonra ahizeyi öfkeyle yerine bıraktı.

"Bak," dedi gözleri ateş saçarak. "Bu çok saçma. Saklayacak hiçbir şeyimiz yok."

Masasının çekmecelerinden birini açarak sol üst köşesinde hastane logosu olan krem rengi bir zarf çıkardı ve yavaşça bilgisayarının üzerine bıraktı.

"Bu düğmeleri ülkenin dört bir yanındaki üniforma satan tüm dükkânlarda bulabilirsiniz, Teğmen," dedi. "İşbirliği yapıyorum işte, değil mi? Bu ahmaklık kamuya duyurulamaz. Ünümüze leke sürecek herhangi bir hareketinizde karalama suçundan hem polis departmanı hem de sizin şahsınız aleyhine dava açarım."

"Eğer düğmelerle hasta ölümleri arasında herhangi bir bağ yoksa zaten endişeleneceğiniz bir şey de yok demektir."

Kalbim hızla atarak zarfa uzandım ve açtım.

Pirinç diskler pırıl pırıl parlıyordu.

Ön tarafında yılanlı asa kabartması olan her biri 10 sentten küçük onlarca disk vardı zarfın içinde.

Zarfı salladığımda bütün düğmeler içerde şingirdadı. Belki de Whiteley haklıydı. Hepsi de sıradan blazer ceket kol düğmesini andırıyordu. Hiçbir özellikleri yoktu.

Ama ikimizde her bir düğme çiftinin hastanede ölen bir insanı simgelediğini biliyorduk.

"Hangi hastaların gözlerinin üzerinde bu düğmelerin bulunduğu dair bir liste istiyorum," dedim.

"Ofisinize faksalayabilirim," dedi Whiteley.

"Teşekkürler," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Nazik teklifiniz için teşekkürler. Ama beklemeyi tercih ederim."

Bölüm 68

ORTA YOĞUNLUKTA Kİ öğle trafiğinde Adalet Sarayı'na doğru ilerliyordum. Hâlâ içimde Whiteley'le yüzleşmemizin öfkesi vardı. Düğmelerin tüyler ürpertici görüntüsü de aklımdan çıkmıyordu.

Tanrı aşkına tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Ölülerin gözlerinin üzerine işaret nişanı koymak acımasız aynı zamanda da ürkünç bir hareketti. Birisi Whiteley'nin söylediği gibi zalim bir şaka mı yapıyordu? Yoksa Bölge Hastanesi uzun süredir devam eden bir dizi seri cinayeti mi örtbas ediyordu?

Whiteley'den aldığım liste arka koltuktaydı.

California ve Montgomery'deki trafik ışıklarında durdum. Ön okuma lambasını yaktım ve arkadaki dosyayı alarak açtım. Dosyanın içinden iki sayfalık bir liste çıktı. Son üç yıl içinde gözlerinin üzerinde düğme bulunan ölü sayısı tam otuz ikiydi. Tanrım!

Listenin başlıklarına baktım. Hastanın adı, doktoru, ölüm tarihi ve ölüm sebebi.

İlk sayfada göz gezdirdikten sonra ikinci sayfaya geçtim.

Listenin en sonunda Leo Harris'in adı yazıyordu. Onun hemen üstündeyse *Keiko Castellano*!

Yuki'nin annesinin adına bakarken kalbimin burulduğunu hissettim.

Gözümün önüne önce Keiko'nun tatlı yüzü geldi. Ardından o iğrenç işaret nişanlarının gözlerinin üzerine konulmasını hayal ettim.

Arkamdaki arabaların korna sesleri beni kendime getirdi.

"Tamam, tamam!" diye bağıarak gaza bastım. Pedala ani-den basmamla araba ileri doğru sıçradı.

Ben de zaten ilerisini düşünüyordum.

Whiteley düğmelerle ilgili bilginin dışarı sızmasını istemiyordu. Gerçi iğrenç bile olsa örtbas girişimi cinayet kanıtı sayılmazdı.

Elimizde çözölmeyi bekleyen yığınla cinayet vakası vardı. Ama bu vakaların hepsine yetişecek kadar adamımız yoktu. Tracchio'ya ya da Bölge Savcılığı'na gitmeden önce bir avuç düğme ve bir dizi isimden daha çok bilgiye ihtiyacım vardı.

Eğer bazı cevaplar istiyorsam, sistemin uç noktalarında dolaşmalıyım.

Ve bir arkadaşımın çok büyük bir iyilik istemeliydim.

Bölüm 69

ÖĞLE YEMEĞİ İÇİN VERİLEN ARA sona erdiğinde Yuki mahkeme salonundaki yerini aldı. Larry Kramer müvekkili olan Bölge Hastanesi lehine yapacağı savunmayı çoktan inşa etmeye başlamıştı. Kramer'ın tanıklarına Maureen O'Mara'nın nasıl hücum ettiğini de seyretmişti Yuki.

Medya için oldukça hareketli bir dans, hatta harika bir tiyatro gösterisine dönüşen olaylar, Yuki için duygusal olarak yıpratıcı ve yorucu bir süreci ifade ediyordu sadece.

Jüri üyelerinin yüzlerini okumaya çalışıyordu. Kramer'ın tanık kürsüsüne çıkardığı doktor ya da yöneticiler olmaması gereken ölümlerle ilgili açıklama yaparken jüri üyeleri kafalarını sallıyordu. Kramer'ın tanıklarının açıklamalarından tatmin olmuşa benziyorlardı.

Yuki çantasından defterini çıkararak o sabah Cari Whiteley'nin verdiği ifadeyle ilgili tuttuğu notlara baktı. Hastanenin Genel Müdürü akıcı konuşması ve Kramer'ın soruları karşısında esprili yaklaşımıyla beğeni toplamıştı.

Ardından O'Mara diğerlerine sorduğu soruyu ona da sormuştu. "Bölge Hastanesi'nin üç yıl önce özelleştirilmesinden bu yana ilaca dayalı ölümlerin üç kat daha arttığı doğru mu?"

Whiteley soruya olumlu cevap vermişti. Ama Sonja Engstrom gibi konuşmasında falso vermemiştir. Bilakis, bireysel ölümlerin üstünü örterek jürinin kafasını bulandıracak kadar çok ulusal istatistiki veri koymuştu ortaya.

"Tekrar soru sormak istiyor musunuz, Bay Kramer?"

"Evet, Sayın Yargıç."

Kramer savunma masasında oturduğu yerden kalktı, "Bahsettiğiniz şu istatistikler, Bay Whiteley," diye başladı sözüne. "Her yıl Amerika Birleşik Devletleri'nde tıbbi hatalardan dolayı 50 ile 100 bin arası insan hayatını kaybediyor. Bu çoğunluğun kabul ettiği bir bilgi mi?"

"Evet," diye cevap verdi Whiteley. "Güvenli Tıbbi Uygulama Enstitüsü'nün verilerine göre sadece hatalı ilaç kullanımından yılda 7 bin kişi hayatını kaybediyor."

Yuki her söylenileni defterine not düşüyordu. Gerçekler şok ediciydi, ama yine de bunlar Yuki'nin umurunda değildi. Sonuçta Whiteley şu anda kendini ve kurumunu bir şekilde savunmak zorundaydı. Son oturumda savunma tarafına doğru baktı ve sırada bekleyen tanıkları inceledi.

Neredeyse bir haftadır bir sonraki tanığın kürsüye çıkmasını bekliyordu.

Kramer, Whiteley'le işi biter bitmez Dr. Dennis Garza'yı kürsüye davet edecekti.

Bölüm 70

DENNIS GARZA kürsüye çıkıp yemin ederken Kramer, *her zaman istedi in tanı ı bulamazsın*, diye düşünerek elindeki kâğıtları düzenledi. *Her zaman istedi in tanı ı bulamazsın. Yalnızca buldu unla yetinirsin.*

Tanık kürsüsünde yerini almış, şüphe götürmez yakışıklılıktaki tanığı, Armani ceketini düzeltirken Kramer ona baktı. Tanık gömleğinin kollarını düzeltti, bacak bacak üstüne attı ve kendinden çok emin ve rahat bir şekilde yerine yerleşti.

Garza, haftanın 60 saati bileklerine kadar kana bulanana birinden çok Hollywood yıldızlarını andırıyordu. •

Ama o bile problem değildi.

Kramer'ı asıl endişelendiren Garza'nın burnunun haddinden fazla havada olmasına ek olarak çok çabuk sinirlenebilmesiydi. 22 yıllık tıbbi tecrübesine dayanarak hastane aleyhine sorulacak her soruya rahatlıkla cevap vereceğini söylemiş ve bu sebeple de sorulacak sorulara önceden hazırlanmayı reddetmişti.

Kramer haklı olması için dua ediyordu.

Garza'nın tanıklığı davayı batırabilirdi. *Ve i te o an gelmi - ti.* Kramer gülümseyerek tanığına selam verdi.

"Dr. Garza suçlamaların bilincindesiniz değil mi?"

"Evet. Ve ölenlerin aileleri için de gerçekten çok üzgünüm."

"Size özellikle, görevli olduğunuz acil servis ve oradan kabul edilen hastalara ilişkin bazı sorularım olacak."

Garza'nın otoriter ses tonuyla her bir hastaya yönelik mantıklı ve inandırıcı açıklamaları Kramer'ı her geçen dakika biraz daha rahatlatıyordu. Garza tam havasındaydı.

"Tüm bu ölümlerle ilgili herhangi bir benzerlikten bahsedebilir misiniz, Dr. Garza? Herhangi bir şey olabilir."

"Fark ettiğim tek benzerlik, hiçbir benzerlik olmaması," diye cevap verdi Garza alnına düşen gür saçlarını eliyle arkaya doğru atarak. "Her gün ülkedeki her hastanede meydana gelen gelişigüzel, üzücü hatalar görüyorum, hatta tüm dünyada meydana gelen."

"Teşekkürler Dr. Garza. Tanık sizin," dedi Kramer, O'Mara'ya dönerek.

Kürsüye doğru yürüyen O'Mara'yı seyreden Kramer'in içindeki rahatlama duygusu bir anda gölgelendi. Maureen'i tanıyordu. Daha önce onunla birkaç kez karşı karşıya gelmişlerdi. Her zaman hazırlıklı ve her zaman uyanık olan O'Mara aynı zamanda çok güçlü soru sorma yeteneğine sahipti.

Ama bu kez yüzünde Kramer'ı korkutan şey başkaydı.

O'Mara çok *sabırsız ve istekli* görünüyordu.

Bölüm 71

MAUREEN TANIĞA HİTAP ETMEYE başladığında Yuki oturduğu yerde öne doğru eğildi.

"Dr. Garza, Jessie Faik sizin hastanız mıydı?" diye başladı O'Mara sorgusuna.

"Jessie Falk'u hatırlıyor musunuz?"

"Evet. Elbette hatırlıyorum."

"Sayın Yargıç, resmi kayıtlara göre Jessie Faik, kalbindeki ritim bozukluğu sebebiyle hastaneye kabul edilmişti. Ölüm sebebi, yanlış uygulanan epinefrin ve bunun sonucu olarak da tüm kalp fonksiyonlarının durmasıdır."

"Bay Kramer?" diye sordu Yargıç teyit almak istercesine.

"Sorun yok, Sayın Yargıç."

"O halde kayda geçsin."

Yuki kendisinden sadece üç sıra önde oturan ölen kadının genç kocasının beklentilerini ve içinde duyduğu endişeyi hayal etti. Havaya inanılmaz bir gerginlik hâkimdi.

"Dr. Garza, Bayan Faik nasıl öldü?"

"Sizin de söylediğiniz gibi kalp krizi geçirdi."

"Bu doğru doktor, ama asıl sormak istediğim, bize ölümü-

nü tarif edebilir misiniz? Bu sayede son anlarım nasıl geçirdiğini daha iyi anlayabiliriz."

Larry Kramer ani bir hareketle ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum Sayın Yargıç!" diye haykırdı. "Avukat jüri heyetinin aklını çelmeye çalışıyor. Bu çok acımasızca."

"Sayın Yargıç. Ben sadece *hastanın tam olarak nasıl öldüğünü* soruyorum. Zaten dava da *tamamen* bununla ilgili değil mi?"

"Evet, evet. Kesinlikle öyle. Dr. Garza, lütfen soruya cevap verin."

Yuki, Garza'nın yüzünde hafif bir şaşkınlık belirtisi gördü. Bu çok ilginçti. Garza, cevap vermeden önce hafifçe öksürdü.

"Ventriküler taşikardi atağı geçirdi, kalp atışının aşırı hızlanması."

"Sizce bu canını yakmış ve onu korkutmuş mudur?"

"Muhtemelen evet."

"Peki ya başka, doktor?"

"Yakın çevresindeki herhangi bir şeyle kontağa geçmeye çalışmıştır."

"Çarşafın tırmalamak gibi mi mesela?"

"Mümkün."

"Seslenmeye çalışmış olabilir mi?"

"Sayın Yargıç!" diye haykırdı Kramer. "Bayan Falk'un ailesine duyduğumuz saygıdan ötürü..."

"Çok duygulandım," dedi O'Mara. "Müvekkillerim için endişe duyuyorum."

"İtirazınız reddedildi, Bay Kramer. Dr. Garza lütfen soruya cevap verin."

"Seslenmeye çalışmış olabilir. Bilmiyorum. Orada değilim."

"Başka ne söyleyebilirsiniz, Dr. Garza? Tıbbi anlamda?"

"Ventriküler fibrilasyon geçirdiği ve beynine kan akımı yavaşladığı için küçük çaplı felce benzer klonik hareket görülmüş olabilir. Teni yapış yapış olmuş olabilir. Şoka girmeden

önce güçsüzleşmiş ve sersemlemiş olabilir. Bilincini kaybetmeden önce gerçekleşen tüm bu anlattıklarım sadece 2-3 dakika sürmüş olmalı."

"Doktor, psikolojik gerilim terimini hiç duydunuz mu?"

Kramer ayağa kalkarak derin hayal kırıklığına uğramış bir adamın ses tonuyla, "Sayın Yargıç, itiraz ediyorum," dedi. "Avukat jüri heyetini kışkırtmaya çalışıyor."

"Reddedildi, Bay Kramer. Psikolojik gerilim yasal olarak kabul edilen bir terimdir. Bunu sizin de bildiğinizden eminim. Dr. Garza lütfen soruya cevap verin."

"Soruyu tekrar alabilir miyim?"

O'Mara her kelimenin üzerine basa basa, "Doktor," dedi. "Psikolojik gerilim terimi nedir biliyor musunuz?"

"Evet, biliyorum."

"Bize açıklayabilir misiniz?"

Garza oturduğu yerde tedirgin bir şekilde kıpırdanarak, "Ölmeden birkaç saniye öncesini ifade etmek için kullanılan bir terimdir," dedi. "Ölümün kaçınılmaz ve kurtulmanın imkânsız olduğunu bilirsiniz."

O'Mara ellerini arkasında birleştirdi, "Doktor," dedi. "Teröristler tarafından kafası kesilerek öldürülen şu Amerikalı gazetecinin hissettikleri psikolojik gerilime bir örnek olabilir mi? Ne dersiniz?"

"Eğer siz öyle diyorsanız."

"Jessie Falk'un kalp atış hızı üç kat artınca korkudan çıldırmış olmalı, ne dersiniz? O korkunç geçen son iki-üç dakikasında psikolojik gerilim yaşamış olabilir mi?"

"Olabilir."

"Sadece iki-üç dakika süren dehşet verici acı ve korku?"

O'Mara durdu. Uzun ve sinir bozucu bir sessizlikte bu.

Yuki, O'Mara'nın ne yapmaya çalıştığını bilerek, saatin yavaşça ilerleyişini izledi. Yapmaya çalıştığı, Jessie Falk'un ölümünün ne kadar sürdüğünü herkesin iyice anladığından emin olmaktı.

Bölüm 72

MAHKEME SALONUNUN basma ayrılmış bölümünde oturan Cindy, O'Mara'nın çapraz sorgusunu tüm detaylarıyla bilgisayarına aktarıyordu. Keskin, sert, yalın ve merhametsizdi. Belki de gördüğü en iyi sorgulamalardan biriydi. *Bu kız gerçekten iyi,* diye geçirdi aklından Cindy. *Her yönüyle en az Larry Kramer kadar iyi hem de.*

"Doktor, bize Jessie Falk'un ölümünün bir hata olduğunu söylemişsiniz. Şimdi bize şunu söyler misiniz? Böyle bir hata nasıl olabildi?"

"Damar yolu açarına epinefrinin nasıl karıştığını gerçekten bilmiyorum. Böyle bir talimat verilmemişti. Ama bakın doktorlar ve hemşireler *insandır.*" Bunu söylerken öne doğru eğilen doktorun yüzü öfkeyle kıpkırmızı kesilmişti. "Hatalar *olabilir.* İnsanlar ölür. Bazen rüzgâr tersten esebilir."

Mahkeme salonunda derin nefes alma sesleri duyuldu. Cindy'nin çevik parmakları klavyenin üzerinde bir anda durdu. Adam az önce ne demişti öyle? *Rüzgâr tersten esebilir mi?*

Bu da ne demek oluyordu imdi?

Salon bir anda ölüm sessizliğine bürünmüştü. Ne kimse öksürüyor ne bacak bacak üstüne atıyor ne de şeker paketini buruşturuyordu.

O'Mara bu duruma neredeyse hiç dikkat etmeden, "Sizin bu *tersten esen rüzgârla* bir bağlantınız olabilir mi, doktor?" diye sordu.

Lawrence Kramer ayağa fırladı. "İtiraz ediyorum! Avukat tanığı kızdırıyor. Bunun son bulması gerekir."

"Reddedildi. Yerinize oturun, Bay Kramer."

"Beni neyle suçluyorsunuz?" diye sordu Garza.

"Sorulan siz sormuyorsunuz, Dr. Garza," diye cevap verdi O'Mara. "Temsil ettiğim 20 ailenin 14'ünün ölen yakınına siz müdahale ettiniz. Ya da sizin takibinizdeyken öldüler,"

Garza bir anda hiddetlenerek, "Bu ne *cesaret*?" dedi.

"Sayın Yargıç. Lütfen tanığa cevap vermesini söyler misiniz?"

"Dr. Garza, soruya cevap verin."

"Tekrar soracağım," dedi O'Mara ses tonunu kontrol etmeye çalışarak. "O insanların ölümleriyle bir ilginiz var mı?"

Garza oturduğu yerde doğruldu ve sert gözlerle O'Mara'ya baktı. *Elinde olsa O'Mara'yı uracıkta vurur*, diye geçirdi Cindy o an aklından.

"Anayasanın *be inci maddesine* sığmıyorum," dedi Garza.

"Affedersiniz anlayamadım?"

"Anayasanın beşinci maddesinin uygulanmasını talep ediyorum."

Jüri heyetinin yüzleri şaşkınlıkla donup kalmıştı adeta. Sonra mahkeme salonunu bir uğultu kapladı. Yargıç Bevins üst üste tokmağını vurdu.

"Teşekkürler," dedi O'Mara yüzünü kaplayan kocaman bir gülümsemeyle. Larry Kramer'a doğru kaçamak bir bakış bile atmıştı. "Tanığa soracak başka sorum yok."

"Söylemek *istedi im...*"

"Hepsi bu kadar, Dr. Garza."

"Tanık yerine geçebilir. Duruşmaya yarın sabah saat 9'a

2 Orj. Fifth Amendment: Amerikan anayasasının beşinci düzenlemesi kişinin kendi aleyhine suçlama yapamayacağı ilkesini düzenlemiştir.

kadar ara veriyorum," dedi Yargıç tokmağını son bir kez daha vurarak.

Cindy yazdıklarını kaydederek bilgisayarını çantasına kalırdı. Kalabalığın arasında çıkmaya çalışırken aklından hâlâ Garza'nın sersemletici sözleri geçiyordu.

Bazen rüzgâr tersten esebilir.

Anayasanın be inci maddesine sı mıyorum.

Doktor kendi sütun başlığını kendi koymuştu.

Ve o koyduğu başlıklar yarın ülke çapında yayınlanacaktı.

Yuki, Cindy'yi kapıda bekliyordu. Gözleri kocamandı. Sanki dava kazanılmış ve bunu da bizzat kendisi başarmış gibiydi.

"Ne söylediğine inanabiliyor musun, Cindy?"

"Duyduğumdan emin olabilirsiniz. Aptal adam kendini suçlu görünme ihtimaline karşı soruyu cevaplamayı reddetti!"

Çatallaşmış sesiyle, "Az önce itiraf etti," dedi Yuki. "0 pislik herif suçlu, suçlu, suçlu."

Bölüm 73

SUSIE'N N YER NE GİRDİĞİMDE beni kızarmış et ve soğan kokusu selamladı. Masaya vardığımda arkadaşlarım derin bir sohbetin içindeydi.

Claire'i ittirerek yanına oturdum ve kendime bir bira sipariş ettim.

"Ne kaçırdım?" diye sordum.

"Bugün senin de mahkeme salonunda olmanı dilerdim," dedi Yuki. Annesinin ölümünden bu yana yüzü ilk kez neşe dolu, ilk kez capcanlıydı. "Garza kendi ipini kendi çekti," dedi. "Hem de *harikulade* bir biçimde."

"Her şeyi baştan sona duymak istiyorum," dedim. "Tek kelime bile atlamayın."

Yuki'nin bir süredir içtiği belliydi. O'Mara ve Garza'yı taklit ederek ağızlarından çıkan her şeyi kelimesi kelimesine bana aktardı.

Cindy araya giriyordu ve kimi zaman da aynı anda konuşuyorlardı. Sonunda Claire ve ben dayanamayarak gülmeye başladık.

Cindy konuşmaya devam ederek, "Tek yapması gereken,

'Hayıır. Benim hasta ölümleriyle hiçbir alakam yok,' demekti kızlar," dedi.

Ardından Yuki atılarak, "Fakat o ne yaptı? Bunu yapmak yerine beşinci maddeye sığındı," dedi ve masaya vurdu.

"Bana sorarsanız vicdanı bunu yapmasına sebep oldu," diye ekledi Cindy. "Garza'nın geçmişini ne kadar eşelersem, o kadar pislikle karşılaşıyorum."

Biten bardağımı havaya kaldırarak, "Bir tane daha lütfen," dedim. Loretta göz kırparak bardağımı aldı ve önümüze menüleri bıraktı.

"Örneğin," dedi Cindy. "Birçok işi üzerinde kara bulutlarla bırakmış. Tam olarak ona, *'Kovuldun'* dememişlerse de *'Kapı orada,'* diyerek çıkışı göstermişler. En az bir kez cinsel taciz davasından yırtmış."

"Neden Garza'nın seks manyağı olduğuna şaşırmıyorum?" diye sordu Yuki. "Küstah pislik, tamamen kendine aşık."

Cindy heyecanla ona katıldı. "Ve açıkçası haddinden fazla *'kaza'* onun hastalarının başına geldi. Benzer başka davalar olduğunu bilmesem bunun imkânsız olduğunu söyledim."

"Beni ne rahatsız ediyor biliyor musunuz," dedi Claire. "Hastanelerin sadece onda biri yapılan hataları rapor ediyor. Çoğunlukla hatalar ölümcül olmuyor, bu yüzden onlara göre çok da dert değil. Hasta iyileşiyor ve evine gidiyor.

"Ama hastalar şüpheli bir şekilde *ölse* dahi insanlar doktorları Tanrı gibi görmeye devam ediyor. Onlar ne söylerse kabul ediyorlar. Bunun olduğunu biliyorum, karşılaştım hatta."

"Ben değil," diye atıldı Yuki. Yüzündeki gülümsemeye gölge düşmüştü. Ay tutulmasını seyretmek gibi bir şeydi bu. "Artık öyle hissetmiyorum. Dennis Garza'nın Tanrı olduğunu düşünmüyorum. Bilakis tam tersini düşünüyorum. Onun bir *eytan* olduğundan eminim."

Bölüm 74

YUKİ, ARABA FARLARININ tavandaki aksini seyrederek yatağında sırtüstü yatıyordu.

Gece boyunca o kadar çok uyanmıştı ki, uyuyup uyumadığından bile emin olamıyordu. Saatin sabah 06:00'ya yaklaştığı şu dakikalardaysa sanki yastığının altında yangın alarmı çalmışçasına adamakıllı uyanıktı.

Yataktan çıkarak çalışma masasının başına geçti, bilgisayarını açtı ve internete bağlandı.

Adamın adresini ilk denemede bulmuştu. Sadece birkaç mil ötede yaşıyordu.

Ve o bir eytandı.

Saten pijamalarının üzerine Burberry marka ceketini giyerek asansörle garaja indi ve Acura'sına binerek emniyet kemeri taktı.

Yüksek bir binanın üzerine çıkıp rüzgâra karşı manzarayı seyredecekmişçesine kendini keyifli ve pervasız hissediyordu. Arabanın motorunu çalıştırdı ve Jones Caddesi'nin dik yokuşundan aşağıya doğru yola koyuldu. *Hiçbir eyi riske atmıyordu, de il mi?*

Washington'da frene bastı ve parmaklarıyla direksiyonda

tempo tutarak tramvayın raylarda gidişini seyretti. Pasifik'e dönmeden önce öğrenci alan bir okul servisinin arkasında da uzun bir dakika boyunca heyecanla beklemek zorunda kaldı.

Ardından gaza basarak hız kazandı. Babasının ölümünde bu denli çılgına dönmediğini düşünüyordu. Evet, onu çok seviyordu ve ona duyduğu sevgiyi ve ölümünün verdiği acıyı asla unutmayacaktı.

Ama annesinin ölümü farklıydı. Annesinin ölümü onun ruhunu derinden yaralamıştı. Keiko'nun kaybını asla atlatamayacaktı.

Filbert'e döndüğünde havadaki sis dağılmıştı. Pahalı binaların kapı numaralarına bakarak ilerledi. Yolun ortalarına geldiğinde 908 numaralı evi bulmuştu.

Oldukça yüksek olan üç katlı ev uçuk sarı renkteydi.

Caddenin karşısında arabasının içinde oturarak günün ışımasını beklemeye başladı. Uzun bir süre hatta saatlerce arabada oturup bekledi. Kendini aklını kaçırmış biri gibi hissetmeye başlamıştı.

FedEx görevlisi bir paket almış, Meksikalı bir bebek bakıcısı da arabalarının içindeki ikizleri gezdirmeye çıkarmıştı. Boynu tasmalı Terrier cinsi bir köpek arkalarından takip ediyordu. Günün sıradan olayları kendi üzüntüsüyle harmanlanmıştı.

Sonunda sarı evin garaj kapısı açıldı ve içerden siyah bir Mercedes çıktı.

İşte oradaydı. Pis sürüngen.

Yuki onu takip etmeye karar verdi. Bu aslında bir karardan çok içgüdüsel bir davranıştı.

İki araba peş peşe güneye doğru ilerlemeye başladı. Kâh yokuş çıkarak kâh yokuş inerek, döne döne Leavenworth'dan aşağıya doğru devam ettiler. Ta ki ileride Bölge Hastanesi görünene kadar.

Yuki dikiz aynasında bir polis arabası görmeseydi Mercedes'i otoparka kadar takip edecekti. Direksiyonu sımsıkı kavrayarak frene asıldı.

Hız sınırını mı aşmıştı acaba?

Arabasını yol kenarına çekerek polis arabasını yanından geçip giderken seyretti.

Elleri heyecandan titreyerek kontağı kapadı ve sakinleşene kadar öylece oturdu.

Aptal ey. Aptal. Aptal.

Ceketinin yakasından ve kollarından fırlamış pijamaları terden sıırsıklam olmuştu. Tanrım. Eğer polisler onu sorguya çekseydi onlara ne diyecekti acaba?

Garza'yı takip etmişti!

Kırmızı ışıktadırurken önünden geçen yayalara baktı. Ofis çalışanları bir ellerinde çantaları diğesinde kahveleriyle hızla yürüyordu. Yaka düğmeleri sımsıkı kapalı hemşire ve doktorlar beyaz lastik tabanlı ayakkabılarıyla ilerliyordu.

Herkes işine gidiyordu.

Bundan sadece iki hafta önce o da birinci sınıf bir hukuk bürosunun genç ortağı olarak işine gidiyordu.

İşini seviyordu. Ama şu anda kendini ofise giderken hayal edemiyordu. Şu an en iyi olduğu şey Dennis Garza'yı saplantı haline getirmektir ve o cani adamın annesini ne şekilde öldürdüğünü düşünmekti.

Bölüm 75

ÜST ÜSTE YIĞILMIŞ POSTALARIN arasında koyu kahverengi bir zarf gördüm. Hemen uzandım ve mektup açacağıyla zarfı açtım.

Raporu okudum. Doğru anlamış mıyım, diye bir kez daha okudum. Yılanlı asa düğmelerinde 50 milyon farklı kısmı iz vardı.

Daha uzak ihtimaller zinciri olamazdı.

Yerimden kalktım ve Jacobi'nin yanına gittim. Tabağına salata ve turşu koymuş olan Jacobi öğle yemeği için yumurta salatalı sandviçini açmakla meşguldü.

"Bana katılmak ister misin?" diye sordu sandviçinin yarısını uzatarak.

"Neden olmasın?" dedim.

Kendime bir sandalye çektim ve Jacobi'nin eşyalarını bir kenara iterek masada kendime yer açtım.

Yemeklerimizi yerken, Yuki'nin şehrin en saygın hastanelerinden biri olan Bölge Hastanesi'nde annesinin öldürüldüğüne dair benimle paylaştığı ve o andan beri de beynimde uğuldayan düşünceleri Jacobi'ye anlattım.

Daha sonra gelişen olaylardan yani hemşirenin bana

anlattıklarından ve Carl Whiteley'le yaptığımız nahoş sohbetin sonunda ondan aldığım yılanlı asa düğmelerinden de bahsetmeyi ihmal etmedim.

Ben durmadan konuşurken Jacobi sözümü hiç kesmeden beni dinliyordu. Ardından kutuda duran çikolata soslu Krispy Kreme'i çıkararak peçetenin üzerine koydu ve bana uzattı.

"Peki, sen ne düşünüyorsun, Boxer?" diye sordu. "Bir teğmen gibi mi düşünüyorsun yoksa bir müfettiş gibi mi?"

"Elimizde yalnızca Keiko'nun otopsi sonucu var."

"Claire ne diyor?"

"Aksi herhangi bir kanıt olmaksızın mı? Tüm gerçekler açığa kavuşana kadar o da beklemede."

"Peki, ben bir şeyler mi kaçırdım acaba? Yani tüm bunların Garza'yla bağlantısı nerede? Siz kızlar bakışlarını mı beğenmediniz adamın?"

"Aslını sorarsan oldukça yakışıklı."

Jacobi'ye şu an mahkemelik olan tüm hastaların Keiko gibi hastaneye acil servisten kabul edildiğini anlattım. Garza'nın sorumluluk alanıydı bu.

Bu söylediğim aslında acil servisten hastaneye giriş yapmış ve ardından iyileşerek evine giderek sonsuza kadar mutlu yaşamış binlerce diğer insanı da kapsıyordu.

"Bölge Hastanesi'nin hemşire ve doktorları arasında içimi kemiren bu düşünceleri doğrulayacak ya da beni rahatlatacak birilerini bulmam gerek," dedim.

"Peki, benden ne istiyorsun Boxer?" diye sordu Jacobi, masadaki çöpleri toplayıp çöp kutusuna atarken.

"Fazla mesai yapmanı."

"Bu gece mi?"

"*Ücretsiz* fazla mesai ama."

"Aman Tanrım, Teğmen. Şimdi hatırladım. Bu akşam için opera biletim vardı..."

"Çünkü bu ayki fazla mesai bütçemi bitirdim. Çünkü gerçek bir kurban yok elimde. Ve çünkü bu lanet olası şey hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

Kendisi için benim de aynı şeyi yapacağımı bilen Jacobi boyun eğdi.

Gündüz mesaisindekiler yerlerini gece mesaisindekilere bırakarak evlerine gitmeye başladığında Jacobi ve ben Bölge Hastanesi'nin altı yüz çalışanına ait bilgileri inceliyorduk.

Lekeli bir tıbbi geçmişe sahip olan doktorları, aile içi şiddet, tecavüz, silahlı soygun, uyuşturucu kullanma ve bol miktarda da alkollüyen direksiyona geçme suçlarından adli sicili olan alt kademe hizmetlilerin listesini çıkardık.

Yazıcıdan tüm düğme kurbanlarına ilişkin bir özet dökerek Jacobi'ye okudum.

"Ölen 32 kişi de hastaneye acil servisten giriş yapmış," dedim. "Ve bunların yarısı Garza tarafından muayene edilmiş.

"Siyah, beyaz, kahverengi yani kısacası her renkten insan var aralarında. Yaşları 17 ile 83 arası değişiyor ve son üç yıl içinde gerçekleşen tüm ölümler gelişigüzel zamanlarda olmuş."

"Yani bana herhangi bir kurban profili olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun, Boxer?" diye sordu Jacobi. "Eğer tüm o 32 *dü meli* hasta öldürüldüyse ki bu koskoca bir *e er...*"

"Haklısın," diye sözünü kestim. "Sanırım sert kayaya çarptım, dostum. Elimdeki tek şey garip bir işaret, hepsi bu. Kurbanları birbirine bağlayan tek ortak nokta da bu işaret."

Aldığı kurşun yaralarından bu yana bir türlü tam olarak toparlanamayan Jacobi ciğerleri sökülürcesine öksürdü. Elindeki bir tomar kâğıdı masaya bırakarak ceketini giymek Üzere ayağa kalktı.

"Ortada olan şey şu ki Boxer, Yuki hariç hiç kimse cinayet demiyor. Neye bağlıyor bu suçlamasını, Yuki? Ondan nefret etmesine mi?"

"Sana katılıyorum, Warren," diye cevap verdim. "Ama ölenlerin gözlerindeki düğmelerin bir anlamı olmalı. Deli olduğumu düşünüyorsan beni aksine ikna et. Çünkü inan bana bir türlü kafamdan silip atamıyorum."

Bölüm 76

O GECE EVE DÖNERKEN yılanlı asa düğmelerinin ardındaki hastalıklı zihniyeti düşündüm. Çok garip bir katilin Bölge Hastanesi'ndeki hastaları öldürdüğü düşüncemizde Yuki ve ben haklı mıydık yoksa sadece paronaya mı yapıyorduk?

Kimse durdurmuyordu onu.

Hatta kimse bunun için uğraşmıyordu bile.

Evimin önüne vardığımda oraya giden yolu üstün körü hatırlıyordum. Rekor bir zamanda parkuru tamamlayarak tekrar Explorer'ima bindim ve hastaneye doğru yola düştüm.

Suç mahalli mi yoksa cinayet mahalli demeliydim?

Acil servis girişinin yanına arabamı park ederek içeri girdim. Bir süre bekleme salonunda dergilerin çok eski sayılarına bakıp, diğer bekleyenlerin arasına karıştım.

Sonra küçük bir yürüyüşe çıktım.

Koridor düz beyaz floresanla aydınlanıyordu. Hastalar ellerinde bastonları ve serum şişeleriyle özenle yürüyordu. Çalışanlar gözleri dimdik ileri bakarak oradan oraya koşuşturuyordu.

Ellerim cebimde, beyzbol şapkamın siperi iyice gözümün üzerine çekilmiş bir vaziyette yürümeye devam ettim. Glock

tabancamın fermuarlı, yumuşak ceketimin içinden fark edilmesini umuyordum.

Ne aradığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Eğer bir şeyleri kurcalarsam belki de ölümler ve hayal kırıklığına uğratan ipuçları beni gerçek bir seri cinayete götürebilirdi. Belki de San Francisco'nun en korkunç seri cinayet zincirine.

Öte yandan aslında hastanede teftiş yapmaya hiç hakkım yoktu. Cinayet masasında teğmendim ben, özel dedektif değil. Ve eğer Tracchio benim buralarda gezindiğimi duyarsa gırtlığıma sarılırdı muhtemelen.

Köşeyi dönüp siyah saçlı, beyaz önlüklü adama çarptığımda aklımdan geçenler bunlardı. Elindeki klipsli tahta yere düşmüştü.

Tanrım!

"Özür dilerim," dedim.

Bir anda olduğum yerde kalakalmıştım. Onu çok kereler düşünmeme rağmen Yuki'yle beraber Keiko'yu acil servisten hastaneye soktuğumuz günden beri Dr. Garza'yı ilk kez görüyordum.

Yerden klipsli dosyasını alan doktor simsiyah gözlerini üstüme dikti. Bir çeşit meydan okuma olan bu hareketin karşısında onu duvara yaslayıp kelepçelemek için kendini zor tuttum.

*Kibirli bir piç kurusu olmak, arkada ıma kâbuslar ya atmak
Ve cinayet olsun olmasın bir sürü sebebi meçhul ölümün ba
üphelisi olmak suçlarından seni tutukluyorum. Haklarını biliyor
musun?*

Bunun yerine cebinde yumruğumu sıkarak olduğum yerde durdum.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Garza. "Teğmen. Bayan Castellano'nun arkadaşı. Sizce de biraz fazla endişeli değil mi? Annesinin ölümünden sonra zor zamanlar geçiriyor."

"Arkadaşım gayet iyi," diye cevap verdim. "Ama sizin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Yüzünü ikimizi de olduğumuz yere mihlayan çılgın bir

gölümseme kapladı. İsmi anons edilene kadar kısa bir süre yerimizden kıpırdayamadan öylece kalakaldık.

"Doktor Garza, acil servise lütfen."

Birbirimizin yolundan çekildik.

"Yapacak işlerim var," dedi.

Bölüm 77

LAUREN McKENNA kısa ve seri bir nefes alarak kapıyı çaldı. Otelin halı kaplı koridorunda midesi düğüm düğüm, endişe içinde bekliyordu. Bunu yaptığı için aklını kaçırmış olmalıydı. Hem de tamamen.

Adamın fark edip etmeyeceğini düşünerek şifon eteğinin altına giydiği sahte timsah derisi ayakkabılarına baktı. Hemen ardından her şey için çok geç olmadığını, her an cehennem olup buradan gidebileceğini düşündü.

Eğer ondan hoşlanmazsa, "Affedersiniz, yanlış odaya gelmişim," diyecekti.

0 sırada kapı açıldı.

Randevusu onu görünce gülümsedi. Saçları jöleli, ince yapı-
lı ve yaklaşık 30 yaşlarındaki adam Asya-Amerikalı'ya benziyor-
du. Mavi gömlek ve ten rengi pantolonuyla iyi giyimliydi. Bir an
için acaba bu adam için yeteri kadar güzel miyim diye geçirdi
içinden Lauren. Adam elini uzattı ve tokalaştılar.

"Ben, Ken," dedi adam sıcak ses tonuyla. "Muhteşem
görünüyorsun, Lauren. Kıyafetlerine bayıldım. Beklentilerimin
çok üzerinde inan bana. Lütfen içeri gel."

Lauren ona teşekkür ederek içeri girdi. Kalbi yerinden
çıkacak gibi atıyordu.

Ken, "Yüzünü görmeme izin ver, lütfen," dedi. "İzin verir misin?"

Ardından kızın alına düşen kâküllerini eliyle kenara itti.

"Gülümser misin?" dedi adam gülümseyerek.

Çantasını göğsüne yaslayan Lauren dişlerini sıkarak etrafa bakındı. Her şeyi bir anda aklına kazımak istiyordu. Televizyon açıktı. Bir şişe şampanya buz kovalarında bekliyordu. Bir de adam vardı tabii, kendisine *tamamen yabancı* bir adam.

Böyle bir şeye nasıl cesaret ettiğine hâlâ inanamıyordu.

"Hadi ama" dedi adam, "birazcık gülümse lütfen."

Lauren, dişlerini sıkarak gülümsedi.

Ken, "Tel mi takıyorsun?" diye sordu. "Sen kaç yaşındasın, Lauren?"

"On dokuz," diye cevap verdi kız. "Üniversitede ikinci sınıf öğrencisiyim."

"Hiç göstermiyorsun," dedi adam gülümseyerek. Dişleri inanılmaz beyazdı ve teni bebek gibiydi. Çok yaşlı değildi ve en önemlisi de kesinlikle yanlış bir randevu olmamıştı.

Kendisine para ödemeye hazır bu yabancıyla bir otel odasında idi.

Geçen haftayı düşündü bir an için. Ev sahibini atlatışını, kampaştaki kitapçının kasasının yanında kendisini bekleyen borç listesini ve arkadaşlarından aldığı borçları düşündü.

Oda arkadaşı, "Şu numarayı ara," demişti ona. "Borçların için parayı kolayca denkleştirmende Margot sana yardımcı olacaktır."

Borçları kolayca denkleştirme planı mı? Bu delilikti!

Şimdiyse Ken devetüyü ceketini çıkarmasında ona yardımcı oluyordu. Kendini cesaretlendirmeye çalıştı. *Dayan Lulu. Cesur ol. Keyfini çıkarmaya çalış . Her ey bir yana, alaca ın tüm o parayı dü ün.*

Ken'i uzun bacaklarına bakarken yakaladı. Üstünü saran bluzuna, yaka kenarından görünen sütyen askılarına bakıyordu

adam. Ken eğleniyor görünürken o, ellerini kalçalarına koydu ve gülerek ona poz verdi.

Kendini, filmlerdeki kızların söylediği şeyleri söylerken buldu bir anda.

"Ödemeyi baştan yapmaya ne dersin?"

"Hiç dert değil," diye cevap verdi adam cebinden paraları çıkarıp kızın eline bırakarak.

"istersen sayabilirsin," dedi. "Ama tam olduğundan emin olabilirsin. Ben düzgün bir adamım."

Acemice gülümseyen Lauren parayı çantasına koydu ve çantasını da televizyonun yanına bıraktı.

Ken ona pencere kenarındaki koltuğa oturmasını önerdiğinde Lauren bu teklifi memnuniyetle kabul etti. Kendisine ikram edilen şampanya boğazından aşağı akarken huzursuzluğu gitgide azalıyordu.

"Benim için bir iyilik yap," dedi Ken. "Ayağını yere düzgünce uzat ve sanki rüzgâr saçlarını savurmuşçasına başını hafifçe salla, aynı top modellerin yapacağı gibi."

"Böyle mi?"

"Harika," diye cevap verdi adam. "Gerçekten mükemmel. Rahatlayabilirsin Lauren. Bu gece gerçekten eğlenmeni istiyorum."

Kadife perdeli pahalı otel odasında oturan Lauren *hafiften* rahatlamaya başlamıştı. Uzaktaki köprü, yanan ışıklarıyla pencereye asılmış manzara resmini andırıyordu.

Ken *çok* nazikti. Ne acele ediyor ne de ona basit kadın muamelesi yapıyordu. Yanındaki buz kovalarında duran şampanya şişesini alarak Lauren'in bardağını tekrar doldurdu.

"Sana bir sır vereceğim, Ken," dedi Lauren. "Böyle bir şeyi ilk kez yapıyorum."

"Onur duydum o halde," dedi adam. "Gerçekten çok tatlı bir kız olduğunu görebiliyorum. Hey. Fikrini almak istediğim bir konu var."

Ken, odanın uzak ucuna yürüyerek ceketinin cebinden bazı broşürler çıkardı ve ona uzattı.

"Kendime yeni bir araba almayı düşünüyorum. Sence en güzeli hangisi? Porsche mi, BMW mi, yoksa Mercedes mi?"

Lauren, pırıl pırıl broşürlerdeki şatafatlı resimlere bakarken havaya girmeye çalışıyordu. Aniden yan odanın kapısı açıldı.

Her anlamda orada olmak hakkıymışçasına içeri giren iriyarı sarışın adamı gören Lauren bir anda kalbi yerinden çıkacak gibi irkildi.

Ken'e doğru sorgular bir bakış attı.

"Tam da sana bahsedecektim," dedi Ken. "Bu, arkadaşım Louie."

Bölüm 78

ARABA BROŞÜRLERİ Lauren'ın elinden düşerek ayaklarının dibine saçıldı. Bir anda tüm vücudu buz gibi olmuştu. Sanki bir asansörün içindeydi ve asansörün de kabloları kopmuştu. Aşağı düşüyordu adeta. Midesi allak bullak olmuştu.

Ağzı hayretten bir karış açık kalan kız, geniş omuzlu ve kaslı vücutlu Louie'ye baktı. Haki rengi bir pantolon ve pembe bir polo tişört giyen adamda sporcu tipi vardı. Gerçi bunun için biraz yaşlıcaydı. Belki de antrenördü.

Lauren'a hayranlık dolu bir bakış attı. Sonra başını çevirip bir kez daha baktı.

"Dinleyin," dedi Lauren. Oturduğu yerden aniden fırlayınca midesi bulanır gibi olmuştu. Kapıya olan mesafeyi hesaplama-ya çalıştı. "Üçlü sekse olur dememiştim ben," dedi. "Kesinlikle olmaz."

"Endişelenme," dedi Ken ellerini açarak. "Louie gerçekten harika bir insandır. Bak, Lauren her şey yolunda tamam mı? Endişelenecek hiçbir şey yok. Zaten olsaydı eskort servisi seni buraya göndermezdi.

Ellerini göğsünde kavuşturan Lauren, "Bir hata yaptım," dedi. "Üstünüze alınmayın beyler. Ben böyle biri değilim sadece. Ben gerçekten böyle biri değilim."

"Louie?" dedi Ken. "Merhaba desene,"

Oda boyunca yürüyerek kıza yaklaşan adam koca elini kıza uzattı. Utangaç bakışları yumuşacıktı.

Elini adama uzatmayan ve öylece bakakalan kız yüzüne nasıl bir gülümseme takınacağını ve çantasını alıp tuvaleti kullanmak üzere nasıl oradan ayrılabilceğini düşünüyordu. Çantasındaki bin doları çıkarıp televizyonun yanına bırakacak ve cehennem olup oradan ayrılacaktı.

"Louie," dedi o sırada Ken. "Neden Lauren'a şeyi göstermiyorsun? Biliyorsun işte."

Zaman yavaşlamış gibiydi adeta. Louie elbise dolabını açtığında Lauren ayakta dik durmaya çalışıyordu. *Elbise dolabı mı?*

Louie'nin duyamayacağı bir şekilde, "Altından bir kalbi var," dedi Ken, Lauren'a.

"Geçen sene kız arkadaşı onu terk ettiğinden beri hiçbir kızla beraber olmadı, anlayacağın öyle düzgün bir adam. Ona canımı emanet edecek kadar güvenirim."

Louie elbise dolabından bir bavul çıkardı ve koltuğun yanına koydu.

"36 bedendin değil mi sen?" diye sordu Ken gülümseyerek. "36 beden birini göndermelerini istemiştin servisten."

Lauren dili tutulmuşçasına sadece başını sallayarak onayladı. "Bugün onun doğum günü," dedi Ken. "Böyle bir günde yalnız kalmasını istemedim."

Louie'yle ilgili bir fikir sahibi olmaya başlıyordu. Belki de şu ayı gibi tiplerden biriydi. Hani şu hoş, ama kızlarla işi olmayan adamlardan. Bavulun fermuarını açarken onu seyretti. Bavuldan uzun bir elbise çıkaran adam görmesi için ona doğru tuttu.

"Bu senin için, Lauren. İnan bana. *Beraberinde* götürebilirsin. Karşılıksız."

Lauren yakası taşlarla süslenmiş dantel işlemeli lacivert elbiseye baktı. Monique Lhuillier imzalıydı elbise. İnanılmaz pahalı olmalıydı. Acaba almalı mıydı elbiseyi?

"Toptan piyasasında tanıdıklarım var," diye açıkladı Louie.

Bunu yapabilir miydi Lauren? Yapabilir miydi gerçekten de?

Artık kendini çok gergin hissetmiyordu. İki hoş adam... Bunu yapmalarına izin ver... Borçlarını öde... Güzel elbise...

Bir anda anlamsız bir şekilde içini bir mutluluk hali kaplamıştı. Oforik bir ruh haline bürünmüştü adeta.

Ken, etrafa ışık saçan, elmaslarla süslü bir kolye tutuyordu elinde. "Bu gece senin gerçekten de şanslı gecen," dedi Ken.

Lauren her şeyin yolunda olduğunu göstermek için ona doğru yürümeye çalıştı, ama bir anda gözleri karardı. Dizlerinin bağı çözülerek yere yığıldı. Midesindeki şampanya ağzına gelmişti.

Gözlerimi açamıyorum! Neyim var benim?

İki adamın onu yatağa doğru itelediğini hissetti... Elleriyle elbiselerini çekiştiriyorlardı... Külotunun içinde parmaklar dolaşıyordu... Bacaklarını birinin omzunda hissediyordu... Sert bir darbe ve... Neler oluyordu böyle?

Ciğerlerindeki hava boşalmıştı. Göğsünde inanılmaz bir ağırlık hissediyordu. Nefes alamıyordu!

"Lütfen," diye ağladı kız. "Durun lütfen... Lütfen..."

Lauren birinin güldüğünü duydu.

- Boynuna bir şey bağlandı. Mücadele etmek istiyordu, ama kırıdayamıyordu!

Hava almaya çalıştı, ama burnunda ve ağzında plastik hissetti. Ken'in plastik torbanın ardındaki yüzüne baktı. Kahverengi gözlerindeki bakış dehşet verici bir şekilde değişmişti.

Neden?

Bunu bana neden yapıyorsunuz? Buraya asla gelmemeliydim? Tanrım, ölüyorum! Çok geç de il... Lütfen... Durun... Tanrım bana bir ans daha ver. Sana yemin ederim bir daha böyle bir eye kalkı mayaca ım... Hayır... Hayır... Ölmek istemiyorum. Lütfen. Böyle ölmek istemiyorum.

Bölüm 79

JAKE HADLEY yaklaşık her 60 saniyede bir yaptığı şeyi tekrarladı ve kolundaki saate baktı. 08:45. O cumartesi günü sabahın 07:00'sinden bu yana Kongre Merkezi'nin kapısında heyecan içinde ellerini sımsıkı tutan iki oğluyla beraber bekliyordu. "Ne zaman açılacak baba? Ne zaman? Vakit hâlâ dolmadı mı?"

Oğullarının koskoca bir yıldır beklediği gün gelmişti. Uluslararası Otomobil Fuarı açılıyordu.

Nihayet sıra ilerlemeye başlamıştı.

"Baba! Heyyy! İşte açıldı!"

Jake, gömlek cebinden çıkardığı biletleri görevliye uzatırken gülümsedi.

"İyi eğlenceler," dedi bilet görevlisi. Üzerinde otomobil fuarının logosu olan kırmızı-siyâh bir tişört vardı. Tişörtü çok beğenen Jake fuardan çıkmadan önce birkaç tane de oğullarına almayı tasarladı.

Oldukları yerde durmadan zıplayan oğullarının ellerini sımsıkı tutan Jake, "Teşekkürler," diye cevap verdi adama. "Bizim de planımız bu."

Gösterişli fuardaki klimalı ortam, fonda çalan müzik, araba

cilas ve el değmemiş deri kokusu daha içeri adım attıkları an içlerine işlemiş ruhlarını esir almıştı.

Gezmeye nereden başlamalıydılar acaba?

Konsept arabalar platformların üzerindeydi. Bacak şov yapan daracık mini etekleri içindeki güzel kızlar seks ve paranın en uç noktasında harmanlanmış bir pazarlama stratejisinin ürünüydü.

Her yerden ışık ve müzik sesi yükseliyordu.

Tam karşıdaki uzun masaların arkasında oturan yaka kartlı güzel kadınlar gösterişli arabaların broşürlerini dağıtıyordu.

"Eğer kazara birbirimizi kaybedersek buluşma yerimiz burası olsun," dedi Jake ufaklıklara doğru iyice eğilerek. "Etrafa çok iyi bakın ve bu noktayı ezberleyin. Çünkü burası kaybolursanız gelip sizi arayacağım yer olacak."

"Peki, baba," dedi Stevie. "Hoşça kaaall." Ardından babasının elinden kurtularak ana salondaki Avrupa arabalarına doğru koşmaya başladı.

"Ferrari'leri görmek istiyor," diye açıkladı Michael babasına. "Bir de Monstarotti'leri."

Stevie'i arkadan takip ederlerken Jake, Michael'm konuşmasına güldü. Gitgide kalabalıklaşan mekânda insanlar dalgalar halinde ilerliyordu adeta.

Bir an için Stevie'yi gözden kaybeden Jake hemen ardından onu halı döşenmiş bir platformun üzerinde gördü. Satış sorumlusu 2007 model üstü açık gri Ferrari'nin üzerindeki örtüyü kaldırıyordu.

Kalabalığın uğultusunun arasında, "Steven," diye seslendi Jake. "Hemen aşağı in, oraya çıkman yasak evlat."

Stevie ona doğru baktığında Jake bir anda oğlunun yüzündeki yumruk yemiş ifadeyi fark etti. Oğlu görüş mesafesinde olmasına rağmen Jake bir an için çok endişelendi.

Michael'ın küçücük elini sımsıkı kavradı.

"Hadi ama Stevie, in aşağı,"

"Arabadaki bayan baba," dedi çocuk. "Arabadaki bayanda bir sorun var."

Arabaya yaklaşıp içine bakan Jake, tam oğluna arabanın koltuğunda oturanın cansız manken olduğunu söylemeye hazırlanıyordu ki bir anda kalp atışlarının hızlandığını fark etti.

Kızın açık duran gözleri donuk bakıyordu ve yüzü anormal bir açıyla duruyordu. Ardından kızın boynundaki mor gölgeyi fark etti. Üzerinde bir çeşit gece elbisesi vardı.

Bu da neydi böyle?

"Steven!" diye haykırdı oğlunun kolunu yakalayarak. "Sana aşığı inmeni söyledim!"

200 bin dolar değerindeki arabanın içinde balmumundan yapılmış cansız bir mankeni andıran kızı o sırada diğer insanlar da fark etti.

Platformdan sorumlu satış görevlisi herkese uzaklaşmaları için eliyle işaret ediyordu. Yüzü bembeyaz kesilen adam vahşi gözlerle bakıyordu. "Geri çekilin," diye bağırdı. "Geri çekilin. Hemen buradan uzaklaşın!"

Kalabalık, önce arabanın olduğu yere üşüştü. Ardından uzaklaşarak Jake ve oğullarının etrafında girdap gibi dönmeye başladı adeta.

Keskin çığlıklar müziği bastırırken Jake'in oğulları ağlamaya başladı. Yüzlerini babalarının vücuduna yaslayan çocuklar beline ve bacaklarına sarılmışlardı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış bilet görevlisine dönerek sert bir tonla, "Burada bir ölü var," dedi Jake. "Bir kadın. Hemen polisi araşan iyi edersin."

Beşinci Kısım

Supermarket Alışverişi

Bölüm 80

OTOMOBİL FUARINDAKİ ZİYARETÇİLER kanlı ve pis bir kaza görmüşçesine şaşkın bakışlarla kalabalık gruplar halinde kongre merkezinden dışarı çıkmaya başladı.

Jacobi beni Howard Caddesi'ndeki büyük cam girişte bekliyordu.

"*Groundhog gününe hoş geldin,*" dedi beni görünce.

"Neler oluyor?"

Salonun arkasına doğru kalabalığın arasından ilerlerken Jacobi bana detayları aktardı.

"Beyaz sarışın bir kadın, 18 ile 20 yaşları arasında. Boynunda tel izi var ve bir Ferrari'ye konmuş."

"Tanrım," dedim. "Yine şu ucubeler. Bu ne cesaret, bu nasıl bir çılgınlık? Ortalık yerde böyle bir şeyi yapabilmek, bu ne cüret? Otomobil fuarındaki tüm şu ufacık çocuklara bak!"

"Bizimle dalga geçiyorlar, Boxer," dedi Jacobi. "Halimize resmen kahkahalarla gülüyorlar. Bu işten benim anladığım bu."

Jacobi, fast-food reyonu ile spor arabalarının arasında bir yerde duran polisleri ve olay yeri inceleme ekiplerini işaret etti. Olay mahalli belli belirsiz sarı bir bantla çevrilmişti.

Sanki 6 m²'lik bir alan cinayet mahallini kapsayabilirmiş gibi.

Platformun üzerine çıktım ve şok edici manzarayla karşılaştım. Kurbanı elbise giydirilmiş, saçları yapılmış ve yaşıyor-muşçasma poz verdirtilmişti: *Muhte em Gri Arabanın çindeki Sarı in Kadın*.

Tehlikeli şeyleri komik göstermeye çalışan bir mizah duygusu, sinsî bir şaka anlayışı vardı burada. Gencecik güzel bir kız yine birilerinin hasta zevklerine kurban gitmişti.

"Bana müdürü bul," dedim Jâcobi'ye. "Burayı olduğu gibi kapatıyorum."

Cep telefonumdan şefi arayarak müsait olan bütün polisleri olduğumuz yere göndermesini ayrıca belediye başkanını arayarak onu konu hakkında bilgilendirmesini istedim. Çok geçmeden Howard Caddesi'nin önünde canlı yayın araçları, yukarıda da haber helikopterleri uçuyor olacaktı. Bundan hiç şüphem yoktu.

Olay yerinin fotoğraflarını çeken Charlie Clapper bana lateks bir eldiven uzatarak, "Elimizden geleni yapıyoruz, Lindsay," dedi. "Ama bu arabayı laboratuvara götürmem gerek."

"Kurbanın üzerinden bir kimlik çıktı mı?"

"Ne cüzdan, ne çanta... Kısacası hiçbir şey çıkmadı."

Sürücü tarafındaki cama doğru yaklaştım ve bileğimin tersiyle kızın yanağına hafifçe dokundum. Hâlâ sıcaktı. Salonun sıcaklığıysa yaklaşık 20 derecedi ve havası da kuruydu.

Bir fikrim vardı aslında. Eğer hızlı hareket edersek işe yarayabilirdi.

Olay yeri ekipleri cinayet mahalline çadır kurarken iriyarı bir adam kendisini içeri kabul etmeleri için polisleri zorlayarak yanıma geldi. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Yaka kartında ismi, "Patrick Leroy," olarak görünen adam otomobil fuarının müdürüydü. "Burayı kapatamazsınız!" diye haykırdı. "Aklınızı mı kaçırdınız siz?"

Cevap beklemeksizin art arda sorular sorarken ağız tükürük saçıyordu. Acaba ne kadar zarar edeceklerinden haberim var mıydı? Büyük bir reklam şansını nasıl çöpe atıyordum? Sırf bu sebepten dolayı bizzat *ben* nasıl zarar göreceğimi biliyor muydum?

Hiç bitmeyecek gibi gelen apaçık bir ağız kalabalığından başka bir şey değildi yaptığı ve tek kelimesinden bile hoşlanmamıştım.

"Birisi öldürüldü, Bay Leroy," dedim. "Bilmem farkında mısınız, cinayet mahallinden geriye bir şey kaldıysa bunu korumak ve bir katili yakalamak zorundayım. Ve siz burada bu şekilde ahmakça davranırken insanlar etrafta panik yaratıp her yana DNA saçmakla meşgul.

"Güvenlik ekibiniz kendilerine söylenenleri yapıp, burayı ne kadar çabuk boşaltmamıza yardımcı olursa biz de o kadar çabuk burada işimizi bitirebilir ve ayrılırız."

"Peki, bu sizce ne zaman olur?" diye sordu adam kesik kesik nefes alarak.

"İşimiz bittiği zaman," diye cevap verdim.

"Siz de bana yardımcı olun! İnsanlara bir açıklama yapmam gerekli."

Onun için neredeyse üzölmüştüm. Neredeyse.

"En azından 12 saat sürecek gibi hazırlayın kendinizi," dedim.

"Koca bir gün mü yani?" diye haykırdı adam. "Koskoca bir cumartesi gününü mü yiyeceksiniz? Bu milyonlarca dolar zarar demek. *Milyonlarca.*" Ardından acısını cep telefonunun tuşlarından çıkarırcasına bir numara çevirdi ve bana, "Hiçbir fikriniz yok," dedi.

"O Ferrari'nin içinde ölü bir kadın var," dedim ve ona sırtımı dönerek Jacobi'ye yöneldim. Jacobi tüm güvenlik şeritlerini topladıklarını söyledi.

Ziyaretçileri dışarı yönlendiren polisleri seyrettik. Açık konuşmak gerekirse hiç kimse durumdan hoşnut görünmüyordu.

"Eğer bu psikopatları yakalayamazsak," dedi Jacobi. "Beni erken emekli ederler. Hem de bir veda partisi bile yapmadan. Sana gelince Boxer, seni de trafik polisi yaparlar ve bütün gün ceza kesmekten başka bir şey yapmazsın."

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordum eski partnerime. "O kızı bu lanet yere nasıl soktular onu düşünüyorum."

Bölüm 81

MORGUN O İNSANIN TÜYLERİNİ ÜRPERTEN atmosferinde bir yandan kollarımı ovuşturuyor, bir yandan da çelik masada çırılçıplak yatan son kurbanımıza, son Jane Doe'muza acıyan gözlerle bakıyordum.

Uyuyan bir bebek kadar masum ve kırılgan görünüyordu.

Vasıfsız personel aşağıda durmuş güzel kadının çıplak vücudunu süzerken, Claire de portatif merdivenin üzerine çıkmış kurbanın yukarıdan resimlerini çekiyordu. Beni görünce olduğu yerden selam verdi.

"Hey," diye seslendi Claire. "Herkes dışarı! Dışarı! Lindsay ve Bunny siz kalın lütfen. Ayakkabıları poşete koyun ve etiketleyin. Her şeyi Loomies'e verin ve kolyeyi de unutmayın, hemen orada, masanın üzerinde."

Claire merdivenden aşağıya indi ve kızın sol yanağındaki belli belirsiz dört lekeyi aydınlatacak şekilde ışığın açısını ayarladı.

Parmak izleri.

inanmakta güçlük çekiyordum. Tanrı'ya şükür bir şeyler bulabilmiştik nihayet.

"Bir çocuğun parmak izleri," dedi Claire hevesimi kur-

sağımda bırakarak. "Onu bulan 6 yaşındaki çocuğun parmak izleri."

"Yapma ya," dedim. "Hey, peki bu ne?"

Ağzının içinde parlayan şeyi daha iyi görebilmek için iyice kızın bedenine yaklaştım. Bu bir ipucu muydu? Belki de bir mesajdı.

"Kelimelerle anlatılamayacak kadar üzücü bir şey," dedi Claire. "Kızcağızın dişlerinde tel varmış."

Nefesim kesilmişti adeta.

O kadar gençti ki. Ölmek için, hele bu şekilde ölmek için ne kadar da gençti.

Neden i e çıkıyordun ha, küçük kız?

Claire kızın tırnaklarının arasını kazıyıp, çıkanları bir zarfa koyarken onu seyrettim. Zarfı kapadı ve imzaladı. Ardından masanın öteki tarafına dolaştı ve aynı işlemi o taraftaki eline de yaptı.

"Toksikolojik tarama sonuçlarını aldım, Lindsay," dedi. "Aynı üzücü hikâye arkadaşım. Kanında 11 oranında alkol ve yüklüce Rohypnol bulundu. Diğerleriyle aynı."

"Kıza içki içirip Rohypnol'ü vermişler kıza o halde. Neden mücadele etme ihtimalini göze alsınlar ki değil mi? Ölüm sebebi ne?"

"Önceki sefer gibi muhtemelen gece yarısına doğru Burke stiliyle onu boğdular, kesinlikle bir cinayet."

"Pislikler oldukça tutarlı ama değil mi? Tahminimce hiçbir ipucu bırakmamak için onu bir güzel de yıkamışlardır banyoda, diğer ikisi gibi."

"Otel odasında öldürüldüğünü düşünüyorsun o halde?"

"Evet. Ve ayrıca büyük ihtimalle kız eskorttu. Üç kız öldü ve ben hâlâ adam gibi bir kanıt bulamadım."

"Sanırım senin için bir şeyim var, tatlım," dedi Claire. Sonra asistanına döndü, "Bunny bana yardım et de kızı sırtüstü çevirelim."

Bunny kızı dengede tutmaya çalışırken Claire sağ kolunu çapraz tutarak kızı yan çevirdi.

"Şuraya bak," dedi Claire kızın sol dizinin arkasındaki lekeyi göstererek.

Kamburumu çıkararak öne doğru eğildim ve kızın bacağının arkasındaki parmak izi parçalarını fark ettim.

Kızın üzerindeki mavi dantelli elbise yere kadardı. Bacaklarıysa ayak bileğine kadar örtülüydü.

Yani o parmak izi otomobil fuarındaki herhangi biri tarafından yapılmış olamazdı.

Sevinçten ıslıl ıslıl bakan gözlerimi Claire'e çevirerek, "Kızı yıkayan pislik," dedim. "Kızı yıkayan pislik küçük bir iz bırakmış."

Bölüm 82

JACOBI MORGA AÇILAN açılan ikili kapıyı iterek içeri girdi, "Kurbanı oraya nasıl soktular biliyorum," dedi.

"Kulağımız sende," dedim.

Doğruca Claire'in ofisine yönelen Jacobi, yaklaşık bir dakika kadar sonra elinde bir şişe suyla yanımıza dönerek, "Sabahtan beri sosisli sandviç yiyorum," diye açıkladı.

"Keyfine bak," dedi Claire. "İstersen iki şişe bile alabilirsin, Warren."

Jacobi taburelerden birine çökercesine oturdu. Yüzü yorgunluktan resmen çökmüş görünüyordu. Yine de gözlerinin içindeki pırıltıyı görebiliyordum.

"Şunu dinle, Boxer," diye başladı söze Jacobi. "İçi halı yüklü bir kamyon kongre merkezine doğru geliyordu. Belli ki şoför Folsom üzerindeki bir binanın yanında işemek için durdu. Kamyonların orada durması normalde yasak, ama hep dururlar."

"O halde kamyonu mu çaldılar?"

"Onun gibi bir şey, ama kamyonu çaldılar diyemem, daha ziyade *otostop* gibi bir durum söz konusu. Kötü adam şoförün

arkasından yaklaşır ve silah gibi bir nesneyi adamın sırtına dayar."

Jacobi gülmeye başlamıştı.

"Söyle de biz de glelim," dedim.

"Affedersiniz. Aleti elinde olan bir adamın sırtına silah dayandığı anı hayal ediyorum da. Bu manzarayı bir tek erkekler anlar, Boxer," dedi gülmeye devam ederek.

"Her neyse. Silah zoruyla kamyondaki diğer adamda aşağı indirilir. Ardından ikisini de bayıltıcı silahla yere indirirler ve bağlayıp, bantlayarak kamyonun arkasına yklerleler."

"Böylece altlarında plakası onaylı bir kamyon ve yakalarında da kimlik kartları olur," dedim araya girerek. "Sence bizim kurbanı o kamyonla mı transfer ettiler? Belki de bir çeşit konteynerin içindeydi, ha ne dersin?"

"Senden de bir şey kaçmıyor, Boxer," diye cevap verdi Jacobi.

"Sadece sana yetişmeye çalışıyorum, Jacobi," dedim. "Peki, seni dinliyorum. Devam et lütfen."

Jacobi başını salladı. "Ardından kongre merkezinin yükleme boşaltma yerine giderler. Orada kızın içinde olduğu konteyneri bir el arabasına yükleyip, doğru zamanı bekleme-ye koyulurlar. Sonra onu içeri, yani fuar salonuna taşırlar ve Ferrari'deki malum pozunu verdirirler."

"Belki de konteyner dediğimiz şey bir bavuldu," dedim. "Kocaman. Deri. Ve tekerlekli."

"yle bir şey olması da çok mümkün."

"İnanılmaz," dedi Claire. "Yani onca insanın arasında kızın içeri sokma cesaretini göstermeleri ve otomobil fuarındaki bir arabanın içine yerleştirmeleri gerçekten inanılmaz."

"Eğer birisi fark etmiş olsaydı da zaten, onu cansız manken sanacaklardı. Ama zaten kimse de görmemiş," dedi Jacobi. "Tüm video kayıtlarını inceledim. Oradan oraya yük taşıyan forkliftler, salona yerleştirilen onca lüks araba ve aynı iş elbise-yle dolaşan yüzlerce adam. Kısacası dün gece tam anlamıyla bir kaos yaşanmış içeride.

"Kamyondakiler saldırganların eşkalini tarif edebiliyor mu?"

"Karanlıkmiş. Ve inanılmaz gafil avlanmışlar. Saldırganlar yüzlerine çoraptan maske geçirmişler."

Jacobi kurbanda yaklaşarak, "Kokuyu alıyor musunuz?" diye sordu. "İşte yine aynı manolya kokusu."

"Siyah İnci."

Gölün dibinden yukarıya doğru çıkan su kabarcıkları gibi benim de aklımda yeni fikirler su yüzüne çıkıyordu. Her şey çok basit ve aşikârdı. Bu bağlantıyı kurmam neden bu kadar zamanımı almıştı ki?

"Tek bir yerden yapmışlar tüm alışverişi," dedim yüksek sesle. "Supermarket alışverişi gibi yani."

"Ne demek istiyorsun, Boxer?"

"Tasarımcı elbiseleri ve ayakkabılar. Katiller henüz hiç görmedikleri kızlar için rafta ellerine ne geçerse aldılar. Bu yüzden de zaten bazen yanlış beden elbise ya da yanlış numara ayakkabı aldılar. Gerçek mücevherler ve iyi parçalar kilit altında tutuluyordu. Boncuk ve sahte elmaslarsa hiç sorun değildi."

"Kızlara sıktıkları parfüm," diye devam etti Jacobi ne anlatmaya çalıştığımı yakalayarak. "Çok seçkin bir parfümdü. Ve tek bir yerde satılıyordu."

"Aslında katillerimiz hiç de ulaşılmayacak gibi değilmiş," dedim. "Her şeyi tek mağazadan satın almışlar nihayetinde."

Bölüm 83

O PAZARTESİ SABAHİ SAAT 08:00'da yeni model bir Lincoln'ün direksiyonundaydım. Yanımdaki koltukta büzüşmüş oturan şef ancak kavanozdaki bir turşu kadar rahat görünüyordu. Üniforma giyiyordu ve saçlarını yana yapıştırmıştı. Ter içindeydi.

San Francisco'nun inişli çıkışlı yollarında hızla ilerlerken bir düzine ekip arabası bizi takip ediyordu. Nasıl bir yolculuk olacaktı acaba bu?

"Ölü bir fahişe için bir sürü önemli insanın canını sıkıyorduz," dedi Tracchio.

"Ama bunu yapmaya mecburuz," dedim.

"Evet, Boxer biliyorum. Hepsine borçluyuz."

Tracchio dışarıdaki 12 derece sıcaklığa rağmen camları sonuna kadar açarak serin havanın içeri dolmasına izin verdi.

Şefe sıcak bastığını görebiliyordum.

Şeflik görevini hem dedektiflik yapmadan devralmış hem de cinayet aydınlatmada ülkenin en acınacak rekoruna sahip bölgesinin başına geçmişti. Bu yüzden de şu anda tamamen bana güveniyordu. Ona yardım etmek istiyordum.

Pazar gününe ait *Chronicle* gazetesi aramızda duruyordu. Ön sayfa haberi *OTOMOBİL FUARI C NAYET* başlıklıydı.

Haberin devamı kızın resmiyle beraber üçüncü sayfadaydı. Haberde herhangi bir bilgiye sahip kişilerin hemen iletişime geçmesi rica ediliyordu.

Kurbanın mahvolmuş arkadaşları ortaya çıkmıştı ve bu sayede Gösteri Kızı'mızın artık bir adı vardı.

Lauren McKenna'nın mevcut bir erkek arkadaşı yoktu. Güzel ve moda ayakkabılardan hoşlanırdı ve eskortluk yapmasına rağmen tam zamanlı olarak Berkeley'de okuyordu.

Sadece 19 yaşındaydı.

Ölümü duygusuzca ve trajikti. Katilleriyse hâlâ dışarıda özgürlüklerinin tadını çıkarıyordu. Ve muhtemelen tekrar öldürme planları yapıyorlardı.

Union Meydanı'na doğru dönerken Tracchio camın kenarına dayadığı parmaklarıyla tempo tutuyordu.

Aklımdan geçen teoriyi tekrar gözden geçirdim. Eğer yanılıyorsam bunun acısını şef çekecekti.

içimdeki ufacık tedirginliğe rağmen yine de emindim. *Araba Kızları Cinayetleri'nin* katilleri Nordstrom'da çalışıyordu.

Bölüm 84

BENİM DE FAVORİLERİMDEN olan sosyetik alışveriş merkezi o gün henüz halka kapılarını açmamıştı. Ama Nordstrom'un tüm çalışanları mağazaya getirilmişti ve gruplar halinde giriş katına çağrılıyordu.

Nordstrom'un mağaza müdürü Peter Fox giydiği ekoseli Ralph Lauren marka takım elbisesi ve 500 dolarlık İtalyan ayakkabılarıyla oldukça yakışıklı görünüyordu.

Şef ve bana mağazayı gezdirirken elinden geldiğince soğukkanlı görünmeye çalışan adamın dudağının üstünde biriken küçük ter damlacıkları ve gözlerindeki endişe gerçek ruh halini ele veriyordu.

"Bana gönderdiğiniz eşyalara ait listeyi şahsen inceledim," dedi adam. "Mağazadan çalındıkları konusunda haklıymışsınız. Ancak mağazamızın herhangi bir çalışanın *cinayetlerle* bir ilgisi olduğunu düşünemiyorum bile."

Alışveriş merkezini üst ve alt katlarla buluşturan yürüyen merdivenler kapatılmıştı.

İhtişamlı reyonlar ve ısıtıcı rafların arasında görünebilmek için bir sürü merdiven tırmanmam gerekmişti. Her yer Siyah İnci kokuyordu.

Kendimi tanıttım. Etraf sessizliğe büründüğünde de herke-se neden orada olduğumuzu açıkladım.

"Cinayet laboratuvarımız kurbanın ayakkabı topuğunda parmak izleri buldu," dedim, "işleri gereği o ayakkabılara dokunmuş olma ihtimali olanları bu işin dışında bırakacağız. Bunun dışında parmak izini vermek ya da DNA testi yaptırmak-tan rahatsızlık duyacak kişilerin ismini Müfettiş Jacobi'ye ver-mesini rica ediyorum. Kendisi danışma masasında duran kah-verengi ceketli yakışıklı beydir. Sonra gitmekte serbestsiniz."

Mermer koridorlar boyunca üç uzun sıra oluşmuştu. Clapper'ın ekibi çalışanların DNA örneklerini alıyor, sonra da onları isimlerinin ve parmak izlerinin alınacağı bir diğer masa-ya yönlendiriyordu.

insan Kaynakları Müdürü Molly Pierson yanımda duru-yordu. Dik dik duran beyaz saçları ve koyu renkli gözlerini çevreleyen yeşil çerçeveli gözlükleri vardı. O an orada olanları listeden bularak yanına işaret koyuyordu.

Bir anda, "Burada olduğundan eminim," diye mırıldandı endişeli gözlerle salonu tarayarak. Endişesi beni de işkillendir-mişti.

"Ne demek istediğinizi anlayamadım," diye sordum.

"Louis Bergin," diye cevap verdi kadın. "Mağazamızın Depo Şefi, Louie'yi burada göremiyorum."

Bölüm 85

BİRKAÇ METRE İLERİDE DURAN ke isakal  bir adam, "Louie benim önümde duruyordu," diye atıldı. "Tuvalete gitmesi gerektiğini az önce söyleyerek sıradan ayrıldı."

Adam asansörden sadece birkaç metre ilerideki erkekler tuvaletini işaret etti. Asansörün a a ıya inmekte olduğunu gösteren ok işaretini ve    kat aşağıda, alışveriş merkezinin hemen dışında bekleyen arabayı gördüm.

Aceleyle, "Louie'nin tipini tarif eder misiniz?" diye sordum.

" riyari bir adam," dediler. "180 cm'den uzun. Sarı ın."

Hemen  efe döndüm. "Ben senin yerine bakarım," dedi  ef. McNeil ve Samuels'a tuvaleti kontrol etmeleri, Lemke ve Chi'ye de tüm  ıkı ları kapatmaları emrini verdim.

"Hiç kimse dışarı çıkmayacak."

Yürüyen merdivenler boyunca a a ıya doğru koşarken Conklin ve Jacobi de pe imdeydi. Devasa alışveriş merkezinden dışarı fırlayarak etrafa da ıldık.

Bir yandan Godiva, Club Monaco, Bailey Banks & Biddle, Bandolino, Kenneth Cole gibi son moda mağazaların önünde

ilerleyen yaya trafiğini aşmaya çalışırken, diğer yandan etrafıma bakmıyordum.

Önce nereye bakmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Louis Bergin'in tarifine uygun kimse görünmüyordu etrafta.

Cep telefonum çaldı. Hemen kılıfından çıkararak açtım.

Arayan McNeil'dı. "Erkekler tuvaletinde değil," dedi. "Burada kimse yok patron."

"Sen ve Samuels 5. Cadde'yi alın," dedim.

"İşte orada," diye atıldı Jacobi bu arada.

Ben de görmüştüm.

Alışveriş merkezinin karşısındaki kaldırımda yürüyen ceketsiz beyaz gömlekli bir adam kalabalığa karışarak uzaklaşmaya çalışıyordu. Yaklaşık 190 cm boyunda ve 130 kilo ağırlığındaki adamın kirli sarı saçları vardı ve sigara içiyordu.

Oldukça iriyarıydı.

Silahımı çektim ve kalabalığın içinde yankılanan sesimle, "Louis Bergin," diye seslendim. "Polis! Olduğun yerde kal ve ellerini havaya kaldır."

Bölüm 86

LOUIE BERGIN ANİ BİR HAREKETLE koca kafasını bana doğru çevirdi. Kalabalığın arasında kısacık bir an için gözlerimiz kenetlenmişti adeta. "Bergin!" diye tekrar bağırdım. "Olduğun yerde kal. Seni vurmak zorunda bırakma beni!"

Bir anda kafasını çeviren adam koşmaya başladı.

Conklin ve Jacobi'yle beraber koşarak adamın peşine düştüğümüzde adrenalin hücumuna uğradığımı hissedebiliyordum. Alışveriş merkezinin güneydoğu kapısının önünden geçmiştik ve Market Caddesi'nin sabah kargaşasında koşarak ilerlemeye çalışıyorduk.

Bergin'in kaçması için bir sebebi olmalıydı.

Tutuklanmasını gerektiren herhangi bir sebep mi vardı?

Yoksa üç kızı da öldüren katil o muydu?

Caddede ilerleyen arabaların ve kümeler halinde oradan oraya koşuşturan yayaların arasında bir an için yine adamı gözden kaybetmiştim.

Uzun fakat rahat adımlarla ilerleyen adamın Market Caddesi'ndeki ışıklardan sağa, Powell Caddesi'ne doğru döndüğünü nihayet gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

"İşte orada!" diye haykırdım Conklin ve Jacobi'ye doğru. Kalabalığı yararak ilerleyen adam bizden yaklaşık 20 metre uzaktaydı. Bakışlarımı Bergin'e kilitlemiştim.

Powell Caddesi'nin kenarındaki kaldırımlar, yaya ve seyyar satıcılara zorluk çıkarmaktan başka işe yaramıyordu.

Bir yandan koşup bir yandan da Bergin'i alaşağı edişimi hayal ediyordum ki Bergin, kaldırımda seramik eşya satan bir adamı tezgahındaki tüm biblo ve bardaklarla beraber yere devirdi.

O ana kadar uzun, seri adımlarla yürüyen adamın koşmaya başlaması aramızdaki mesafenin gitgide açılmasına sebep olmuştu.

Tezgâhı devrilen uzun ince adamla beraber gazete bayiiinin etrafında aylak aylak dolaşan bir grup beyinsiz çocuk da koşmaya başlayarak takibe katıldı.

Rozetimi kaldırdım ve tüm sinirimi onlardan çıkararak, "Yolu açın!" diye bağırdım. "Vurulabilirsiniz!"

Jacobi hırıltıyla nefes alarak beni takip etmeye çalışıyordu. Ama yukarı doğru meyleden yol onun için çok fazlaydı. Geçen Mayıs ayında bacağından aldığı kurşun yarası aksamasına sebep olarak gitgide geride kalmasına yol açtı.

Ona dönerek, "Warren!" diye seslendim. "Union Meydanı'na mobil ekip gönder!"

İleride Conklin'in geriye doğru yürüdüğünü fark etmemle Bergin'i kaybettiğimizi anladım.

Onlarca dükkânın girişini gözlerimle tarıyordum. Herhangi bir mağazanın, küçük bir otelin ya da restoranın içine girdiyse ya da Allah korusun, Bart İstasyonu'ndan metroya indiyse bu, Bergin'i kaybettik demek oluyordu.

Belli belirsiz bir görüntü çekmişti dikkatimi. Bergin görünmemek için bir trolleybüsü siper etmiş yolun karşısında koşmaya devam ediyordu.

"Conklin!" diye bağırdım.

"Gördüm," diye cevap verdi Conklin.

Oldukça formda bir vcoda sahip olan Rich Conklin, Bergin'le yarışacak kadar iyi koşuyordu. Powell Caddesi'nde ilerleyen trolleybsn arkasından geçerek yolun karşısına geçen Conklin'in yayalara, "ekilin yolumdan! Yolu açın!" diye haykırdığını duyabiliyordum.

Ancak aradaki farkı bir türlü kapatamıyordu.

Trolleybsn tutamağını sol eliyle kavrayan Conklin'in aracın merdivenine çıktığını görebilecek kadar onlara yakındım. 6 metre kadar bu şekilde ilerledikten sonra birinci sınıf bir atlayışla Bergin'in üzerine çullanan Conklin adamı yere devirmişti.

Kaldırımı yığılan Bergin, ciğerlerindeki hava boşalıırken, homurtuya benzer bir sesle inildi.

Bacaklarım yorgunluktan titreyerek ileri doğru atıldım. Kalbim daha hızlı atamazdı herhalde. Ama işte oradaydım ve iki elimle kavradığım Glock tabancamı Bergin'in kafasına doğrultuyordum.

"Olduğun yerde kal, seni orospu çocuğu!" diye bağırdım nefes nefese. "Olduğun yerde kal ve ellerini önünde tut. Parmağını dahi kımıldıtmaya kalkma!"

Bölüm 87

CONKLİN, LOUIE BERGIN'İN bileklerini kelepçelerken ben de nefes nefese olduğumuz yeri bildirdim.

Adamın yüzünün sağ tarafı ve avuç içleri düşmenin etkisiyle yaralanmış ve kan içinde kalmıştı.

Yine de adam ses çıkarmamıştı.

Mücadele de etmemişti.

Olacakları düşürterek endişeye kapılmıştım bir anda. Bergin'e karşı elimizdeki tek şey polise mukavemet etmiş olmasıydı ki bu da cüzi bir kefaletle serbest kalacağı bir şeydi sadece. Onun dışında elimizde hiçbir şey yoktu.

Eğer 1000 dolar gibi bir miktarı ödeyebilirse yarım saat içinde serbest kalabilirdi. Akşam yemeği saatinde çoktan Vancouver'a varmış olacağından, böyle bir durum onu sonsuza kadar kaybetmemiz anlamına geliyordu.

Conklin aklımdan geçenleri okumuştı.

"Lou, onu gördün," dedi bana. "Tutuklamaya çalışırken bana karşı koydu."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. Karşı koymak mı? Adam ölü bir balık gibi yerde yatıyordu.

"Bana yumruk savurdu," diye ısrar etti Conklin çenesini

ovarak. "Onu yere devirmeden hemen önce sağlam bir yumruk yedim. Kabul etmelisin Lou, bu goril bir polise saldırdı."

"Keşke dediklerini yapsaydım," diye söylendi kaldırımında yattığı yerden Bergin. "Yapsaydım çeneni kırardım."

"Kes sesini lütfen," dedi Conklin Bergin'e kibarca. "Konuşacağın zamanı sana ben söylerim."

Conklin'in ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Kefalet ücretini tavana vurdurmak için adamın suçunu kabartıyordu.

Oyunu hiç de kuralına uygun oynamıyorduk, ama başka şansımız yoktu. Çaresizdik. Araba Kızlarını öldürenin Bergin olup olmadığını anlamak için zamana ihtiyacımız vardı.

Conklin, Bergin'e haklarını okuyarak bir polis arabasının arkasına oturturken, Jacobi geldi ve beni Adalet Sarayı'na götürmeyi teklif etti.

Yol boyunca Jacobi'ye Bergin'i sorguya çekmek için sabırsızlandığımdan bahsettim. Sorguya çekmek, bazı cevaplar almak, itiraf etmesini sağlamak, suç ortağını tespit etmek ve Araba Kızları'nın katillerini içeri tıkmak için sabırsızlanıyordum.

"Neyin var, Boxer?" diye sordu Jacobi. "Aklın karışmış sanki."

"Evet," diye kabul ettim. "Düşünüyorum. Ya aradığımız adam Louis Bergin değilse? Sonra ne olacak? Çünkü inan bana aklıma başka hiçbir şey gelmiyor."

Bölüm 88

BERGİN'İN SABİKA KAYDI İÇİN fotoğrafları çekilip, parmak izleri ilk kez sisteme girilirken, Jacobi ve ben sabırsızca bekliyorduk.

"Onu, sen ve Conklin beraber sorguya çekmelisiniz," dedi Jacobi.

"Bu senin vakan," diye cevap verdim. "Ve senin soruşturman."

"O zaman bakalım Conklin bu işin hakkından nasıl gelecek, Boxer. Ben camın hemen arkasında olacağım."

Hantal Bergin iki numaralı sorgu odasındaki masada oturuyordu. Conklin'le bense hemen karşısına çektiğimiz sandalyelere geçmiş bilgisayardaki kısıtlı bilgileri gözden geçiriyorduk.

"Burada dürüst bir vatandaş olduğun yazıyor," dedim Bergin'e. "iyi bir kariyer geçmişisi ve temiz bir sicil. İşimizin çok uzun süreceğini sanmıyorum."

"iyi," diye cevap verdi adam. "Çünkü buradan çıkar çıkmaz ikinizi de hatalı tutuklamadan dava edeceğim. Ayrıca beni burada zorla tuttuğunuz için de ayrıca dava açacağım."

"Sakin ol, Louie," diye araya girdi Conklin. "Sanırım çok fazla televizyon dizisi seyrediyorsun sen bu aralar." Sonra

adama kâğıt peçete uzatarak, "Berbat görünüyorsun," diye ekledi.

Yüzünü ve ellerini silen Bergin ardından peçeteyi buruşturup yumruğunun içinde sıkarak Conklin'e öfke dolu gözlerle baktı.

Conklin, "Pekâlâ, Bergin," dedi. "Bana ve Teğmen'e açıkla bakalım. Neden koştun?"

"Ben her gün koşarım," diye cevap verdi Bergin. "Egzersiz olsun diye. Anladın mı seni küçük pislik?"

"Sana yardım etmeye çalışıyorum ahbab. Şüpheli durumu lehine çevirme şansı tanıyorum."

Louie güldü, "Eminim öyledir, sevgili en iyi dostum."

"İnansan iyi olur," dedi Conklin. "Belki de kimi kıyafetleri arakladın ve sattın. Yapılan hırsızlık bizi bağlamaz, biz cinayet masasmdanız. Değil mi Teğmen?"

"Belki de beni yere devirip polise karşı koyduğum masalını uydurmak yerine bana kibarca sormalıydınız, ha ne dersin, seni pislik herif?"

Conklin yerinden kalkıp Bergin'in arkasına doğru geçerken Bergin eliyle Conklin'in sallayacağını düşündüğü yumruğa karşı kendini korudu. Başının arkasına bir tokat yiyen Bergin'in elindeki peçete tomarı elinden fırlayarak sandalyesinin arkasına doğru düştü.

"Halkın hizmetkârlarına biraz daha saygı göster," dedi Conklin. "Özellikle de bulunduğun ortamda bir bayan varsa."

Conklin teklifsizce yere eğildi ve peçeteyi alarak arka cebine koydu.

"Bana bir daha vur," dedi Bergin koca kafasını çevirerek. "Vur da polis vahşeti gerekçesiyle senin canına okuyayım. Hiçbir şeyle suçlayamazsınız beni. O yüzden ya gel kıcımı öp ya buradan cehennem olup gitmeme ya da kendime bir avukat tutmama izin ver. Söyleyecek hiçbir şeyim yok."

O sırada cep telefonum çaldı. Korkunç bir zamanlamaydı. Kimmiş diye telefonuma baktım.

Arayan Joe'ydu.

Yerimden kalkarak, "Belediye Başkanı arıyor," dedim. "Cevap vermek zorundayım."

"Evet, efendim," dedim. Conklin ve Bergin'e sırtımı dönmüştüm. "Evet. Kendisini şu anda sorguluyoruz."

Sevgilimin tatlı sesi kulağımda çınliyordu. "Az sonra Hong Kong uçağına bineceğim," dedi. "Gelecek hafta sonu dönüyorum. San Francisco'ya uğrayabilirim."

"Evet, efendim," diye cevap verdim. "Gayet uygun."

"Yani sence müsait olacak mısın?"

"Kesinlikle."

"Ve unutmayacaksınız."

"Bana güvenebilirsiniz, efendim."

Aynada yansıyan yüzüme baktım. Kaşlarımı çatışım bile ağzımın kenarlarının aldığı gülümseyen şekli yok etmeye yetmemiş gibiydi.

"Seni seviyorum, Lindsay."

"Kesinlikle bence de öyle, efendim. Sizi en kısa zamanda bilgilendireceğim."

Ardından telefonu kapadım ve son yirmi saniyelik aranın etkilerini üzerimden atmaya çalışarak yerime geçtim.

"Nasıl hissediyorsun, Louie? Başkan Hefferson'm bir numaralı önceliği olmak nasıl bir duygu?"

"Harika bir duygu," diye cevap verdi Bergin sırtarak.

Louie haklıydı. Elimize aleyhine kullanabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Kendine bir avukat tuttuğu anda da yine en başa döndük demekti.

0 sırada sorgu odasının camını tıkladıldı. Koridora çıktığımda bekleyenin Jacobi olduğunu gördüm.

"Duydun mu?" dedim. "Bergin avukat istiyor."

"Gerçekten de bir avukata ihtiyacı olacak," dedi Jacobi. "Çünkü parmak izi Lauren McKenna'nın bacağıının arkasında bulunan parmak iziyle örtüşüyor." Sonra sırttı, "Bu da onu bir süre burada tutmaya yeter."

Vücudumun her bir santimetrekaresi gülümsüyordu adeta. Kendimi harika hissediyordum. Jacobi'ye gülümsedim. Önce ellerimizi birbirine çaktık, sonra kalçalarımızı birbirine vurduk. Bir dudaktan öpüşmediğimiz kalmıştı.

Kapıyı açtım ve Conklin'i dışarı çağırdım.

"Louie'nin parmak izleri Gösteri Kızı'nın vücudunda bulunanla örtüşüyor," dedim. "Top sende Richie. Bu şeref sana ait."

Conklin içeri girip, "Louis Bergin," diye söze başladığında müfettiş Jacobi'yle ben dışarıdan onu seyrediyorduk. "Louis Bergin. Polise karşı gelmek suçlamamızı geri alıyoruz. Şu andan itibaren Lauren McKenna'yı öldürmek suçundan tutuklusun."

Bölüm 89

ŞANS GETİRMESİ İÇİN silahımın kabzasına dokundum. Ardından Jacobi ve Conklin'le beraber Hyde Caddesi'nin girişindeki Kilit Taşı Apartmanı'na girdik. Yedi katlı tuğla bina kablo hattının yanındaydı ve direkt Nordstrom Meydanı'na bakıyordu.

Zenci ve oldukça yaşlı kapı görevlisi Louie'nin oda arkadaşının evde olduğunu söyledi.

"O bir sanatçı," dedi adam. "Gündüzleri hep evde olur."

Gıcırdayan küçük asansöre binerek apartmanın ön cephesine bakan 7F numaralı daireyi bulduk.

Zile bastım. Ardından da kapıyı tıklattım.

"Kapıyı açın," diye seslendim. "SFPD"*

İçeriden gelen telaşlı sesleri duyabiliyordum. Ancak kapıya gelen olmadı. Bu kez tabancamın kabzasıyla kapıya sertçe vurdum. Tuğla döşeli uzun koridor boyunca yankılanan sese rağmen kapı yine de açılmamıştı.

Kapıyı şöyle bir yokladım. Ama yerinden bile kıpırdamadı.

Kenara çekilerek, "Kırın," dedim.

İnce panel kapının menteşeleri yerinden fırlayana kadar Conklin ağır cüssesiyle kapıya yüklendi.

İçeri ilk giren Jacobi'ydi. Hemen arkasından içeri ben girdim ve ön taraftaki küçük odaya daldım. Odada kahverengi deri bir koltuk ve klasik arabaların içindeki takvim kızlarının çerçeveletilmiş bir dizi karakalem çalışması vardı.

Pencerenin hemen yanındaki çizim tahtasının üzerine iğneyle tutturulmuş üzerinde Louie'nin adı yazan zarfı fark ettim.

"Polis," diye seslendim. "Eller havada çık hemen dışarı."

Arama emrini cebime soktum ve silahım elinde karanlık oturma odasına doğru ilerledim. Jacobi söylemeden hemen önce kokuyu aldım. "Manolya kokusu."

Arkamızdan eve giren Conklin ışıkları yaktı.

Kısa koridorun sonunda yatak odası vardı. Modası geçmiş kapı kolunu tutarak çevirdim. Avucumun içinde gıcırdadığını hissedebiliyordum.

Kapıyı açtım ve hafifçe ileri doğru ittim.

Darmadağınık yatağın üzerine saçılmış kıyafetlere ve hemen ardından pencereye baktım,

Gözlerime inanmak ve gördüklerimi hazmetmem için ikinci kez bakmam gerekti.

Orta yaşlı, Asya kökenli güzel bir kadın pencerenin çerçevesinde büzülmüş çömeliyordu.

Üzerindeki incecik elbise arkasından vuran hafif güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Siyah kısa saçları ve elbisesinin kolları rüzgârda uçuşuyordu.

Odanın karanlık ve pis ortamıyla kıyaslanınca kadının yüzündeki çocuksu ifade beni tam anlamıyla afallatmıştı.

Jacobi ve Conklin'in arkamda olduğunu bilerek, silahımı indirdim, "Ben Teğmen Boxer," dedim yumuşak bir sesle. Bir yandan da arkamı kollayıp gerekirse ateş etmeleri için dua ediyordum.

"Adın ne?" diye sordum. "İçeri gel de konuşalım."

Kadının gözleri parlamıştı bir anda. Belki de aklından geçen bir düşünce gülümsetmişti onu. Öpücük gönderircesine ağzını büzdüğünde parlak ve rujlu dudaklarına bakıyordum.

"Vrooom, vrooom," dedi.

Her şey o kadar ani olmuştu ki.

Bütün gücümle ileri atıldıysam da çok geç kalmıştım. Camdan atlamıştı.

Dakikalar gibi gelen upuzun bir saniye boyunca kadının parlayan figürünü camda görmeye devam ettim. Hemen ardından uçmuştu sanki. Görüntüsü beynimin derinliklerinde bir yere kazınıp kalmıştı.

Kadının bedeni yere çarparken Conklin ve Jacobi pencerenin kenarında yanımda duruyordu.

Bölüm 90

LOUIS BERGİN'İN HAPİSTEKİ İLK 24 saati hiç de iyi geçmemişti. Kıyafetleri buruşmuş, pis ve tıraşsız yüzü de sokakta yatmış görüntüsü vermişti ona.

Fakat gözleri inanılmaz bir öfkeyle doluydu.

Ve artık bir de avukatı vardı.

Keskin yüz hatlarına sahip olan Oscar Montana'yı mahkeme atamıştı avukat olarak. Montana'yla daha önce de karşılaşmışım ve ondan gerçekten hoşlanmışım.

Bronz renkli Halliburton marka evrak çantasını masanın üzerine bırakan Montana,

"Müvekkilimi neyle suçluyorsunuz?" diye sordu ve çantasını açtı.

"Bay Bergin'in dairesini araştırdık bugün," dedi Conklin. "Genç ve güzel bir kadın vardı evde. Kız arkadaşındı değil mi o, Louie? İsmi Cherry Chu."

"Onun hiçbir şeyle ilgisi yok," diye mırıldandı Louie.

Sesi patlamaya hazırlanan bir volkan gibiydi adeta. Tehlike saçıyordu ve öfkesini açıkça belli ediyordu. Conklin iyice yaklaşarak bir sandalye çekti ve şüphelinin sadece yarım metre uzağına oturdu.

"Değil mi?" diye tekrar etti Conklin. "Her ihtimale karşı onu zaten elimizde tutuyoruz. Seni satacağını düşünüyorum. Aslına bakarsan çoktan sattı bile."

Louie yumruğunu sıkarak *'hayır'* dercesine başını salladı.

"Benim için *asla* ters bir şey söylemez," dedi.

"Hiçbir şey söylemek zorunda kalmadı ki," diye cevap verdi Conklin. "Onu camdan atlama gerekçesiyle tutuyoruz. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi Louie?"

"Tanrı aşkına," diye araya girdi Montana. "Siz ne tür bir sadistsiniz müfettiş?"

Louie kuşku dolu gözlerle baktı. "Cinayet masasındansınız ve onu da suçlu olmakla mı itham ediyorsunuz?"

Conklin oturduğu yerde arkasına yaslandı. "Louie," dedi. "Onu kurtarmaya çalıştık, ama o camdan atladı. Şu an morgda tutuyoruz kendisini. Kaybın için üzgünüm."

Louie böğürürcesine, "Hayımrır," diye inledi.

Vücudu kabarmıştı adeta. Boynundaki damarlar dışarı fırladı ve kasları şişti. Ardından tapmağın sütunlarını iten Samson gibi masaya ellerini bastırdı ve yavaşça ayağa kalkmaya başladı.

Bergin'in omuzlarından tutup sandalyesine geri oturtan Conklin, "Bay Montana," dedi. "Müvekkilinizin doğru dürüst davranmasını sağlayın, aksi takdirde onu kelepçelemek zorunda kalacağım."

"Tuzaklarına düşme Louie," dedi Montana. "Sadece dinle."

Bu arada ben de hem seyrediyor hem de dinliyordum.

Conklin çok hızlı düşünüyor ve harekete geçiyordu. Doğuştan soru sorma yeteneğine sahipti. Aynı zamanda da cesur bir polisti.

Jacobi'nin neden onunla gururlandığını anlamıştım. Ben de onunla gurur duyuyordum.

"Morgda oldukça sıra dışı bir şey fark ettik," dedi Conklin. "Doğrusunu söylememi istersen adli tıp uzmanı söylediğinde

çok şaşırdım. Demek istediğim, Cherry gerçekten çok güzel bir kadındı, Louie. İnanması gerçekten de çok güç oldu."

Conklin önce birinin sonra diğerinin ehliyetini oyun kâğıdı gibi masaya bırakırken dikkatle yüzünü seyrettim.

Yan yana duran fotoğraflar inanılmaz bir benzerlik gösteriyordu. İkisine de bakınca ancak farkı anlayabiliyordunuz. Aynı gözler, aynı elmacık kemikleri ve aynı ağız.

Conklin, "İnanmak için bu iki resme beraber bakmam gerekti," diye devam etti. "Kenneth Guthrie. Cherry Chu. *kisi de aynı insandı, Louie.*

"Sanırım tüm o cinayetleri işlerken Ken oluyordu, öyle değil mi Louie? Cherry Chu'yken de senin kız arkadaşındı.

"*Kız arkada ın,*" diye tekrar etti Conklin. Sesi merak doluydu. "Kız arkadaşın bir *erkekmi* ya dostum."

Bölüm 91

LOUIE'NİN KIPKIRMIZI YÜZÜNDEN kanının çekildiğini fark ettim. Ardından yüzü bembeyaz kesildi ve acıyla inleyerek başını masaya vurmaya başladı. Bir süre bu şekilde devam ettikten sonra durmayacağını anlayan avukatı oturduğu yerden kalktı ve omuzlarından onu kavrayarak durana kadar onu sarstı.

Montana her an patlamaya hazır bir bomba gibi bana baktı. Hiç de şaka yapıyor görünmüyordu.

"Müfettiş bu şekilde nereye varmak istiyor, Teğmen?" diye sordu. "Bay Bergin aleyhine elinizde herhangi bir delil var mı? Çünkü eğer yoksa canınız cehenneme diyeceğim için beni bağışlayın. Mahkemeden gelecek tebligata göre görüşürüz."

"Kurbanlardan birinde rastlanan parmak iziyle Louie'nin parmak izi örtüşüyor," dedim. "Ayrıca DNA'sı şu anda laboratuvarında. Acil ve önemli olduğu belirtildi."

"Size DNA'sını mı verdi?"

"Aslını sorarsanız DNA'sını bıraktı. Biz de aldık," diye cevap verdim Louie'nin yanına oturup ona hitap ederek.

"Louie," diye devam ettim. "Cherry'yle o genç kadınları neden öldürdüğünüzü anlamamıza lütfen yardımcı ol. Müfettiş

Conklin ve ben hikâyeyi bir de senin açısından duymak istiyoruz. Belki de cezayı hafifletecek sebepler vardır,"

"Kıcımı öp."

"Haklıymışsın, Richie," dedim Conklin'e dönerek. "Louie gerçekten de kadınlardan hoşlanmıyor. Ama seksüel açıdan kadınlara meyilli olduğunu düşünüyorum. Sen ne dersin?"

"İşte o noktada devreye Kenny giriyor," dedi Conklin oyunu sürdürerek. "Bir çeşit pezevenklik yapmış onun için. Haksız mıyım, Louie? Sen tecavüz ediyordun, sonra da beraber kızları öldürüyordunuz."

"Sen ve sevgilin kızları öldürdükten sonra ne oluyordu peki? Çok mu eğleniyordunuz? Jüri heyetinin senden bunun için nefret edeceğini düşünüyorum, siz ne dersiniz Teğmen?"

"Cevap verme, Louie," diye atıldı Montana telaşla. "Tek kelime bile etme sakın."

"Bize her şeyi anlatacağını düşünüyorum," dedim Bergin'e. "Çünkü bizimle işlerin jürinin karşısına çıkmaktan çok daha kolay olacağını sen de biliyorsun. Ve tabi bir de *bu* var."

Beyaz zarfı masaya bıraktım. Zarfın üzerinde mavi mürekkeple Louie'nin adı yazıyordu. Görebileceği kadar, yakın ama ulaşamayacağı kadar uzaktı zarfa.

El yazısını tanıdığında gözlerini kırıştırdı.

Buna güveniyordum ben de zaten.

"Senin düşeceğin yere kıyasla Cherry'nin düştüğü yerin oldukça kolay olduğunu söyleyebilirim," dedim. "Nasıl bir şeye benzeyeceği hakkında en ufak bir fikrin var mı? Ölüm cezasına çarptırılmayı bekleyerek insanlardan uzak olarak geçireceğin ortalama yirmi koca yıl."

"Bu kadarı yeter," dedi Montana çantasına eliyle vurarak. "Bay Bergin henüz kırmızı ışıktaki geçmekle bile suçlanmış değil."

"Bay Bergin'i üç cinayet suçundan yakalayacağız," diye lafa girdim. "Bu yüzden şimdilik size sağlayabileceğim esneklik sadece bu kadar."

Parmaklarımı sadece birkaç santim açarak ufacık işareti yaptım.

"Gerçekten mi?" dedi Montana. "O kadarcık mı yani?"

"İki yıl önce Los Angeles'ta bir kadın öldürülerek yol kenarına atıldı," dedim. "Onda rastladığımız DNA'lar Louie'nin kurbanlarında bulduğumuz DNA'yla aynı.

"Eğer müvekkilin bize Araba Kızları cinayetleri ve Los Angeles'taki kurbandan bahsederse Bölge Savcılığı'yla anlaşmaya çalışabiliriz. Belki de ölüm cezasından kurtarmayı başarabiliriz. Bu konuda size söz veriyorum."

"Sana döneceğiz," dedi Montana. "Hadi Louie. Gidelim buradan."

Elimi zarfın üzerine koyarak, "Ama bu, zaman sınırlaması olan bir teklif," dedim.

"Mektubu alabilir miyim?" diye sordu Louie. Soruyu sorarken kuzu gibiydi adeta.

Son birkaç dakika içinde Louie'nin ifadesi mum gibi erimişti adeta. Gözleri kıpkırmızıydı ve yüzüne kaybetmişliğin acısı yerleşmişti.

"Bu bir kanıt," dedim Louie'nin kocaman, ıslak gözlerine bakarak. "Ama istersen sana birkaç satır okuyayım."

Louie'nin oturma odasındaki çizim tahtasının üzerinden aldığım zarfı açarak özenle yazılmış beş sayfalık mektubu çıkardım.

"Evine girdiğimizde sanırım hâlâ yazıyordu," dedim. "Bak. İmzası sıvaşmış. Henüz mürekkebi bile kurumamıştı."

Louie'nin ağzı aralandı. Nefesi düzensizdi. Gözlerini üzerime dikmişti.

"Cherry diyor ki," diye okumaya başladım. "Beni affet aşkım ama sensiz yaşayamıyorum. Sen gerçekleşen tek hayalimdin..."

"Oldukça özel şeylere benziyor," dedim ve kâğıtları katlayarak zarfa geri yerleştirdim. "Neredeyse benim bile kalbimi burktu."

Louie, "Yapmam gerekeni söyle," dedi. "Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Montana, "Beni dinle," diye atıldı Louie'nin kolunu tutarak. "Tek kelime bile etme. Bırak işimi yapayım. Aleyhinde konuşabilecek tek şahit de *öldü*."

Bir anda her şey karmakarışık bir hal almıştı. Louie avukatını sandalyesiyle beraber yere düşürecek şiddetle geriye doğru ittirdi. Yere düşen Montana'nın burnu kanamaya başlamıştı.

Louie yumruğunu sıkıp, ayağa kalkarak bağırmaya başladığında ben de yerimden fırladım.

"Anlamıyor musun seni küçük pislik?" diye haykırdı Montana'ya doğru. "Yaşamak ya da ölmek umurumda bile değil. Bir daha onu asla göremeyeceğim."

Öfke dolu gözlerini bana çevirdi, "Lanet olası mektubu almak için ne yapmam, ne söylemem gerekiyor?" diye sordu.

"Sadece bize yaptıklarınızı anlat."

"Tamam. Yapacağımı söyledim zaten."

Kalbim mutluluktan patlayacak gibiydi.

Aslında sevinç çığlıkları atmak geliyordu içimden. Şampanyayla yıkaniyordum adeta. Yine de olabildiğince ifade-siz görünmeye çalıştım.

Lanet olası kameranın kayıt yaptığından emin olmak için odadan dışarı çıktım. Odaya geri döndüğümde Conklin Montana'yı ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

"Bölge Savcılığı'nı arayacağım," dedim. "Mektubun bir kopyasını alabilirsin. Tabii, suçunu itiraf ettikten hemen sonra."

Bölüm 92

LOUIE'NİN HER GEÇEN SANİYE biraz daha çöküşünü ve kademe-
meli olarak bir hurdaya dönüşünü hayalinde tekrar canlandı-
ran Jacobi o psikopatı, hatta *iki* psikopatı alt ettiğimiz ve bunu
başaran ekibin bir parçası olduğu için inanılmaz keyifliydi.

Şimdi, yani saat akşam 20:00'de hâlâ çalışıyor, bir başka
sapığı duvara mıhlamaya çalışıyordu.

Belki de peşinde olduğu daha kötüsüydü. San Francisco'daki
gelmiş geçmiş en tehlikeli katildi muhtemelen.

Sivil polis arabasının direksiyonundaydı ve Leavenworth
boyunca kuzeye ilerliyordu. Dennis Garza'nın kendisinden iki
araba önde seyreden siyah, üstü açılabilen Mercedes marka
arabasının peşindeydi.

Clay'deki kırmızı ışıktaki durdu ve arabaların arka farlarını
seyrederken Garza'nın nasıl da güzel bir hayat yaşıyor görün-
düğünü düşündü.

Peki o halde hastanede Tanrı rolünü oynayarak neden her
şeyi mahvetmek işteşindi ki?

Karşı tarafta akan trafiğin ışıkları hemen önündeki araba-
nın içini aydınlattığında Jacobi onu şaşkına çeviren bir manza-
rayla karşılaştı. Mercedes'le arasındaki Acura marka arabanın

içindeki Yuki Castellano'dan başkası değildi. Neler oluyordu böyle?

Trafik ilerlemeye başladığında Jacobi bu kez her iki arabayı da takibe aldı. Her dönüşte Mercedes'in döndüğü yöne sapan Acura'nın takipte olduğu çok açıktı. Jacobi, önündeki iki alternatifini gözden geçirdi ve hemen ardından tavan lambasını takarak sireni çalıştırdı. Crown Vic marka gri otomobil bu haliyle ansızın cehennemden çıkagelmiş bir şeytani anımsatıyordu.

Siren sesini duyan Yuki önce dikiz aynasından arkaya baktı, hemen sonra da arabasını yol kenarına çekti.

Yuki'nin arabasının arkasına yanaşan Jacobi telsizle merkezi arayarak Mercedes'in plakasını verdi ve başka bir sivil aracın takip görevini devralmasını istedi. Ardından tüvit ceketinin kollarını düzelterek arabadan indi.

Acura'nın yolcu penceresine doğru ilerleyerek el fenerini Yuki'nin gözüne tuttu.

"Ehliyetinizi görebilir miyim?" dedi.

"Tamam, tamam Memur Bey," diye cevap verdi Yuki telaşla. "Ehliyetim burada. Hatam nedir?"

"Ehliyetiniz lütfen."

"Elbette," diye cevap verdi Yuki gözlerini ışıktan korumaya çalışarak.

Yana döndü ve çantasından çıkardığı cüzdanındaki kredi kartlarını etrafa saçarak nihayet ehliyetine ulaştı. Oldukça tedirgin görünüyordu. Hiç kendisi gibi değildi.

Jacobi ehliyeti alarak arabasına ilerledi. Yuki'ye düşünmesi için fırsat vermişti. Bu arada ehliyetini sisteme girdi. Sonra, rüzgârın etkisiyle eğimli yağan yağmura karşı güçlkle Yuki'nin arabasına ilerledi ve ondan arabadan inmesini istedi.

"Arabadan inmemi mi istiyorsunuz?"

"Evet," diye cevap verdi Jacobi. "Arabadan inin ve ellerinizi arabaya yaslayın. Arabanın içine bakmamda bir sakınca

var mı? Söylemek istediğiniz herhangi bir şey? Silah? Ya da herhangi yasadışı bir madde?"

"Warren? Bu sen misin?" diye atıldı Yuki. "Tanımadın mı? Ben, Yuki. Neler oluyor?"

"Benim de öğrenmek istediğim bu," diye cevap verdi Jacobi.

Yuki yağmurun altında sıırsıklam olmuştu ve saçları gözlerini kapatıyordu. Üzerinde sporcuların ısınmak için giydiği türden bir eşofman, incecik bir tişört ve yatak odası terlikleri vardı. Çorap bile giymemişti. Dişleri birbirine çarpıyordu.

Elindeki feneri şöyle bir arabanın içine tutan Jacobi ardından Yuki'ye, "Pekâlâ, arabaya binebilirsin," dedi.

Emniyet kemerini takan Yuki'yi seyreden Jacobi ehliyetini ona geri verirken, "Bir süredir seni izliyordum, Yuki," dedi. "Ne yaptığını sanıyorsun ha?"

"Beni takip mi ediyordun?"

"Lütfen soruma cevap ver."

"Sadece arabayla gezintiye çıkmıştım, tamam mı?" Yuki yavaş yavaş sinirlenmeye başlamıştı.

"Bana yalan söyleme," dedi Jacobi. "Mercedes'i takip ediyordun."

"Hayır. Peki, tamam. Ne olmuş yani? Ben sadece, ben sadece, her neyse!"

"Ağzından çıkanı bir düşün tamam mı?" diye haykırdı Jacobi sesini iyice yükselterek. Onu biraz silkelemek, kendine getirmek, korkutmak istiyordu.

"Eğer o adam düşündüğün gibi bir pislikse sence önüne çıkmana izin verir mi senin ha? Hadi ama Yuki, kafayı çalıştır biraz."

Yuki'nin bir balık gibi dudaklarını büzdüğünü gördü. Cevap verememişti bile.

"Burada durup bunları söylemek çok mu keyifli sanıyorsun? Sen iyi bir insansın ve böyle bir şeyi yapmayacak kadar da zekisin. Resmen belanı arıyorsun ve umarım bulamazsın."

Yuki eliyle yüzündeki yağmur sularını silerek başım salladı. "Bundan Lindsay'e bahsetmek zorunda mısın?" diye sordu.

"Bu sana bağlı."

"Hemen eve gideceğim, Warren. Benzin bile almak için durmayacağım, söz. Ne dersin?"

"Peki, o halde. Ha, bu arada vergi pulunun vakti geçmiş. Onu hallet hemen."

"Teşekkürler, Warren."

"Peki, dikkatli sür ve uslu dur."

Jacobi düşünceli bir şekilde arabasına doğru ilerledi. Evinin yakınlarındaki bir yerde sıcak bir yemek yemeyi geçirdi aklından. Sonra eve gidip birkaç kadeh bir şeyler içebilir ve ardından da 49ers'ın maçını seyredebilirdi.

Arabasının kapısını açtığı anda telsizden ona ulaşmaya çalıştıklarını duydu.

Bölüm 93

JACOBI, TAYLOR VE VVASHINGTON'IN köşesindeki mavi Ford'un arkasına çekti arabasını. Alışılmamış şiddette yağan yağmurun altındaydı yine. Öndeki arabaya doğru yürüyerek Chi ve Lemke'yle kısa bir süre sohbet etti.

Ford hareket ettiğinde yolun karşısına geçen Jacobi, üzerine altın harflerle "Venticello Ristorante" yazılı olan siyah tenteli mekâna girdi.

Krem renkli, iki katlı binaya çıkan merdivenleri tırmandı ve daha içeri girer girmez karşılaştığı sıcacık ortam, sarmısak ve mercanköşk kokuları selamladı onu. Açlıktan karnı gurulduyordu.

Hemen sağda vestiyer görevlisi kız ceketini bırakmak isteyip istemediğini sorduğunda, bırakmak istemediğini söyledi.

Kısa bir süre sırlıslıklam bir vaziyette ayakta öylece durdu ve girişte bulunan L şeklindeki bara ve sol taraftaki merdivenlere baktı. Müşterilerin kullanımına açık olan ve restoranın ana salonuna giden tek merdiven buydu.

Bar taburelerinden birine oturdu, kendisine bir Buckler's marka alkolsüz bira söyledi ve ceketini çıkararak yandaki tabu-

reye astı. Hemen sonra barmene dönerek lavaboyu kullanmak istediğini söyledi.

Kocaman camlardan caddeye bakan on dolu masanın olduğu dikdörtgen biçimli yemek salonuna giden üzeri halı kaplı onlarca merdiveni indi. Mavi renkli tuğlalardan yapılmış şömine, mekânda göz dolduruyordu.

Çekici bir kadınla şöminenin yakınındaki masasını paylaşan Doktor, Jacobi'ye sırtı dönük olarak oturuyordu. Önlerindeki kırmızı şarap kadehleri alev gibi yanıyordu adeta.

O tarafa doğru yürüyen Jacobi doktorun sandalyesine çarparak masanın yanından geçti ve doktorun hışımla başını çevirip risini seyretti keyifle. Yüzünde korkunç sert bir bakış vardı.

Jacobi gerçekten üzölmüşçesine özür diledi. "Hey, özür dilerim. Affedersiniz. Çok pardon." Sonra yoluna devam etti, lavaboyu kullandı ve tekrar yukarı çıkarak bardaki yerine döndü.

Neredeyse gerçek bir bira tadındaki içkisini bitirdi ve ardından yenisini söyledi. Ismarladığı her içkinin ardından ücretini ödüyordu. Siyah saçlı doktor ve randevusu yanından geçerek vestiyere doğru ilerliyordu ki Jacobi barın üzerine bir beşlik atarak onlardan önce mekânı terk etti.

Dışarıdaki hava berbattı. Arabasına bindi, kontağı çevirdi ve silecekleri çalıştırarak bulunduğı yeri merkeze bildirdi.

Siyah Mercedes Taylor Caddesi üzerindeki bir otoparktan çıktığında Jacobi peşlerine düşmüştü bile. Bu hava koşullarında fark edilmeyeceğinden emin olarak bu kez doktoru oldukça yakın takibe almıştı. Hele boynuna sarılmış onu kulağının arkasından öpen ve neredeyse kucağına oturan sarışın kadın varken fark etmemesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Pacific'e dönerek iki blok giden araba ardından sağa dönerek Leavenworth'e oradan da Filbert'e doğru dört blok daha ilerledi.

Daha sonra kendi sokağına giren Garza otomatik garaj kapısını açıp arabasını içeri park ederken Jacobi onu seyretti.

Ardından uçuk sarı evin yanından geçen Jacobi bloğun sonuna kadar ilerledi. U dönüşü yaparak geri geldi ve rahatça evini gözetleyebileceği şekilde arabasını yolun Garza'nın tarafına park etti.

Bacakları uyuşmaya başlayıp, tuvaleti de gelince arabadan inip arka lastiğin orada rahatlamayı düşünüyordu ki bir anda Garza'nın alt kat ışıkları söndü. Upuzun bir on beş dakikanın ardından üst kâat ışıkları da sönmüştü.

Cep telefonundan Lindsay'i arayan Jacobi hastaneden çıktığından beri Garza'nın peşinde olduğunu söyledi. Evet, fazla mesai, hem de *ücretsiz* fazla mesai yapmıştı.

"Tek bir kırmızı ışıktaki bile geçmedi, Boxer," dedi telefonda Jacobi. "Adam kırk yaşlarında zarif bir bebekle akşam yemeği yedi. Masada elini tuttu. Sonra dönüş yolu boyunca kadın adamı resmen yedi bitirdi.

"Gördüğüm kadarıyla diyebilirim ki doktorun tek suçu bir kız arkadaşının olması."

Bölüm 94

JACOBİ BENİ ARAYARAK Garza'nın geceyi yemekte geçirdiğini söylediğinde yoğun bakım ünitesinin önündeki koridorda ağır adımlarla yürüyor, düşünüyordum.

İğrenç hava koşullarında bir hiç için arkadaşımın geceyi dışarıda geçirmesine sebep olarak ne kadar büyük bir aptallık ettiğimi düşünerek hastanenin bekleme salonundaki mavi sandalyelerden birine çökercesine oturdum. Yine de Garza'da bir şeylerin ters olduğuna dair içimi kemiren histen bir türlü kurtulamıyordum.

Gözümün önünde Yuki'nin annesinin görüntüsü uçuşuyordu. Dizlerinin kenetlenişi, kaldırırma düşüşü sanki gün gibiydi. İnsanlara takılmayı seven, neşeli ve tam bir hanımefendi olan Keiko hâlâ hayatta olmalıydı, diye geçirdim içimden.

O ve ölen diğer otuz bir kişinin gözünün üzerine yerleştiren pirinçten düğmeleri ve bu şekilde ölülerin işaretlenişlerini düşündüm.

O iğrenç düğmeleri, işaret damgalarını düşünüyordum.

Eğer hiç kimse ne yapmaya çalıştığını anlamıyorsa katil bundan nasıl bir zevk alıyor olabilirdi ki?

Adamın ölenlerle ilgili olarak söylediği kibirli sözleri hatırladım. "Bazen rüzgâr tersten esebilir," demişti doktor.

Belki de yüzüncü kez Dennis Garza'nın da Charles Cullen ve Ohiolu Doktor Swango gibi hasta ruhlu ve ahlaksız bir katil olup olmadığını sor gülüyordum.

Sandalyemde dengemi kaybedip bir anda yana kaymamla yarısı dolu kahve bardağı yere devrildi. Nike ayakkabılarımın etrafında oluşan küçük kahverengi gölcüğü seyrettim. "Tanrım, Lindsay," dedim kendi kendime. "Bir katili enselemeyi umuyorsun, ama kahve içmeyi becermekten bile acizsin."

Bir parça gazete kağıdıyla yeri kuruladım ve günün bittiğini düşünerek ıslak gazeteyi çöpe attım.

Garza çoktan yatmış olmalıydı ve azıcık aklım varsa ben de aynısını yapmalıydım.

Cep telefonum tekrar çaldığında gitmek üzere ceketimi ilikliyordum.

"Teğmen?" dedi kadının biri fısıltıyla. "Ben Noddie Wilkins, Bölge Hastanesindeki hemşire. Hatırladınız mı? Sizi aramamı söylemiştiniz. Bir başka hasta daha öldü. Ve onun da gözlerinde düğme var."

tçimi mide bulantısına benzer bir his kaplamıştı.

"Ne zaman oldu bu?" diye sordum.

"Şimdi."

"Hastanın adı neydi?"

"Anthony Ruffio, cesedi hâlâ yoğun bakım ünitesinde."

Hastanede kaç hastanın öldüğünü ve kaçının gözünün üzerinde düğme bulunduğunu düşünerek merdivenlere doğru hızla koşmaya başladım.

Ama bu kez durum farklıydı.

Bu kez ben ve muhtemelen katil de aynı anda hastanedeydik.

Bölüm 95

MERDİVENLERİ İKİŞER İKİŞER tırmanarak yoğun bakım ünitesine doğru hızla koştum. Ölüm saçan bir manyak şu an hastanenin içinde bir yerlerde geziyor olabilirdi ve belki de onu enselemek için en uygun zaman şu andı.

Yoğun bakım ünitesinin kapısındaki görevli hemşireye rozetimi gösterdim. Hemşire, görevli doktoru çağırırken gözlerimi bir an üzerinden ayırmamıştım.

Dakikalar sonra Doktor Daniel Wassel geldi. Otuzlu yaşlarında görünen zayıf ve çelimsiz doktorun upuzun bir burnu ve yorgunluktan kızarmış uykulu gözleri vardı.

Kendimi tanıttım ve geçirdiği ameliyat sonrası yoğun bakım ünitesine alman Anthony Ruffio'nun işlemleri yapılırken katta görevli olan tüm çalışanların listesini istedim.

Ayrıca Ruffio'nun cesedini hemen görmek istediğimi de ekledim.

Bir anda telaşlanan doktor uyuşukluğunu hemen üzerinden atarak uykulu gözlerini kocaman açtı. "Anlamıyorum, Teğmen," dedi. "Polis bu hastanın ölümüyle neden ilgileniyor ki?"

"Şimdilik şüpheli ölüm diyelim," dedim.

"Oldukça tedirgin edici konuşuyorsunuz. Buna inanamıyorum."

Dr. VVassel yoğun bakım ünitesine açılan otomatik kapıyı açtı ve ışıkları yaktı.

Bakışlarım hemen cesede kenetlendi.

Adamın üzerindeki beyaz örtüyü açarken ürpertiyle içimin titrediğini hissettim.

Hayatı elinden zorla alınan Ruffio şoke olmuş görünüyordu. Ağzı açıktı ve solgun teni neredeyse saydamlaşmıştı.

Örtüyü iyice açtığımda Ruffio'nun göğüs kemiğinden karnına kadar inen dikiş izlerinin dehşet verici görüntüsüyle karşılaştım.

Saçlarına varıncaya kadar örtüyü hemen yukarı çektim.

Kafamı çevirdiğimde yatağın başucundaki komodinde durmuş bana göz kırpan düğmeleri fark ettim. Dr. Wassel ve düğmelerin arasında durdum.

"Bu odaya şu andan itibaren hastane personelinin girmesi yasaklanmıştır," dedim. "Kısa bir süre sonra cinayet masasından birileri burada olacak ve onların buradaki işi biter bitmez adli tıp uzmanları Bay Ruffio'nun şehir morguna nakledilmesini sağlayacak."

"Bunu yetkili birisine bildirmem gerekli."

"En tepeye kadar gidebilirsin doktor."

Ceketimin cebinden lateks eldivenleri çıkararak komodin üzerindeki düğmeleri kaybolmadan önce plastik bir poşete koydum. Olay yeri inceleme ekibini arayarak gece nöbetindeki birkaç kriminologa ulaştım ve olduğum yeri bildirerek hemen gelmelerini istedim. Jacobi'yi aradım ve yatağından kaldırdım.

Destek biriminin gelmesini beklerken, ben kendi sorguma başlamıştım bile. Her şey şiddetli bir fırtınada, motorla denize açılmak gibiydi adeta.

Doktorların, hemşirelerin ve hademelerin tedirgin ve öfkeli bakışları altında durmaksızın rozetimi gösteriyor, önüme gele-

ni sorguluyordum. Herkese, "Antonio Ruffio hastaneye kabul edilirken neredeydiniz?" diye soruyordum.

"Öldüğünde neredeydiniz?"

Sorguladığım herkeste, durumu aydınlatacak ve belki de *katili* ele verecek bir mimik ya da ses tonunda bir değişim arıyordum.

Ancak aradığım hiçbir şeye ulaşamadım. Hem de hiçbir şeye.

Bölüm 96

O GECE ACİL SERVİSTE Dr. Marie Calhoun görevliydi. Hareketli kıvrıkcık saçları ve kırıışmış bir cildi olan otuzlu yaşlarının henüz başlarındaki esmer kadın, manik denilebilecek kadar enerji doluydu.

Bir grup hemşirenin arkasında, acil servisin tam da kalbinde beraber duruyorduk. Gözlerini üzerimde odaklamadan hızlı hızlı ve hafif telaşlı bir tonla konuşan Dr. Calhoun bana Anthony Ruffio'nun ölümünü izah etmeye çalışıyordu.

"Bay Ruffio Cenevre'den buraya uçakla New York üzerinden geldi," dedi özetlemeye çalışarak. "Oldukça uzun bir uçuş bu. Üstelik sol bacağı da alçıdaydı. Uçakta akut nefes darlığı geçirmiş. Uçak iner inmez acil servise yetiştirildi."

"Geldiğinde onu gördünüz mü yani?"

"Evet. Ciğer taraması yaptık. Akciğerinde bir kitle olduğu ortaya çıktı. Kırık bacağına da ultrasonla tetkik ettik. Orada da ciddi bir kan pıhtılaşması söz konusuydu.

"Kanını inceltmek için Heparin isimli bir ilaç verdik. Sonra da yoğun bakım ünitesindeki solunum aygıtına bağladık.

"Çok geçmeden kustuğunu, kan kustuğunu duydum. Sonra da şoka girdi zaten."

"Sebep?"

"O sırada ben de bilmiyordum. Onu hemen ameliyathaneye aldık. Mide ülseri sebebiyle kanaması vardı. Heparin yüzünden kanı aşırı incelmmişti...."

Doktor başını salladı. Daha sonra olanları anlatırken aklını toparlamaya çalışarak, hastanın ölümüne konsantre olmaya çalışıyor gibiydi.

"Bill Rosen," dedi. "Müthiş bir cerrahtır. Ülsere giden ana damarı tıkamak için var gücüyle uğraştı.

"Hastaya yoğun şekilde kan vermemize rağmen o kadar çok kan kaybetmişti ve kaybediyordu ki kurtaramadık. Şiddetli nefes darlığı çekmeye başlamıştı. Ameliyata başlandıktan sonraysa zaten her şey tam bir felakete dönüştü."

"Ne demek bu?"

"Onu ameliyat masasında kaybettik. Rosen onu tekrar geri getirdi. Stabilize etmeyi başardı. Öldüğünde Ruffio yaklaşık yirmi dakikadır yoğun bakım ünitesindeydi."

Bu anı daha önce yaşamışım gibi berbat bir hisse kapıldım. Keiko Castellano'ya da kanının pıhtılaşmasını engelleyen aşın dozda bir ilaç verilmişti ve bu, ölümüne sebep olmuştu.

"Cehaletimin kusuruna bakmayın doktor, ancak heparin ne sıklıkta kanda *a ır* incelmeye yol açar?"

Bana baktı. Koyu renkli gözleri bir oniks* kadar sert bakıyordu.

"Tanrı aşkına bana tam olarak ne sormaya çalışıyorsunuz?"

"Ruffio'ya aşırı dozda heparin verilmiş olabilir mi?"

"Her şey mümkün. Ama ölümünün çok daha açık bir sebebi var. Ve raporuma yazacağım şey de bu olacak," dedi Calhoun keskin bir ifadeyle. Dişlerini sıkıldığını neredeyse duyar gibiydim.

* Oniks: Damarlı akik.

"Hastaneye geldiğinde adamın kanındaki alkol oranı, 26'ydı. Yani sarhoştı. Uçakta içki içtiği açıktı. Belki de bacağına da bu sebeple kırmıştı."

"Pardon ama nasıl bir bağlantı kurdunuz anlayamadım."

"Kanamalı ülser hastalığı alkoliklerde çok yaygındır. Fakat ülserinden kimseye bahsetmemişti. Belki de alkolik olduğunu söylemekten utandı. Hasta kabul formlarının bir sebebi var elbette. Hepsi bu."

"Yani ölümünün kendi ihmalinden kaynaklandığını söylüyorsunuz öyle mi?"

"Aynen öyle! Bitti mi?"

"Tam olarak değil," diye cevap verdim.

Acil servisten içeri sedyede genç bir adam getiriliyordu. Bacağındaki kurşun yarasından kanlar akıyordu ve genç adam acıyla bağıırıyordu. Calhoun tam yanımdan geçip gidecekti ki önüne geçtim, "Ruffio hastaneye kabul edildiği sırada Dr. Garza hastanede miydi?" diye sordum.

"Gerçekten hatırlamıyorum," diye cevap verdi kadın. "Hiçbir fikrim yok. Neden kendisine sormuyorsunuz?"

"Soracağım," dedim. "Hademelerden birinin Ruffio'nun gözlerinin üzerinde bulduğu düğmelerden haberiniz var mı?"

"Düğme mi? Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok, Teğmen. Ancak Anthony Ruffio düğmeler yüzünden ölmedi. Ülseri öldürdü onu."

Bölüm 97

ERTESİ SABAH KÜLÜSTÜR Explorer'imm içinde oturmuş bir yandan olay yeri inceleme ekibi ve Jacobi'yle beraber Ruffio'nun cesedi üzerinde harcadığımız uzun saatleri düşünüyor, diğer yandan ufuk çizgisinde doğmakta olan güneşe karşı hafif yağan gümüşü yağmuru seyrediyordum.

Otoparktan Pine'a doğru çıkarken Ruffio'nun ölümünün gerçekten de Calhoun'un anlattığı şekilde olup olmadığını düşündüm. Yani olay tıbben bir kazaydı ve hastanenin hiçbir kusuru yok muydu?

A ırı incelmış kandan bahsederken Calhoun'un yüzündeki ümitsizlik gözümün önündeydi. Sözleri de aklımdan çıkmıyordu.

Emin olduğum bir şey vardı ki o da bilinci yerinde olmayan Ruffio yoğun bakım ünitesinde solunum cihazına bağlı olarak yatarken etrafta en az atmış hastane personeli dolaşıyordu.

Ameliyattan hemen önce ya da hemen sonra birileri yanına girip basbayağı ona aşırı dozda heparin zerk etmiş olabilirdi.

İşten çıkmadan hemen önce Garza da yapmış olabilirdi bunu.

Ama bilmedenin bir yönü canımı sıkıyordu.

Ölen adamın gözlerinin üzerine düğmeleri Garza nasıl koymuş olabilirdi ki?

Bölüm 98

CHRONICLE)AK\ MASASINDA OTURAN CINDY gazetede yayınlanacak olan hikâyesine ince ayar yapmakla meşguldü. Aslında işini çoktan bitirmiş olması gerekiyordu. Yine de telefonu çaldığında arayana bakıp çok sevindi.

Telefona cevap verirken, *Bu harika*, diye geçirdi içinden. *Belki de kısa bir ö le yeme ine çıkabiliriz.*

"Lanet olsun Cindy!" diye kükredi Lindsay telefonun öbür ucunda. Sesi azarlar gibiydi. "Senden Garza'nın hikâyesini yazmamı rica etmiştim ve sen de kabul etmiştin!"

"Bunu yapmak zorundaydım, Linds," diye cevap verdi Cindy sesini yükseltmemeye çalışarak. Herkesin konuştuklarına şahit olması gerekmiyordu nihayetinde. "Bölge Hastanesi'ndeki kaynağım bana Garza'nın yönetim kurulunca sorgulandığını söyledi."

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz, Cindy."

"Yazdığım haberi okudun mu?" diye sordu Cindy. "Başlığı, 'Acil Servis şefi Dr. Dennis Garza mercek altında,' mercek altında demek aleyhinde bir kanıt var demektir. Tanrım, Lindsay, adam geçen hafta mahkemede resmen çözüldü."

"Peki ya suçu ihmalden öte bir şeyse? Ya onu bu şekilde

afiş etmen ortadan kaybolmasına sebep olursa? Ya toparlanıp San Francisco'yu terk ederse?"

"ihmalden daha öte bir suç demekle ne demek istedin?"

"Ben de bilmiyorum," diye cevap verdi Lindsay. Sesi kırıktı. "Üzerinde çalışıyorum."

"Ben de," diye ekledi Cindy. Sonra, "Bak Lindsay," diye devam etti. "Bu haberle ilgili tek bir şeyi bile senden almadım. Bu hikâye benim. Hem de en başından beri. Ve sırf işimi yaptığım için bu şekilde üzerime gelmen hiç de doğru değil."

Telefonda sıkıntılı bir sessizlik oldu. Cindy saniyelerin saatler gibi geçtiğini hissediyordu ve aklından söylemek istemediği bir dolu şey geçiyordu. Ama sonuçta gerçek şuydu ki Lindsay sadece arkadaşlıklarına güvenerek bu şekilde yüklenmişti ona. Ve sınırı çoktan aşmıştı. Hem de çoktan.

"Bir sürü gazeteci bu hikâyenin peşinde, Lindsay! Haberi ben ya da herhangi bir başkası patlatsa da Garza'nın bundan mutlaka haberi olacaktır."

Telefona doğru iç çeken Lindsay, "Sadece biraz daha vaktimin olacağını ummuştum," dedi.

"Görünüşe göre bu koca bir hayalmiş," dedi Cindy ve bu sözlerini karşılıklı buz gibi bir vedalaşma takip etti.

Telefonu kapatan Cindy önündeki defterine bakarak az önce karalarcasma yazdığı kelimeleri okudu. *ihmalden öte bir suç*.

Bölüm 99

BÖLGE HASTANESİ'NDE geçirdiğim gece beni yorgunluktan perişan etmiş ve büyük ölçüde de cesaretimi kırmıştı. Sabah aldığım gazeteyi ofis masamın altındaki çöpe fırlattırken Cindy'nin bir sonraki yazısında, Bölge Hastanesi'nde bir sürü cinayet işlenmesine rağmen San Francisco Polis Departmanı'nın bu konuda hiçbir şey yapmadığını hikâye edeceğinden neredeyse emindim.

Adalet Sarayı'nın altında koskoca bir delik açılmadan önce gayri resmi araştırmayı bir kenara bırakıp soruşturmayı resmi boyuta taşımanın zamanı gelmişti.

Telefonun ahizesini kaldırdım ve şefi arayarak, "Tony," dedim. "Seni görmem gerek. Acil bir durum söz konusu."

6.Cadde'yle Brannan üzerinde olan Çiçek Pazarı Cafe, Adalet Sarayı'ndan sadece birkaç blok ötedeydi. Normal şartlarda mekânın samimi atmosferi, zarif yer döşemeleri, koyu renkli lambrileri ve pasajın sonundaki çiçek tezgâhlarından zevk alacak olan ben, bugün bundan çok uzaktım.

Tracchio'yla küçük, yuvarlak masalardan birine geçerek kendimize sandviç sipariş ettik.

"Başla bakalım anlatmaya, Boxer," dedi.

Yuki'nin annesi başta olmak üzere, gözlerinin üzerine düğme kapatılan otuz üç kurbana, ortada dolaşan söylentilere, istatistiklere ve Bölge Hastanesi aleyhine açılan davaya ilişkin her ayrıntıyı ona anlatmanın beni çok rahatlatıldığını hissettim.

Ona ayrıca ülkenin dört bir yanındaki muhtelif hastanelerdeki Garza'ya ait kötü sicil kayıtlarından, Jacobi'nin yaptığı araştırmadan ve bir gece önce ölen hastanın ardından yaptığı-mız gayri resmi soruşturmadan bahsettim.

"Birisi gelip gözlerinin üzerine o düğmeleri koyduğunda," diye ekledim. "Ruffio'nun cesedi yoğun bakım ünitesinde hastane morguna gönderilmeyi bekliyordu."

"Hımm," diye homurdandı şef.

"Garza hastaneden 18:00'da ayrıldı. Hasta ise sekizi sadece birkaç dakika geçe öldü. Yine de Garza'nın bu işin içinde olmadığını kesin bir dille söyleyemem."

"Eğer Garza o esnada orada değilse, bu işle bir ilgisi olabileceğini neye dayanarak söyleyebiliyorsun?"

"Hastanedeki her yere girmeye yetkisi var. Belki de o gün işten çıkmadan hemen önce hastaya aşırı dozda ilaç verdi ve ilacın etki etmesi de birkaç saat aldı.

"Belki bir suç ortağı var ya da belki de aradığımız adam o değil," dedim. "Ama yine de Tony, Tanrım, Garza birinci sınıf bir canavar da olabilir! Ve ben büyük olasılıkla öyle olduğunu düşünüyorum. *Chronicle* bu sabah haberi üçüncü sayfadan verdi."

Şef önündeki tabağı kenara iterek kendine bir kahve siparişi daha verdi, "Yuki dava açtı mı?" diye sordu.

"Evet," diye onayladım. "Claire'in Yuki'nin annesine yaptığı otopsiden Keiko'ya aşırı dozda ilaç verildiği ortaya çıktı. Öldürüldüğünü göstermez bu elbette, ama Ruffio'dan da aşağı yukarı benzer bir sonuç bekliyorum."

"Sonuç olarak elinde seni hiçbir yere götürmeyen bir araba dolusu bilgi var, öyle mi?"

"Götürdüğü bir yer var Tony. Korkunç bir hisse götürüyor

beni. Hem de en korkuncuna. Ve kesinlikle içimden söküp atamıyorum."

"Peki, o halde ne yapmak istiyorsun?"

Araba Kızları Cinayetleri dosyası Allah'tan kapanmıştı. Elim belki de hiç olmadığı kadar güçlüydü bugün.

"Hastaneye polis yığmak istiyorum," diye cevap verdim. "Geçici bir süre için narkotikten bazı arkadaşları kullanmak istiyorum. Garza'nın peşine yedi gün 24 saat bir adam takip, hastane eczanesine de bir adam yerleştirmek istiyorum."

Kahvesinden son yudumunu alan Tracchio'nun aklından o an eminim zaten bin parçaya bölünmüş ekipten, elindekiler onu sadece *kötü bir hisse* götüren birine, yani bana, nasıl eleman vereceği geçiyordu.

"Ne süre için?"

"Dürüst olmam gerekirse, bilmiyorum."

Garsondan hesabı isteyen Tracchio, "Bir hafta için dört kişiyi alabilirsin," dedi. "Sonra tekrar değerlendiririz. Beni her şeyden haberdar etmeni istiyorum, Lindsay. Hiçbir şey gizlemeni istemiyorum."

Uzandım ve Tracchio'nun elini sıktım. "Yapabilecek olsam da yapmazdım."

Bölüm 1 00

FILBERT'TAKI SARI BİNANIN garaj kapısı aniden açıldı. İçeriden Mercedes Roadstar marka siyah araba geri geri çıkarken Jacobi, dışarıdaki gri arabanın yolcu koltuğunda oturmuş Dr. Garza'nın yarım saat boyunca evinde ne yaptığını düşünüyordu. Gece meydana gelen olayları değerlendirmiş olmalıydı.

Şoför koltuğunda oturan Rich Conklin yerinde doğrulurken, Jacobi de bulundukları yeri telsizle merkeze bildirdi.

İçinden beşe kadar sayan Conklin, Filbert'ın dik yokuşunun en sonundaki aracı fark etti. Mercedes'ten on araba boyu uzaklıkta olan araba, sivil polis aracıydı.

Jacobi, "Sakin ol," diye uyardı Conklin'i. "Arkamızda yeteri kadar destek birim var."

"Olsa ne yazar!" diye çıkıştı Conklin. "Garza'nın o arabanın içinde olup olmadığını bile bilmiyoruz ki!"

"Geri dönüp evi izlemeye devam mı etmek isterdin?"

"Hayır. Kendimi kopyalamayı isterdim."

Jacobi homurdandı, "Dünya ikiniz için hazır mı peki?" diye atıldı.

Hemen sonra Conklin gibi hep bir sonraki vakayı heyecanla karşıladığı ve başarı madalyası almanın kendisi için de

çok önemli olduğu daha yolun başındaki günlerini hatırlayarak gülümsedi. Şimdi çok yorgun olsa da bu hissi hâlâ hatırlıyordu.

Jones'a doğru keskin bir dönüş yapan Conklin, Greenwich'teki dur tabelasını görünce aniden frenlere asıldı ve Yick Wo ilköğretim Okulu'nun yanından geçti.

Lombard ve Francisco'yı geçmişlerdi. Dur tabelalarında yavaşlayıp sonra tekrar hızlanıyorlardı. Jacobi telsizle merkezi arayarak, "Washington, Delta, Fokstrot 3.9.0 plakalı üstü açık siyah Mercedes, Jones üzerinde kuzeye doğru ilerliyor," diye bildirdi.

Telsizden cızırtılı bir ses bir başka sivil polis aracının Colombus üzerinde Mercedes'i takibe aldığını teyit etti. "Cannery South'a doğru ilerliyor gibi görünüyor."

Conklin farları yakarak hızla sağa doğru, Columbus'a paralel caddeye keskin bir dönüş yaptı. Bu, Garza'nın muhtemel varış noktası olan Ghirardelli Meydanı'na arka taraftan giden bir yoldu.

Jacobi Conklin'den Hyde ve Plaj Caddesinin kesiştiğı köşeye park etmesini istedi ve "Her an buradan geçebilir," dedi.

Akşam trafiğı oldukça ağır ilerliyordu ve sokaklar hâlâ oradan oraya koşuşturan yayalarla doluydu.

"İşte orada," diye atıldı Conklin.

Park eden araçtan siyah saçları gömleğinin yakasına dökülen kaşmir Armani pardösülü adam indi.

Garza arabalarına doğru yürümeye başladığında Jacobi onu dehşet içinde seyrediyordu. *Lanet olsun.* Yolcu kapısına yaklaştı ve pencereye tıklattı. Jacobi pencereyi açarak doktora sikkın bir bakış attı.

"Biraz bekleyin Müfettiş. Hemen döneceğim," diyen Garza daha sonra yolun karşısına geçti ve kırmızı neon tabelasında *Bueno Vista* yazan bej renkli binaya girdi.

Jacobi, camekânın arkasında kasadaki adamla konuşan Garza'yı görebiliyordu.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Conklin inanamayan gözlerle. "Bizi enselemesi yetmiyormuş gibi bir de bizimle dalga geçiyor. Berbat bir durum."

Jacobi başının ağrımaya başladığını hissetti. Garza'nın karşısına dikilmesi planının bir parçası değildi. Şimdi çaylağa ne diyecekti?

"Çok aşağılayıcı bir duruma düştük, Richie," dedi. "Ama oyunun henüz başındayız."

Kafeden çıkan Garza trafik ışıklarının yayalar için yeşile dönmesini bekledi ve sonra yolun tekrar karşısına geçerek ekip otosuna doğru yürümeye başladı. Bu sırada Jacobi arabanın camından keyifsiz bir ifadeyle onu seyrediyordu. Arabanın yanına gelen Garza tekrar cama tıklatarak Jacobi'ye karton bardakta iki kahve uzattı.

"Sade ve sert," dedi Garza. "Ne de olsa uzun bir gece sizi bekliyor olacak."

"Teşekkürler, çok düşüncelisin," diye cevap verdi Jacobi. "Umarım en kısa zamanda ödeşebiliriz."

Garza Mercedes'ine binip, sinyalini vererek trafığe karıştığında Jacobi hâlâ arkasından onu seyrediyordu. Ardından telsizle merkezi arayarak, "Takip için bir araca ihtiyacımız var," dedi. "Şüpheli, Hyde üzerinden güneye doğru ilerliyor. Tüm trafik kurallarına riayet ediyor."

Sonra telsizi yerine taktı ve hissettiğinden daha inançlı bir ses tonuyla, "Bir hata yapacak," dedi Conklin'e. "Akıllı geçinen bu pislikler her zaman bir hata yapar. Hem de her zaman."

Ardından kahve bardaklarından birini eline aldı, içine bir paket şeker boşalttı ve karıştırdıktan sonra temkinli bir yudum aldı.

Bölüm 101

HASTANE KORİDORLARININ aydınlık ve sorunsuz gecelerinden birinde saat 20:45'i gösteriyordu. Saatler önce ofisinden ayrılan Garza caddeye açılan otomatik kapıdan yılan gibi süzülerek çıkarken dönüp eski dostmuşuz gibi bana el sallamış ve pis pis sırtmıştı. *Bu durumdan çok keyif alıyordu, de il mi?*

Acil servisle yoğun bakım ünitesi arasındaki koridorlar arasında mekik dokurken olaylara farklı bir açıdan bakmaya çalıştım.

Belki de Garza katil değildi.

Belki sadece katil hissi uyandırıyordu insanda.

Peki katil Garza değilse, kimdi o zaman?

Onca gündür aynı yerde volta atarak kendi kimliğimi de açık etmişim.

Yeni bir yer arayışıyla üçüncü kattaki onkoloji bölümüne doğru ilerledim.

Daha kata adımımı atar atmaz beni oldukça şüphelendiren bir manzarayla karşılaştım.

Yaklaşık 155 cm boyunda ve 60 kilo ağırlığında otuzlarında görünen sarışın bir adam koridorda durmuş hemşireyle konuşuyordu.

Gri kapüşonlu bir tişört, siyah kargo pantolonu ve başında

da mavi beyzbol şapkası olan adamın duruşunda bir terslik vardı. Hemşireyle birbirlerine bakışlarında, aralarında gizli bir anlaşma varmışçasına beni alarma geçiren bir sinsilik vardı. İçgüdülerim, *bu i te bir terslik var*, diyordu.

Cappy McNeil tecrübeli bir cinayet uzmanıydı. Yıllarca Jacobi'yle çalışan Cappy hemen alt katta görevliydi.

Cep telefonumla onu aradım ve yanıma gelmesini istedim. Yaklaşık bir dakika sonra tam da sarışın adam 386 numaralı odadaki hastanın yanına girdiğinde Cappy yanıma geldi.

Kapının kolunu sımsıkı tutarak, sert bir ifadeyle, "Olduğun yerde kal," diye seslendim içeriye doğru. Hemen sonra şüpheli adamı kolundan kavradım, kendime doğru çevirerek rozetimi gösterdim ve adamı duvara yapıştırdım.

Hemen arkamdaki Cappy iri cüssesiyle kapıyı bloke etmişti.

"Adın ne?" diye sordum genç adama.

"Alan Feirstein. *Neler oluyor?*"

"Ellerinizi duvardan ayırmayın, Bay Feirstein. Ceplerinizde bilmem gereken bir şey var mı? İlaç, iğne ya da bir silah mesele?"

"Diş fırçam var," diye haykırdı adam. "Arabamın anahtarları ve bir paket de şeker var!"

Elimle adamın tüm ceplerini yokladım. "Cüzdanınızı çıkarıyorum," dedim.

"Tatlım?" diye seslendi Feirstein yataktaki solgun yüzlü kadına doğru başını hafifçe çevirerek. "Uyanık mısınız?"

Kadının kolunu yukarıdaki kalp monitörüne ve serum şişesine bağlayan bir sürü elektrik kablosu ve hortum vardı.

"O benim kocam," dedi kadın zar zor duyulan bir sesle. "Alan benim kocam."

Midemdeki kramplar ve kalbime aniden saplanan acıyla Feirstein'in ehliyetini inceledim.

Adamın silahı ya da cebinde düğme falan yoktu. Lanet

olsun ki ehliyetinde organ bağışı yapacağına dair etiket bile vardı.

Cılız bir sesle, "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Geceyi burada geçireceğim," diye cevap verdi adam. "Carol'ın lenf kanseri var. Son evrede."

Zorla yutkundum. "Çok ama çok özür diliyorum," dedim Fernstein'a. "Az önce olanlar korkunç bir hataydı. Nasıl özür dileyeceğimi bilemiyorum."

Adam kafasını salladı. Karısına dönerek, "Kendinize iyi bakın, tamam mı?" dedim.

Sonra Cappy'le koridora çıktık.

"Tanrım," dedim. "Kendimi berbat hissediyorum, Cappy. Gerçekten de bir şeyler dönüyor gibiydi. Meğer adam yerde yatmak için odaya sessizce süzülüyormuş! Nasıl bu kadar ahmak olabildim?"

"Bazen böyle şeyler olur patron," dedi Cappy omuz silke- rek. O görev yerine geri dönerken, ben de acil servisin oraya yola koyuldum.

Duyduğum utançla beraber korkunç bir hayal kırıklığı yaşıyordum. Ama en kötüsü daha önce hiçbir şeyin çok yakınında olup yakalayamayacağımı hissetmemiştim. Yakaladığımı sandığım an avucumu açıyordum ve koca bir hiçle karşılaş- yordum.

Hastanenin dalkavuk genel müdürü Carl Whiteley, Bölge Hastanesi'ndeki ölümlerin aynı ölçekteki diğer hastanelerle yakın oranda olduğu konusunda ısrar ediyordu ve düğmelerin de sadece bir şaka olduğunu iddia ediyordu.

Sezgilerim ve küçük bazı başka şeylerden yola çıkarak Tracchio'yu da bu yola sürüklemiştim.

Onu riske etmiştim. Kendimi de tabi.

Acil, servisteki bekleme salonunun bir köşesinde duran otomatik hazır yiyecek makinesi bu kasvetli ve ruh sıkıcı yerde rengârenk ambalajlı yiyecekleri servis etmeye hazır olduğunu anlatmaya çalışırcasına uğulduyordu.

Makineye dört tane çeyreklik atarak birkaç düğmeye bas-tım ve turuncu ambalajlı çikolatalı gofretin aşağıya düşüşünü seyrettim.

Geceyi hastanede geçirecektim. Ahlaksız bir katilin maske-sini düşürerek insanların hayatlarını kurtaracağımıza inanmak istiyordum.

Yaptığım her şeyin kendimi küçük düşürmekten ibaret olması gibi korkunç bir ihtimal de vardı elbette. Tanrım, o zavallı adam ve hasta karısı. Ne felaket.

Altıncı Kısım

Karar

Bölüm 102

TAM DA GEÇ KALINACAK GÜNDÜ.

Gereksiz denebilecek kadar büyük çantasına sımsıkı yapışan Cindy, McAllister'daki Civic Center Adliye Binasına doğru hızla ilerlerken bilgisayar çantasını sol omzuna geçirdi ve nasıl olup da dört hafta önce başlayan mahkemenin bir gününü bile kaçırmadığını düşündü.

Yıpratıcı ifadeler ve ateşli sorgulamalar nihayet sona ermişti.

Bugün mahkeme salonunun kapıları açıldığında, Cindy merdivenlerde olsun ya da olmasın O'Mara ve Kramer kapanış konuşmalarını yapacaktı.

Tanrım.

Ya yerini başka bir muhabire kaptırırsa... Düşüncesi bile dehşet verici bir ihtimaldi bu.

Yayalar için yanan kırmızı ışığa aldırmadan mahkeme binasına doğru süratle ilerledi. Yukarı çıkıp baktığında mahkeme salonunun kapılarının hâlâ açılmadığını görünce rahatladı.

Basamakların sonundaki kalabalığın bir köşesinde çantasının sapını iki eliyle kavramış olan Yuki'yi gördü. Gözleri uzakta bir noktaya sabitlenmiş olan Yuki, hiçbir şey görmüyor gibiydi.

Aşın kilo kaybeden Yuki'nin bu kırılğan görüntüsü Cindy'i endişelendiriyordu. Ve tabii annesinin ölümünden beri işe gitmediği gerçeği de.

Dava onu tüketiyordu ve bu, halinden kolayca anlaşılıyordu.

Cindy, kalabalığın arasından kendine yol açmaya çalışarak basamakları tırmanırken Yuki'ye seslendi.

Sonunda Yuki onu gördü ve 'We oldu? Senin için çok endişelendim," dedi.

"Hızlı transit sisteminde arıza oldu," diye cevap verdi Cindy. "İstasyonlar arasındayım saat takılı kaldım. Neredeyse çıldırıyordum."

Güvenlik görevlilerinin ağır çelikten kapıları açmasıyla, Cindy ve Yuki de içeri akmakta olan kalabalıkla birlikte mahkeme salonuna girdiler.

Ağzına kadar dolu asansörle dördüncü kata çıkarak 4A numaralı mahkeme salonuna doğru ilerlediler. Cindy hemen salonun basına ayrılan bölümünün en arka sırasındaki sandalyelerden birine geçti.

Salon dolarken etrafta göz gezdirdi, sonra da bilgisayarını açarak yazmaya başladı.

Maureen O'Mara'nın üzerinde domates kırmızısı Oscar de la Renta marka bir takım elbise vardı, diye yazdı Cindy. Bu onun oyun kıyafeti, onun sava rengi, jürinin onun kapalı konu masını hatırlamasını istedi i ekil.

Bölüm 103

YARGIÇ CARTER BEVİNS kol saatini salladı ve gözlüklerinin üstünden Maureen O'Mara'ya bakarak ona başlamaya hazır olup olmadığını sordu.

O'Mara, "Evet, Sayın Yargıç," diye cevap verdi ve meşe ağacından yapılma küçük kürsünün arkasındaki yerini aldı.

Notlarını önüne koydu, ama onlara ihtiyacı olmayacaktı. Önceki akşam tekrar prova yapmıştı. Önemli noktaları ezberlemiş, kapanış konuşmasını hangi tonlamada ve hangi cümlelerle yapacağını baştan aşağıya öğrenmişti. Her şeyini bu davaya adanmıştı ve bütün geleceği bu davanın sonucuna bağlıydı.

Şimdiye kadar çok iyi bir iş çıkarmıştı ve bunun da farkındaydı.

Şimdi tek yapması gereken bunu perçinlemektir.

Derin bir nefes aldı, jüriye gülümsedi ve başladı.

"Bayanlar ve baylar, üç yıl önce San Francisco Bölge Hastanesi özelleştirilerek kâr amaçlı bir şirkete satıldı.

"O zamandan beri," dedi O'Mara, "yanlış ilaç kullanımına bağlı ölümlerin sayısı *üç misli* arttı.

"Peki, ama *neden*? Ben bunun mesleki yetersizlik ve aşırı çalışmaktan kaynaklandığını iddia ediyorum.

"Geçtiğimiz üç yılda, deneyimli personelin neredeyse dörtte üçü deneyimsiz, ama daha az paraya daha çok çalışacak personelle değiştirildi.

"Hastane kâr ediyor," dedi O'Mara, "ama kabul edilemeyecek kadar yüksek bir bedelle."

"Bölge Hastanesi'ne geldikleri için anlamsız bir şekilde acılar içinde ölen yirmi insanla ilgili ifadeleri dinlediniz.

"Bu mide bulandırıcı ve çok çirkin. Ve tüm suç Bölge Hastanesi'nin yönetiminde. Çünkü aslında hastalar *umurlarında* bile değil. Onları yalnızca netice ilgilendiriyor."

O'Mara jüri locasına doğru yürüdü, tırabzana ellerini koydu ve sadece onlara hitap ederken hepsiyle teker teker göz teması kurdu.

"Geçen hafta bizzat Dr. Garza'dan duyduk," diye devam etti O'Mara. "Üç yıldır Bölge Hastanesi'nin acil servisinin başında olan Dr. Garza tüm bu süre zarfında hastaneye acil servisten yatış yapan hastalardaki ölüm oranının tavan yaptığını inkâr etmedi.

"Hatta bize bunun sebebini de açıkladı. Dedi ki, '*Bazen rüzgâr tersten esebilir,*'

"Bayanlar ve baylar, bir hastanede rüzgârın tersten esmesi söz konusu olamaz. Ama yanlış ilaç kullanımı söz konusu olabilir. Bunun hukuki karşılığıysa '*standartların altında i görmek'tir.*

"İşte görevi suistimal etmek de budur.

"Dr. Garza'ya hastaların ölümünde parmağı olup olmadığını sorduğumda bana 'anayasanın *be inci maddesine* sığınıyorum,' cevabını verdi.

"*Dü ünün.* Sorumu cevaplamayı reddetti, çünkü suçu üstlenmek istemedi!

"Bu bile bir cevap değil miydi? Elbette ki öyleydi."

Kimse öksürmedi hatta nefes bile almıyorlardı sanki. O'Mara tek tek bütün jüriye bakarak devam etti.

"Bu bir cinayet davası değil. Kendi kendine o, bu acayip suçlamayı yapmış olsa da, kimse cinayet suçuyla Dr. Garza'nın peşinde değil.

"Ama sizden bu '*tersten esen rüzgâr*' için Bölge Hastanesi'ni sorumlu tutmanızı istiyoruz.

"Sizden, edecekleri kârı hastaların çıkarlarının üstünde tuttuğu için Bölge Hastanesi'ni cezalandırmanızı talep ediyoruz.

"Ve yine sizden müvekkillerimi 50 milyon dolarla ödüllendirmenizi istiyoruz. Bu miktar her ne kadar yitirilen yirmi değerli yaşamı telafi etmeye yetmeyecek de olsa hastanenin canını yakacaktır.

"Bayanlar ve baylar, bu hastanenin ilaçları Rus ruleti oynar gibi insanların üzerinde kullanmasının durdurulması gerekiyor ve bunu *siz* başarabilirsiniz.

"Kendinize bir sorun, sevdiğiniz biri hasta veya yaralanmış olsa, onların Bölge Hastanesi'ne gitmesini ister miydiniz?

"Peki ya siz? Siz oraya yatmak ister miydiniz? Tüm bu duyduklarınızdan sonra aklınızdan bile geçirir miydiniz?

"Lütfen bu düşüncenizi jüri odasına taşıyın ve müvekkillerim ve Bölge Hastanesi'nden zarar görenlerin tüm diğerlerinin lehine karar verin. En yüksek tazminatla ödüllendirin onları. Onlar adına, sizlere teşekkür ederim."

Bölüm 1 04

KADINLAR TUVALETİNİN ÖNÜNDEKİ uzun sırada kollarını kavuşturmuş, başını öne eğmiş bir şekilde bekleyen Yuki, O'Mara'nın kapanış konuşmasının onu nasıl duygulandırdığını düşündü ve Garza pisliği onu öldürmeden önce neden annesini Bölge Hastanesi'nden çıkartmadığını sordu kendine yine.

Sıra o kadar yavaş ilerliyordu ki Yuki tuvalete girebildiğinde davanın yeniden başlamasına sadece dakikalar kalmıştı.

Aceleyle soğuk su musluğunu açtı, yüzüne su çarptı ve sonra da el yordamıyla kâğıt havlulara uzandı.

Yüzünü kurulayıp gözünü açtığında, aynanın karşısında makyajını tazeleyen Maureen O'Mara'yı gördü.

Onu gördüğüne hem sevinmiş hem de şaşırmişti.

Kapanış konuşmasıyla ilgili olarak onu tebrik etti ve ardından kendini tanıttı. "Ben Duffy ve Rogers'ta çalışıyorum, ama annem yakın bir geçmişte Bölge Hastanesi'nde öldüğü için buradayım."

"Bunu duyduğuma üzıldüm," diye karşılık verdi O'Mara kafa sallayarak; sonra tekrar aynaya döndü.

Yuki, O'Mara'nın bu tavrı karşısında ırkildi. Fakat hemen sonra onun tamamen davaya yoğunlaştığını ve Kramer'in az

sonra yapacağı kapanış konuşmasına odaklanmış olduğunu fark etti.

Jürinin vereceği karar konusunda endişeleniyordu.

Yuki kâğıt havluyu buruşturdu ve çöp kutusuna attı. O'Mara'nın kendisine ve aynadaki yansımasına bir kez daha göz attı.

Maureen O'Mara'nın giydiği takım mükemmeldi. Dişleri bembeyazdı ve saçlarında sadece şampuan reklamlarında görülen kusursuz parıltı vardı. *Kadın kendine bakıyor*, diye geçirdi aklından Yuki ve bu düşünce nedense onu rahatsız etti.

Aylardır saçını kestirmediğini ve her gün iki koyu mavi takımından birini seçip giydiğini düşündü. Giyinmeyi otomatikçe bağlamak daha kolay değil miydi?

Annesinin ölümünden beri nasıl görüldüğünün onun için bir önemi yokmuş gibiydi.

O'Mara, Yuki'nin yanı başında rujunu sürdü, yakasına düşen saçları düzeltti ve ona hiç bakmadan tuvaletten çıktı.

tnce çizgili takım elbise giymiş iriyarı bir kadın sabuna uzanması gerektiğini belirterek Yuki'ye "İzin verir misiniz?" diye sordu.

"Tabii, sorun değil."

Yuki, *Maureen O'Mara ımarık bir irretse ne olmu yani*, diye düşünerek lavabodan uzaklaştı.

Nihayetinde hâlâ onun kazanmasını istiyordu.

Hem de *büyük* bir zafer kazanmasını.

Bölüm 105

LAWRENCE KRAMER, yargıç yerini alıp, mübaşir de salonu sessizliğe davet ederken kâğıtlarını düzeltti.

Kendisini güçlü hissediyordu ve başlamaya can atıyordu. Beş millik sabah koşusuna çıktığına memnundu. Bu kesintisiz zaman diliminde kapanış konuşmasını yeniden gözden geçirmişti.

Hazırdı.

Garza hıyarı olmasaydı kararın ne yönde olacağına dair hiçbir kuşkusu olmayacaktı. O pislik sırf bu yüzden işini kaybedecekti. Ama bu, eğer davayı kaybederlerse çok küçük bir teselli olabilecekti ancak.

Yargıç adını söylediğinde Kramer ayağa kalktı. Gece mavisi ceketini ilikledi ve jüriyi, onları senelerdir tanıyormuşçasına arkadaşça selamladı.

"insanların yaptığı hata ile görevi kötüye kullanma arasında büyük bir fark vardır," dedi Kramer, konuşması için tonunu ayarlarken.

"Bir insanın hata yapmasıyla, görevini suiistimal etmesi arasında büyük bir fark vardır," dedi Kramer, konuşması için ses tonunu ayarlayarak.

"Acil servisin nasıl bir yer olduğunu düşünün. Sokaktan hasta ve yaralanmış insanların geldiğini; düşme ve araba kazası mağdurlarını, travma geçirenleri ve bazen de hiç konuşamamış hastaneye gelen insanları düşünün.

"Hastaların tanınmamasına, tıbbi geçmişlerinin bilinmemesine, onlara etraflı testler yapılamamasına rağmen hayat kurtaran kararların ne kadar ivedilikle alınması gerektiğini düşünün.

"Bir doktor hayat kurtarmak için çabuk hareket etmesi gerektiğinde, genellikle inisiyatif kullanmak zorunda kalır.

"Söylemeye çalıştığım şu:

"Altmış beş yaşında bir kadın, tıpkı sizin ya da benim annem gibi, acil servise geçici iskemik atakla geliyor. Bu küçük çaplı felç ve kalpteki ritim bozukluğuna hemen müdahale edilmezse hasta ölecek.

"Bir doktor hastaya kanının pıhtılaşmasını engelleyecek bir ilaç vererek, müdahale etmeye karar verebilir.

"Bir başka doktorsa hastaya yapılacak en doğru müdahalenin hemen kalp pili takılması olduğuna karar verilebilir.

"Bu kişisel bir karardır.

"Her iki durumda da doktorun aldığı karar risk taşır, hasta ameliyatta da ölebilir ilaç yüzünden de."

"Kramer! Seninle konuşuyorum! Seni orospu çocuğu, seni pislik. Oğlumun ölümünü değersizleştiriyorsun."

Savunma masasının birkaç sıra arkasında bir adam ayaklanmış, var gücüyle bağıırıyordu. Bu, aslında taburcu edilmiş oda arkadaşına yapılması gereken insülin iğnesinin yanlışlıkla yapıldığı ve bu sebeple de hayatını kaybeden çocuğun babası Stephen Friedlander'dan başkası değildi.

Adamın grileşmiş yüzü, parmağını Kramer'a doğru sallarken allak bullaktı ve yüz kasları da kaskatı kesildi.

"Canın cehenneme!" diye haykırdı Kramer'a.

Sonra savunma masasına doğru atıldı ve Kramer'in iki genç adam ve bir kadın avukattan oluşan ekibinin her bir üyesine

parmağını doğrultarak, "Canın cehenneme! Canın cehenneme! Ve senin de canın cehenneme!" diye bağırdı.

Yargıç mübaşire dönerek, "Tutun şu adamı. Mahkemeye saygısızlık yapıyor," diye seslenirken, Kramer da bir yandan yargıca sesleniyordu.

"Sayın Yargıç! Şok taktikleri uyguluyor. Bütün bu düzmeceyi davacı tarafın avukatı düzenledi."

O'Mara püskürerek, "Bunu ben mi ayarladım? Delirdiniz mi siz?"

"Siz ikiniz. Hemen kürsüye gelin," diye kükredi Bevins.

Kramer bir kadının çığlığını duydu! Friedlander'ın yüzünün buruştuğunu ve kanının çekildiğini görmek için tam zamanında arkasına dönmüştü. Adamın belli ki bir derdi vardı. Kısa kısa, zor nefes alan adam kollarını yardım istercesine ileriye uzatıyordu. Yanında çığlık atan kadının önüne düşmeden önce ona tutundu, sonra da taştan yere yığıldı.

Bevins, "Sağlık görevlilerini çağırın," diye bağırdı güvenlik görevlilerinden birine. "Mahkeme öğleden sonra saat ikiye kadar ertelendi. Mübaşir, jüriye odalarına kadar eşlik edin."

Kaos.

Kramer, *Chicago Tribune* muhabiri olan gözlüklü bir adamın yangın çıkışma açılan kapının kilit kolunu kaldırmaya çalıştığını gördü.

Kapının aniden açılmasıyla başlayan alarm sesini, merdivenleri gürültüyle çıkıp mahkeme salonuna giren ilk yardım ekipleri takip etti.

Bölüm 106

DURUŞMAYA YENİDEN BAŞLANDIĞINDA Cindy kendini gergin ve dikkati dağılmış hissediyordu. O korkunç Friedlander olayı tekrar tekrar aklında canlanıyordu, tüm o küfürler, bağışmalar, zavallı adamın yere yığılması, alarmin keskin çılgılığı ve *Chicago Tribune*'den yeni arkadaşı Whit Ewing'in acil çıkışı açması.

Yargıcın tokmağını vurmasıyla salon aniden sessizliğe büründü.

"Kayıtlara geçsin," diye başladı Bevins. "Jürinin her bir üyesini ayrı ayrı sorguladım. Bu sabahki olayın verecekleri karara etki etmeyeceğini öğrenmiş olmaktan memnunum," Sonra savunma masasına dönerek, "Bay Kramer, devam etmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet, Sayın Yargıç." Kramer kürsüye ilerledi. Sıcak gülümseyişi bu kez zoraki duruyordu.

Cindy öne doğru eğildi ve elini Yuki'nin incecik omuzlarına koyarak fısıldadı. "İşte başlıyoruz."

"Bayanlar ve baylar," dedi Kramer. "Bay Friedlander'a müdahale edildiğini ve kalp krizi geçirmesine rağmen tamamen iyileşceğini öğrenmiş bulunuyorum.

"Müvekkillerim ve ben onun için gerçekten çok üzüldük.

Adam oğlunu kaybetti ve şu anda da çok acı çekiyor.

"Ne kadar üzülrsek üzülelim, siz jürinin görevi kararı gerçeklere göre vermektir, duygulara göre değil.

"Daha önce hatayla görev suiistimalinin arasındaki farkın ayırt edilmesinin öneminden bahsetmiştim.

"Bir hemşire elindeki tepsideki ilaçları karıştırırsa bu bir hatadır. Ya da bir doktor acil başka bir durum yüzünden dik-kati dağılarak hasta çizelgesini işaretlemeyi unutursa ve bu yüzden hastanın birine yeniden ilaç verilirse bu da bir hatadır. Bunlar hep hatadır.

"Görevi suiistimalse ağır bir ihmaldir. Örneğın, bilginiz olsun diye söylüyorum, bahsedeceğim olayların hepsi gerçektir.

"Bir doktor hastasını ameliyat masasında bırakır ve bankadaki hesap işlemlerini halletmek için dışarı çıkar.

"Veya ameliyat esnasında hastanın içinde gazlı bez bırakılır,

"Doktor sarhoşken veya uyuşturucunun etkisi altındayken hastaya müdahale eder ya da tam tersini yapar ve sırf hastaya veya hastanın mensup olduğı sınıfa karşı önyargılı olduğı için gerekli müdahaleyi gerçekleştirmez. Ya da bilinçli olarak hastaya ihtiyacı olmayan bir tedaviyi önerir.

"Bunlar ağır ihmallerdir. Bunlar görevi suistimaldir işte."

Kramer kürsüden uzaklaşarak jüriye yaklaştı. Konuşurken tırabzanın önünde geziniyordu.

"Davada adı geçen herkesin başına gelenler gerçekten korkunç. Bunu size söylememe gerek yok. Siz zaten biliyorsunuz.

"Ancak bu salonda duyduğunuz her olayda doktorlar ve hemşireler ve hatta hastaların kendileri, ülkenin her köşesinde her gün gerçekleşen hatalar yaptılar.

"İnsani hatalar. Kasti olmayan hatalar.

"Her ne kadar doktorların hata yapamayacaklarına inanmak istesek de bu mantıksız bir beklentidir.

"Doktorlar ve hemşireler diğer insanlara yardım etmek

isteyen ve bunun için ellerinden geleni yapan insanlardır.

"Geçen sene yüz elli bin yaralı veya hasta insan Bölge Hastanesi'ne geldi ve şehirdeki diğer tüm hastanelerdeki kadar iyi tıbbi tedavi gördüler.

"Karşı tarafın kışkırtıcı sözlerine kulaklarınızı tıkayarak hatayla, görevi suiistimal arasındaki farka odaklanmanızı ve Bölge Hastanesi lehine karar vermenizi istiyorum sizden.

"San Francisco şehrinin, bizim şehrimizin, bu hastaneye ihtiyacı var."

Bölüm 1 07

YUKİ, CINDY'LE BİRLİKTE soğuk mermer duvara yaslanıp 4A numaralı mahkeme salonunun boşalmasını bekledi.

Olanlardan oldukça heyecanlanan Cindy'nin içindeki muhabir harekete geçerek, "Ee, ne düşünüyorsun?" diye soruyordu.

Savunma avukatları ve hastane yöneticilerinden oluşan bir grup insan önlerinden geçerken dava hakkında konuşuyorlardı. Gri tüvit giymiş ihtiyar bir tilki, "Tanrı Kramer'ı korusun," diyordu. "Bizi çok iyi savundu. Adam bir süperstar."

O'Mara ve ekibi uzun adımlarla, neredeyse parmak uçlarına basarak, dimdik ve gururla koridorda ilerliyordu. O'Mara'nın yüz ifadesi asansöre doğru ilerlerken oldukça sakindi. Kapı sanki onu bekliyormuşçasına hemen açıldı.

"Yuki?" diye atıldı Cindy. "Senin profesyonel düşüncen nedir? Sence jüri ne yönde karar verecek?"

Cindy'nin sesindeki endişeyi fark eden Yuki, gözleriyle de avukatları takip ettiğini kaçırmamıştı. Cindy'nin mahkeme salonunun merdivenlerinde olayın içinde olmak istediği çok açıktı.

"İki taraf da harika bir iş çıkardı, savunmalarını iyi yaptılar," dedi Yuki. "Bilirsin, hukuk davalarında 'makul şüphe' diye bir şey olmaz. Genellikle delilin üstünlüğü esasına göre karar

verilir. Yani her jürinin kendine göre daha ağır basan..."

"Ne yani? Bir tahminin bile mi yok?"

"Yapacağım tahmin yazı-tura atmaktan pek farklı olmaz, Cindy. Jüri karar veremeyebilir bile."

Yuki'ye teşekkür eden Cindy, onunla sonra tekrar buluşacağını söyleyerek merdivenlere doğru koşarcasına ilerledi.

Bir sonraki asansörü bekleyen Yuki, asansöre binerek numaraların dörtten bire doğru yanışını izledi.

Sonra lobiye vardı ve daire şeklindeki güvenlik masasını geçerek sert ekim rüzgârının estiği sokağa attı adımını.

Adliye binasından çıkar çıkmaz, Larry Kramer'ın ve Maureen O'Mara'nın etrafını saran iki ayrı kalabalık muhabir grubunu gördü. Mikrofonlarını avukatların neredeyse burunlarına dayamışlardı. Çekilen tüm görüntü ve sesler McAllister'da park halinde bekleyen canlı yayın araçlarına iletiliyordu.

Davanın sonucu ne olursa olsun, Kramer ve O'Mara paranın satın alamayacağı bir medya desteği alıyordu.

Yuki, muhabirlerin yanından geçerken sadece birkaç ay önce aldığı son davayı ve o davada ne kadar başarılı olduğunu, adliye binasının merdivenlerinde nasıl dimdik durduğunu ve etrafının basın mensuplarıyla nasıl dopdolu olduğunu düşündü.

Bundan ne kadar keyif aldığını düşündü. Oysa geçen birkaç haftada o kadar çok değişmişti ki.

Adliye binasından üç blok ötedeki bir park saatinin yanına park ettiği arabasının yanına vardığında ön camdaki park biletini aldı, çantasının içine koydu, anahtarlarını buldu ve direksiyona geçti.

Kontağı çevirdi ve bir süre arabasının içinde oturarak trafiği ve günlük rutin işlerine dalmış vaziyette hızla önünden geçen kararlı yayaları seyretti.

Dünyanın artık onunla bir işi kalmamıştı. Gidecek hiçbir yeri yoktu.

Bir anda inanılmaz üzgün hissetti kendisini. Öyle anı olmuştu ki bu, anlamlandıramadı bile. Kollarını direksiyonun üzerinde birleştirdi, kafasını yasladı ve ağlamaya başladı.

Bölüm 1 08

AKŞAM YEMEĞİ İÇİN Claire'le *Susie'nin Fer'*nde yedik. Barbeküde pişmiş domuz eti ve kızarmış muzların kokusu ağzımı sulandırmıştı. Karnım gurulduyordu resmen. Diğerlerini beklerken, Claire onu mahveden bir vakadan bahsediyordu, sabah karanlığından beri üzerinde çalıştığı bir vakadan.

"On dokuz yaşında bir kız. Belli ki intihar etmiş. Banyo kapısına doladığı bir uzatma kablosuyla kendini asmış."

"Kapıya doladığı mı?"

"Evet. Kablonun bir ucu kapının koluna bağlanmıştı. Sonra kapının altından geçirilmiş ve en yukarıya, tepeye kadar uzatılarak kızın boynuna düğümlemiş."

"Tanrım. Bunu gerçekten yapmış mı?"

"Gerçek bir bulmaca," diye cevap verdi Claire soğutulmuş sürahidenden bardaklarımıza bira koyarken. "Aile içi şiddetten sabıkası olan yirmi sekiz yaşındaki pislik sevgilisi olayın tek şahidi tabii ki.

"911'i arayıp tartıştıktan sonra kızın intihar ettiğini söylemiş. Kabloyu kesip kızı kurtarmak için yere indirdiğini, ona kalp masajı yaptığını belirtmiş. Ve kızın hamile olduğunu da."

"Of, hayır."

"Evet. Olay yerine ilk önce itfaiye ulaşıyor. Bebeği kurtarmak için vücudu canlı tutmaları gerek elbette. Bu yüzden onu hayata döndürmeye çalışıyorlar.

"Sonra ilkyardım ekipleri geliyor ve onlar da kızı diriltmeye çalışıyor. En son olarak hastanedeki acil servis doktorları kızı sezaryen yapıyor.

"Yani kız bana gelene kadar, dört kez müdahale edilmiş, her yeri kesilmiş, yaralanmış, sırtı ve boynu incinmişti. Ve şimdi ben zavallı kızı tam olarak ne olduğunu bilmiyorum.

"Kendime soruyorum, acaba erkek arkadaşı önce kızı sinirlendirdi, ardından öldürdü ve sonra da intihar süsü vermek için astı mı? Yoksa bu bir intihardı da tüm travmalar kızı hayata döndürme denemeleri sırasında mı olmuştu?"

"Peki ya bebek?"

"Cenin, evet. Çok küçüktü, sadece yirmi altı haftalıktı. Hastanede sadece birkaç dakika yaşatabildiler."

Loretta menüleri ve patates kızartmasını masaya bırakırken Claire'e koyu mavinin çok yakıştığını, benimse tatile ihtiyacım varmış gibi göründüğümü söyledi.

Kibarca teşekkür ederek, siparişi Cindy ve Yuki geldikten sonra vereceğimizi söyledim ve biraz ekmek getirmesini rica ettim. Sonra Claire'e döndüm.

Claire iç geçirerek, "Çifte cinayet mi yoksa intihar mı? Bir şey söylemek için henüz çok erken," dedi. "Olayın öncesini araştırmalı, ilkyardıma gelenlerle görüşmeli ve gerçekte ne *gördüklerini* öğrenmeliyim."

Claire konuşmasını kesince arkama döndüm ve Cindy'yi ön kapıdan girerken gördüm.

Füme rengi kazağı yanaklarının pembeliğini ve dağılmış saçlarını ortaya çıkarıyordu. Ama yüzünden endişeli olduğunu anlayabiliyordum.

Aramızdaki dargınlığın geçip geçmediğini merak ediyordu. Yoksa bir kavgaya daha mı tutuşacaktık?

Ayağa kalktım, ona doğru yürüdüm ve sıkıca sarıldım.

"Özür dilerim Cindy," dedim. " Garza'yla ilgili haberi yapmakta haklıydın. Sen yalnızca işini yapıyordun. Tuhaf davranan bendim."

Bölüm 109

ÇOK GEÇMEDEN Cindy'nin yüzü şarj olmuşçasına aydınlandı. Heyecanlanmış ve belki biraz da korkmuş gibiydi. Yuki, *Susie'nin Yeri'ne* geldiğinde Cindy davayla ilgili bize detaylı bilgi veriyordu. Yuki oldukça geç kalmıştı ve çok kötü gözüküyordu, hatta benden bile kötü. Cindy'nin yanma oturduğunda, Cindy korumak istercesine ellerini sıktı.

"Tam vaktinde geldin," dedi Cindy.

"Ne için tam vaktinde geldim?"

"Bir bomba patlatmak üzereyim."

Cindy ne kadar ışık saçıyorsa, Yuki de o kadar bitkindi. Saçları cansız, gözaltıları kararmış, solgun ipek bluzunun da bir düğmesi kopmuştu.

Cindy ses kayıt cihazını masanın üstüne koyarken, Yuki'ye iyi olup olmadığını sordum.

"Daha iyi olmamıştım," dedi zayıf bir gülümsemeyle.

Claire, "Bahsettiğin bomba o küçük şeyin içinde mi yoksa?" diye sordu Cindy'e.

Cindy sırtıttı, "Kadının adını veremem," dedi kaseti sararken. "Ama o Bölge Hastanesi'nde çalışan bir hemşire. Dinleyene kadar bekleyin."

İçime kötü bir his doğmuştu.

Tanrı'dan yanılıyor olmayı diledim.

Kaset dönmeye başladı ve küçük makineden bir kadının cızırtılı sesi duyuldu.

Noddie Wilkins bir incisini daha dökmüştü, ama bu sefer *Chronicle* 'a.

"Onları kendim gördüm," diyordu Cindy'nin kaynağı. "Gecenin karanlığın daki gibi. Odaya giriyorsunuz ve hasta ölmüş, gözlerinin üstünde de o düğmelerden var."

Cindy inanamayan bir tonla, "İzin ver seni doğru anladığımdan emin olayım," diyordu. "Hastalar öldüğünde gözlerinin üstüne düğme mi konuyor?"

"Hayır, hayır, her hastaya değil. Sadece bir kaçına. Ben üç kere gördüm ve başka insanlar da gördü."

"Milyonlarca sorum var aslında, ama en baştan başlayalım. Düğmeler neye benziyor?"

"Metal düğmeler, bozuk para gibi, üzerlerinde tıbbın simgesi olan yılanlı asa kabartması var. Ayrıca kimse suçüstü yakalanmadı."

"Kaç hastanın gözlerinin üzerinde düğme bulundu?"

"Bilmiyorum. Ama birkaç tane sanırım."

"Hastalar arasında bir bağlantı kurabiliyor musun? Bildiğin biri var mıydı aralarında mesela? Belli bir yaş grubu, etnik bir grup ya da hastalık sebep olmuş olabilir mi düğmelere?"

"Ben sadece üç tanesini gördüm ve hepsi de birbirinden farklıydı. Dinle, şimdi gitmem lazım."

"Son bir soru daha sorayım. Lütfen. Bu konu hakkında kimseyle konuştun mu?"

"Şefime ilettim. Bana birisinin sapıkça bir şakası olduğunu söyledi. Ama sen söyle. Korkunç, değil mi?"

Sonra Noddie'nin sesi boğuklaştı, sanki alıcının üstünü eliyle kapatıyordu. Biriyle konuştu. Tekrar hatta geldiğinde sesi gergindi.

"Şimdi gitmem gerek. İşteyim ve çok yoğunuz. Kadro yetersiz."

"Eğer aklına bir şey gelirse beni ara."

Cindy ses kayıt cihazını kapadı ve bizim şoka uğramış yüzlerimize baktı. Sonra da bana odaklandı.

"Lindsay, söyle bana lütfen, hastane birden fazla cinayeti mi örtbas ediyor?"

Ağzımı kapadım ve arkama yaslanarak masadan uzaklaştım.

Başım dönüyordu.

Daha az önce Cindy'den yapmaya hakkı olan bir haberi yapmamasını istediğim için özür dilemiştim.

Şimdi bunu nasıl bir kere daha isteyebilirdim?

"Lindsay, *sen biliyordun*" dedi Yuki yüz ifademe bakarak. Farkında olmadan kendimi ele vermiştim. "Düğmeler hakkında zaten bilgin vardı değil mi? Biliyordun."

"Bunun hakkında konuşamam."

"Lindsay?" diye baskı yaptı Cindy inanamayan gözlerle. "Düğmelerden *haber var mıydı*? Söyle bana. Ne anlama geldiklerini söyle!"

"Ben söylerim," dedi Yuki kendini zorlayarak. "Biri o hastaları *i aretliyor*. Hatta belki öldürüyor bile. Bu küstahça. Psikopatça. Peki, sence bu kime benziyor, Lindsay?"

Derin bir nefes alarak etrafta Loretta'ya bakındım ve ardından bir sürahi daha sipariş ettim. Yuki aniden masanın öbür tarafından uzanarak kolumu yakaladı.

"Lütfen," dedi. "İşlediği cinayetlerin Garza'nın yanına kalmasına izin verme."

Yuki'nin karanlık, üzgün gözlerinin içine baktım. O, ihtiyacım olduğunda kıcımlı kurtarmıştı ve onu yürekte seviyordum.

"İşin üzerindeyiz," dedim arkadaşşıma. "Eğer Garza'nın herhangi bir suçu varsa, ne olursa olsun, söz veriyorum onu yakalayacağız."

Bölüm 1 1 0

BRENDA'NIN TELEFONUMA YAPIŞTIRDIĞI not kağıdının üzerinde, 'Şef T., seni görmek istiyor, derhal,' yazıyordu. Harflerin içine kaşları çatık suratlar çizmişti.

imdi ne var, diye düşündüm.

Merdivenleri kullanarak iki kat yukarıya, Tracchio'nun Bryant Caddesi'ne bakan ofisine çıktım.

Daha içeri adımımı atar atmaz telefonu kapayan Tracchio yüzüme doğru bir kâğıt salladı.

"Bu bir şikâyet, Teğmen Boxer," diye kükredi. "Dr. Dennis Garza seni tacizle suçluyor. San Francisco Polis Departmanını dava edeceğini ve tonlarca para alacağını söylüyor. Ne düşünüyorsun?"

"Bırak etsin. Onda çok var."

"Bana bunu yapma Lindsay. Adam neden bahsediyor?"

Hukuken *taciz*, belli bir kişiye onu rahatsız edip, büyük bir duygusal bozukluğa sebep olacak şekilde, ortada meşru bir sebep yokken, yöneltilen sözlere ve hareketlere deniyordu.

Oysa benim milyonlarca meşru sebebim vardı.

Dahası sadece dört saat uyku uyumuştum ve yalnızca bir kâse mısır gevreğiyle duruyordum.

Kontrolümü kaybettim.

"Biz onu sıkıyoruz, o da kıvranıyor, Şef," diye bağırdım. "Bizi tehdit edecek cesareti olması garip. Adam psikopat. Bana destek olmalı ve içgüdülerimi takip etmeme izin vermelisin."

"Bankada kaç milyonun var, Teğmen? Yine aynı yola mı sürüklemek istiyorsun bizi?"

Çenemi kapadım ve kendimi kontrol etmeye çalışarak, Tracchio'nun küçük kahverengi gözlerine baktım.

"Elinde adamı suçlayacak delilin var mı?" diye sordu Tracchio. "Yardımcı ol bana."

"Ne bir saç teli, ne de ufacık başka bir şey var."

"Adamı arayacağım," dedi. "Onu sakınleştirmeye çalışayım. Bakalım bana ne diyecek?"

"Jacobi'yle beraber gecenin çoğunu adamın evini gözetleyerek geçirdik. Sabah da onu işine kadar takip ettik."

Tracchio sadece kafasını salladı.

Kapıya doğru ilerledim, tam çıkıyordum ki dönüp, "Bu arada, sana sözünü ettiğim düğmelerden *Chronicle'm* haberi var," dedim.

"Aman Tanrım."

"Muhabir şu anda hikâyeyi inceliyor, ama bu bombanın patlamak üzere olduğundan emin olabilirsiniz."

Tracchio telefonu eline aldı.

"Garza'yı mı arıyorsun?"

"La Jolla Belediye Başkanı'nı arıyorum. Bana teklif ettiği işin hâlâ geçerli olup olmadığını soracağım," diye homurdandı Tracchio. "Çabuk defol buradan."

Peki. Tamam efendim. Gittim.

Uzaklaşırken Tracchio'nun sekreterinden Garza'yı telefona bağlamasını istediğini duydum.

Bölüm 111

KULAĞININ DIBİNDE telefon çaldığında Yuki yorganının altındaydı. Arayan Cindy'di. "Jüri kararını vermiş, geri geliyor. Yuki, yoksa hâlâ uyuyor musun? Saat neredeyse on biri çeyrek geçiyor!" diye bağıırıyordu.

"Uyandım! Uyandım!"

"Kaldır o sıska kıcını da mahkemeye gel o zaman. Acele et."

Yirmi dakika sonra Yuki 4A numaralı mahkeme salonuna girmişti. Boş bir yere doğru cılız bacaklar ve çantaların arasından ilerlerken tüm bakışların üzerine çevrildiğinin farkındaydı.

Kollarını önünde kenetledi ve bacak bacak üstüne atmak suretiyle de kendini küçük, sıkı bir paket haline getirdi.

Yargıç Bevins, "Herkesi uyarıyorum. Karar okunduğunda salonda kargaşa istemiyorum. Bunun aksine davrananlar tutuklanacaktır," derken Yuki gözlerini tam karşıya dikmişti.

"Aranızda duygularını kontrol edemeyecek olanlar varsa salonu şu anda terk edebilirler.

"Tamam, o halde. Jüri başkanı kararı mübaşire iletebilir mi lütfen?"

Utülü beyaz bir gömlek, paçaları süet ayakkabılarının üzerine kadar inen Dockers marka bir pantolon ve golcü ceketi giyen ellilerindeki tıknaz jüri başkanının, kalın çerçeveli gözlükleri ve güneş yanığı bir cildi vardı.

Yuki onun muhafazakâr değerleri olan bir adama benzediğini düşündü. Düzensizlikten ve hata yapılmasından nefret edecek biri. En azından öyle olmasını ümit etti.

Yargıç Bevins kâğıtlara uzunca bir süre baktı, sonra jüri başkanına döndü ve "Jürinin kararı oybirliğiyle mi verildi?" diye sordu.

"Evet, Sayın Yargıç."

"Davacı Jessica Falk'm davalı San Francisco Bölge Hastanesi aleyhine açtığı davada hastanenin ihmalkâr davrandığı kararına mı vardınız?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"Davacının zarar gördüğü kanısında mısınız?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"Davacının ne miktarda zarar gördüğüne karar verdiniz?" diye sordu Yargıç.

"İki yüz elli bin dolar, Sayın Yargıç."

"Davalıların tutumu cezalandırıcı tazminat da gerektiriyor mu?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"Cezalandırıcı tazminatın miktarı nedir?"

"Beş milyon dolar, Sayın Yargıç."

' Mahkeme salonundaki herkesin nefesleri kesilmişti.

Yargıç tokmağını vurdu ve mahkeme salonu tamamen sessizliğe bürünene kadar etrafa sinirli gözlerle baktı.

Yargıç, sıradaki on dokuz davacının adlarını okumaya ve jüri başkanına aynı beş soruyu sormaya başladı. Her sorusuna aynı cevapları aldı.

Davacıların her biri, zararları için iki yüz elli bin dolar

tazminat, ayrıca beş milyon dolar da cezalandırıcı tazminat almaya hak kazanmıştı.

Yuki başının döndüğünü hissetti, neredeyse midesi bulanıyordu.

Hastane büyük bir ihmalkârlıkta bulunmuştu.

Her anlamda ihmalkârlık.

Yargıcın uyarısına rağmen, mahkeme salonu davacıların oturduğu yerden yükselen çığlık ve alkışlarla çalkalandı.

Bevins'in tokmağının keskin sesi salonda defalarca yankılandıysa da O'Mara'nın müvekkillerinin yerlerinden fırlayıp onun etrafında dar bir halka oluşturmaya engel olamadı. Kimi O'Mara'nın elini sıkıyor, kimi sarılıp onu öpüyor, sınırları boşalan çoğunluksa dayanamayıp ağlıyordu.

Yuki de aynı zapt edilemez sevinci hissediyordu içinde. Yargıç jüriye teşekkür edip, onları azat ederken Yuki, Cindy'nin kendisine seslendiğini duydu.

Cindy sırtıyor, ona salonun girişinden el kol hareketleri yapıyordu.

Cindy, Yuki'yle birlikte koridordaki kalabalığın arasında yürürken, "Tarafsız olmam gerekiyor," dedi.

"Ama bu harika bir karar. O'Mara göklerdeydi. Bu ödülün ne kadarı onun acaba? On sekiz milyon mu? Ah, Yuki."

Yuki kabaran duygularını öksürerek gizlemeye çabaladıysa da gözlerinden akan yaşlara engel olamadı. Kalbi yerinden çıkacakmışçasına atıyordu ve kalabalığın arasında tam bir duygusal çöküş yaşıyordu.

"Ben böyle biri değilim," dedi bir yandan ağlarken. "Bu ben değilim."

Bölüm 112

JAMIE SWEET'tN küçük gözlerinden yaşlar akıyordu ve hıçkırıkları ailesinin, Melissa ve Martin Sweet'in, kalbini parçalıyordu. Gece ziyaret saatinin son dakikalarında küçük çocuklarına ait yatağın etrafında pervane olmuşlar, Jamie'nin üzerine titriyorlardı.

"Burada kalmak istemiyorum. Lütfen, lütfen, hayır," diye inledi beş yaşındaki Jamie. Çenesi parçalanmış, ön dişleri dökülmüş ve yarılan alt dudağı şişmişti.

Bir de kırık kolu vardı tabii.

"Neden eve gidemiyorum? Eve gitmek istiyorum. Eve gitmem gerek."

"Bebeğim. Küçük bebeğim," dedi Melissa oğlunu kucağına alıp göğsüne bastırarak.

"Jamie," dedi babası. "Doktorlar ağrıların için sana ilaç vermek, bu yüzden de seni bu gece burada tutmak istiyorlar. Yarın sabah ilk iş seni almaya geleceğiz, tik iş, söz veriyoruz. Bak annenle sana ne aldık."

Melissa yüzündeki yaşları elinin tersiyle sildi ve renkli bir alışveriş poşetini kaldırdı. Aşağı yukarı salladı. İçinde ağır bir şey vardı.

"Görmek ister misin?"

Annesi kat kat kâğıtlara sarılmış hediyein paketini açarken Jamie'nin hıçkırıkları azalmıştı. Paketten puantiyeli pantolon ve çizgili gömlek giyen oyuncak bir maymun çıkmıştı.

"Adı Siren," dedi Melissa.

"Siren mi?"

"Evet. O bir siren maymunu, sadece göbeğine basman yeterli."

Çocuğun merakı anında harekete geçmişti. Maymunu almak için sol elini uzattığında sağ kolundaki parlak plastik alçı çok daha büyük ve korkunç görünmüştü.

Maymunu aldı ve göbeğine bastı. "Hoo-hoo-hoo," dedi Siren budalaca bir sesle. "Bugün maymununa sarıldın mı?"

Küçük çocuk gülümsedi. Ağrı kesicilerin etkisini göstermeye başlamasıyla ağzı ve gözleri kapanmaya başlamıştı ki kapıda bir hemşire belirdi.

"Üzgünüm," dedi hemşire. Konuşmasında Batı Hintli kıvraklığı vardı. "Ziyaret saati maalesef bitti."

"Hayır," diye bağırdı Jamie. "Gidemezler."

"Jamie, lütfen. Her şey yoluna girecek, iyi bir uyku çek sadece. İşte benim tanıdığım koca çocuk," dedi babası. "Dünyanın en iyi çocuğu sensin."

Oğlunu yalnız bırakmak o kadar dayanılmazdı ki, Martin göğsünün parçalara ayrılacağını sandı. Onun değerli, çok değerli Jamie'sini.

Bisikletin yandaki tekerleklerini çıkarttığı için şu an kendini öldürebilirdi. Çocuk hazır değildi, ama o oğlunun koca bir delikanlı gibi o ilk heyecanı yaşamasını istemişti. Jamie'nin yüzü hâlâ gözünün önündeydi, omzunun arkasından babasının orada olup olmadığına bakıyordu. Posta kutusuna sertçe çarpışını, düşüp kolunu kırışını hâlâ o an gibi görebiliyordu.

Bencilce davranmıştı. Ve aptalca.

Annesi yine, "Sadece bu gecelik, bebeğim," dedi ve eğilip oğlunun nemli yanağını öptü.

"Yirmi çeşit alavere dalavere biliyorum," diye bağırdı Siren.

Bir yandan ağlayan Jamie gözyaşlarının arasında gülmeye başladı ve yeni oyuncığını sıkıca yüzüne bastırdı.

Babası eğildi, oğlunu öptü, "Sen gerçekten uslu bir çocuksun," dedi.

"Hoo-hoo-hoo. Maymunu gör, maymun yap," dedi Siren.

Fakat Jamie, ailesi yavaş yavaş uzaklaşırken gülmeyi kesmişti. "İyi geceler Jamie. Yakında görüşürüz," diye sesleniyorlardı. Yavaşça kaybolurlarken, oğullarına el sallıyorlardı.

Bölüm 113

KORİDORLARDAKİ VE BAZI bekleme odalarındaki polislerin varlığından az da olsa huzursuz olan gece görevlisi yine de bunu yapmaya ihtiyacı olduğunu hissederek hızla hareket ediyordu.

Duyduğu *ihtiyaç* her şeyden önemliydi.

Güvende olmaktan ya da hiç yakalanmamış olmaktan da önemliydi.

268 numaralı odanın kapısı kapalıydı ve içerideki çocuk aldığı ilaçların etkisiyle derin bir uykundaydı.

Gölge halindeki figür odanın kapısını iterek açtı ve yatağında uyuyan çocuğu gördü. Sokak lambasının içeri vuran ışığında çocuğun güneşten yanmış cildi, bembeyaz nevresim takımlarıyla tezat oluşturuyordu. Gecenin ürkütücü karanlığında koskoca yatak su üstünde yüzüyor gibiydi adeta.

Gece Görevlisi yere düşmüş olan maymunu alarak yatağa koydu ve çocuğun ne kadar güzel koktuğunu düşünerek, yatağa doğru eğildi. Çocuk, mis gibi vanilyalı puding ve uyku kokuyordu.

Jamie Sweet.

İsmi ne kadar da uymuştu kendisine. Upuzun kirpikleri, şiş-

miş ağzının aşk tanrısının yayına benzeyen kıvrımı ve alçıdaki koluyla beş yaşındaki çocuk kanadı kırık bir meleği andırıyordu.

Ne acı.

Bundan sonra bu küçük çocuk için beyzbol oynamak ya da bisikletinden düşmek mümkün olmayacaktı.

Bunu artık hiçbir şey değiştiremezdi.

Jamie Sweet ölecekti. Çocuğun bu dünyadaki kaderi buydu.

Gece görevlisi şırıngaya ilacı çekti, boşalan ilaç şişesini cebine koydu ve yatağa iyice yaklaşarak, Jamie'nin sol koluna giden ince serum hortumuna ilacı enjekte etti. Aslında bu ilaç 286 numaralı odada kalan 110 kiloluk itfaiye görevlisi içindi, ikinci derecede yanığı ve bir kolu da kırık olan adamın bu geceki ağrılarını dindirmek içindi.

Dakikalar geçti. Duyulan tek ses aşağıda akan trafiğin vızıl-dayan sesi ve Jamie Sweet'in yumuşak nefesiydi.

Gece görevlisi iki parmağını kullanarak çocuğun göz kapaklarını araladı. Gözbebekleri daha şimdiden küçücük kalmış, düzensizleşen nefesi derinliğini yitirmiş, yanakları kızarmış ve terden sırlıslıklam olmuş saçları kafasına yapışmıştı.

Çocuk, davetsiz misafirin düşüncelerini okumuşçasına olduğu yerde sırtını kabarttı ve hiçbir şey söylemeden yüksek sesle ağladı. Hemen sonra başı yastığına düşen çocuk, gırtlığından tükürür gibi bir ses çıkararak nefes verdi.

Bu verdiği son nefesti.

Çocuğun kartoid arterine dokunan katil nabzının atıp atmadığını kontrol etti ve metal düğmeleri almak için elini cebine soktu. Çocuğun her iki gözüne de birer düğme kapatan adam, "İyi uykular tatlı prens," diye fısıldadı. "İyi uykular."

Bölüm 1 14

DAHİLİ TELEFONDAN Brenda aradı.

"Teğmen, üçüncü hatta sizinle görüşmek isteyen biri var," dedi. "Çok acil olduğunu ve sizin onu tanıyacağınızı söylüyor. Ama ismini vermek istemiyor."

Telefonu açtım ve ismimi söyledim. Telefonun cızırtılı olmasına ve hattın diğer ucundakinin ağlamasına rağmen karşımdakinin Noddie olduğunu hemen anladım.

"O kadar gençti ki, Teğmen," dedi Noddie Wilkins. "Sadece kırık bir kemiği vardı, ama şimdi *ölü*. Kesinlikle ölmemesi gerekirdi. Sigara odasında duydum. Gözlerinin üzerinde düğme varmış."

Hemen Tracchio'yu aradım ve ona ihtiyacım olan şeyi ve yapacaklarımı anlattım.

Kıçını koru başlığı altında attığı nutuğu sineye çekebilmiştim. Ne yaptığımı gerçekten biliyor muydum? Eğer yanılıyorsa bunun korkunç sonuçlarından haberim var mıydı?

"Evet efendim, evet efendim, anlıyorum," demekten başka çarem yoktu.

Aslında gerçekten de anlıyordum.

Atacağım yanlış bir adım panikten başka bir şeye yol

açmayacaktı. Elimde ne bir şeylerin yanlış yapıldığına dair kanıt ne de şüpheli vardı. Üstelik tersliklerin hemen ardından başlayacak olan öfkeli telefonlar dinmeyecekti. Karar verme yeteneğimin yetersizliğinden tutun da, kötü liderlik vasıflarıma hatta San Francisco Polis Departmanı'nın hizmet verdiği insanları korumaktan aciz oluşuna kadar dil uzatılacaktı.

Ama daha iyi bir plan yapmak için zamanım yoktu.

Bu kez öldürülen sadece beş yaşında bir çocuktı.

Tracchio'nun nihayet yeşil ışık yakmasıyla ekibimi topladım.

Büyük bir kuş sürüsü gibi ekip odasında toplanmışlardı. Jacobi ve Conklin, Chi ve Rodriguez, Lemke, Samuels, McNeill ve yıllar yılı beraber çalıştığım diğer tüm polisler. Yine onlara güveniyordum.

Ruhumun derinliklerinden yoğun bir şekilde hissettiğim kaygının sesime yansımaları engellemeye çalışıyordum. Bölge Hastanesi'nde küçük bir çocuğun şüpheli bir biçimde öldüğünü söyledim. Hâlâ vakit varken kanıtlara ulaşmamız gerektiğini ve daha fazla can almadan canı bir katili yakalamamız gerektiğini anlattım.

Yüzlerindeki endişeyi okuyabiliyordum, yine de bana güveniyorlardı.

"Sorusu olan?" diye sordum.

"Hayır efendim."

"Anlaşıldı, Teğmen."

En ümitsiz fikirlerimde dahi ekibim bana gerekli güveni vermişti.

Bölüm 115

TRACCHIO'YU ARADIKTAN yaklaşık 45 dakika sonra elimde arama emrim, arkamdaysa kimisi soygun masasından, kimi-siyse narkotikten bir minibüs dolusu müfettiş ve polis vardı. Kuzeye, Bölge Hastanesi'ne doğru karışık düzende ilerlerken tüm arabaların sirenleri bağıırıyordu.

Pine'a polis araçlarını bıraktıktan sonra hastaneye girdik ve plana uygun olarak dağıldık.

Jacobi'yle ben asansöre binerek yönetim katına çıktık. Carl Whiteley'nin sekreterine rozetimi gösterdim ve bir şey demesini beklemeden, yönetim kurulu toplantısının yapıldığı toplantı odasına varana kadar önümüze çıkan kapıları şiddetle çarparak yolumuza devam ettik.

Masanın başında oturan Whiteley'nin bakışları kötü bir rüyada hapsolmuş gibiydi. Beti benzi atmıştı. Üstünkörü tıraş olmuştu ve gözleri donuk bakıyordu.

Diğerlerinde de aynı travma sonrası şok ifadesi vardı. Elimdeki kâğıtları geniş masaya çarparak, "Ortopedi bölümünde yatan bir hastanın şüpheli bir şekilde öldüğü rapor edildi," dedim. "Ve bu arama emri bize hastaneyi inceleme yetkisi veriyor."

Ayağa kalkmaya çalışırken kahve fincanını deviren Whiteley, "Tanrı aşkına," dedi. Ceketinin üst cebinden çıkardığı mendiliyle etrafa saçılmış kahveyi sildi, "Nasıl isterseniz öyle olsun, tamam mı, Teğmen?" diye ekledi. "Bu artık benim sorunum değil."

"Eğer durum böyleyse peki buranın yöneticisi kim o zaman?" diye sordum.

Whiteley kafasını kaldırdı ve bana baktı. "Görünüşe göre, sizsiniz."

Bölüm 116

JACOBI'YLE BERABER gürültülü ve sarsak bir servis asansörüne binerek hastanenin labirenti andıran duvarlarla çevrili bodrum katına indik.

O yöne doğru tekerlekli bir sedyeyle ilerleyen hastane hademelerinden birinin peşine takılarak morga giden işaretleri takip ettik.

Morgun o soğuk atmosferine geride durup önce sedyesiyle hademenin girmesini bekledik.

içeride bir basketbol topunu andıran göbeğiyle ameliyat elbisesi giymiş orta yaşlı bir adam vardı. Elindeki not kâğıtlarını yakındaki bir cesedin yanma bırakan adam bize doğru yürümeye başladı.

Kendimizi tanıttık.

Şef patoloji uzmanı olduğunu öğrendiğimiz Dr. Raymond Paul bizi beklediğini söyledi.

"Siz aramadan önce Jamie Sweet'in odası temizlenmişti ve kendisi de buraya getirilmişti," dedi.

Korkunç bir hayal kırıklığıydı yaşadığım. Cinayet mahallinin ki ona cinayet mahalli denilebilirse, bozulmamış olmasını umuyordum.

Soğutucuya doğru ilerleyen Dr. Paul'ü takip ettik. Orada bir listeyi kontrol eden doktor sonra paslanmaz çelikten çekmecelerden birini açtı. Beyaz örtüyü kaldırdım ve Noddie Wilkins'in telefonda anlattığı şeyi kendi gözlerimle gördüm.

Çocuğun çırılçıplak vücudu küçücük ve savunmasızdı. Kolundaki alçı onu daha da zavallı gösteriyordu.

Çocuğu öldüren şey neydi?

Kırık bir kol nasıl olmuş da bu noktaya gelmişti?

Jacobi patoloji uzmanına, "Burada ne oldu böyle?" diye sordu.

"Bu çizelgeye bakılırsa sağ kol ve dirsek kemiğinde basit birer kırık varmış," diye cevap verdi Dr. Paul. "Görünüşe göre bisikletinden düşmüş."

"Başka?" diye atıldı Jacobi. "Başka ne var? Çünkü bildiğim kadarıyla kırık bir kol öldürücü değildir. Ya da belki bu hastanede öyledir."

"Bu çocuğa dokunmamam gerektiği söylendi," dedi doktor. "Dolayısıyla tahmin yürütmem imkânsız."

"Sorun değil, Dr. Paul," dedim. "Uzmanlar yolda. Bu küçücük çocukla adli tıp uzmanları ilgilenecek."

Bölüm 117

SAAT SABAHIN DOKUZUYDU. Yani Jamie Sweet'in hastane yatağında ölümünün üzerinden yaklaşık dokuz saat geçmişti. Başında da muhtemelen ona aslında çok iyi bakması ve iyileştirmesi gereken bir grup hastane görevlisi vardı.

Yorgunluktan tükenmiş Jacobi'yi ikinci katta Charlie Clapper'ın ekibiyle bırakmıştım. Cinayet mahallinden geride kalanların üzerinde çalışıyorlardı. Temizlenmesi için gönderilen nevresim takımlarını ve çocuğun üzerindeki geri istemişlerdi. Jamie morga gönderilirken plastik bir bardağın içine konan gözünün üzerindeki düğmeleri ve çöp kutusunda biriken çöpleri kanıt poşetlerine koymuşlardı ve şimdi de odada parmak izi arıyorlardı.

Dedektifler ortopedi bölümündeki doktor ve hemşirelere sorular sorarken yanlarından geçtim. Ölmeden önce çocuğu görenler kimlerdi ve ne zaman görmüşlerdi? ilaç olarak çocuğa ne verilmişti?

Dün gece nöbetçi kimdi?

Onu ölü bulan kimdi?

ikinci katın bekleme odasında Jamie Sweet'in anne-babasıyla karşılaştım. Odanın bir köşesinde birbirlerine san-

larak bekleyen genç çift, henüz otuzlarının başında görünüyordu. Şokla karışık öfke doluydular. Benden duyacakları dışında hiçbir şeye inanmak istemiyor gibiydiler.

Yüzü üzüntüden şişmiş Martin Sweet, "Rezillik bu," diye bağırdı bana. "Jamie'nin sadece kolu kırıktı. Kırık bir kol! Birilerini *öldürmek* istiyorum, Teğmen."

"Sizi anlıyorum," diye cevap verdim.

"Gerçekten mi? Oğluma bunu yapan her kimse bulmanızı istiyorum sizden."

Yanında, çocuğun annesi ileri geri sallanarak ağlıyordu. Yanaklarından boğazına kadar kırmızı çizgiler vardı. Tırnaklarıyla yüzünü tırmalamış olmalıydı.

Kocasının göğsüne yaslanarak, "Ölmek istiyorum," diye haykırdı. "Tanrım, lütfen al canımı."

"Adli tıp uzman şefi Jamie'yi inceleyecek," dedim kibarca. Benim bile gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Ona ne olduğunu öğrenir öğrenmez sizinle irtibata geçeceğim."

"Kaybınız için gerçekten çok üzgünüm."

Bölüm 118

BAZEN RÜZGÂR TERSTEN ESEB L R.

Dr. Dennis Garza'nın zemin kattaki ofisine giderken güvenlik görevlilerinden biri bana eşlik etmişti.

Ofisin hemen dışında kalem kaşlı, upuzun pençelerine parlak mor oje sürmüş, aşırı zayıf bir kadın faks çekmeye çalışıyordu.

Kendime hâkim olmak için mücadele vererek kadına roze-timi gösterip doktoru görmek istediğimi söyledim.

"Doktor buradaydı, ama bir süreliğine dışarı çıktı," diye cevap verdi kadın omzumdaki kılıfında duran silahıma bakarak. "Büyük ihtimalle evindedir. Aramamı ister misiniz?"

Ona kâğıtları uzattım, "Ofisini aramak için elimde arama izni var," dedim. "Anahtarlarına ihtiyacım var."

Ofisin kapısını açan kadın bir yandan da yan gözle bana bakıyordu. Odanın ışığını açtı ve arka duvardaki dolaba ilerleyerek antika görünümlü küçük sigara kutusunu araladı.

Kutu boştu.

"Dosya anahtarlarını hep burada tutardı," dedi. "Anahtarlar gitmiş. Çok garip."

Güvenlik görevlisinden copuyla kilidi kırmasını istedim ve hemen dolabı aramaya başladım.

Dolabın içinde hasta dosyaları ve ambalajları hiç açılmamış tıp dergileri vardı. Yüzlerce dosyayı, çizelgeyi ve notu gözden geçirerek düşüncelerimi veya beni harekete geçirecek, bana ipucu olabilecek bir şeyler aradım.

Hiçbir şey yoktu.

Kalem ve ataçları haliya saçarak Garza'nın masasının üst çekmecesini hızla açtım. Pirinçten yapılmış düğmeler, bir parça mücevher, herhangi bir hastanın kimlik bilekliği ya da bir seri katilin kurbanlarından alabileceği herhangi bir hatıra bulabilmek için ofis eşyalarını eşeledim.

Kelimenin tam anlamıyla bir ofisti.

Kapının arkasında asılı duran çantayı fark ettim.

Hızla fermuarını açtım ve içindekileri boşalttım: mavi spor bir ceket, 42 beden uzun gri bir pantolon, siyah bir kemer, biri pembe diğeri mavi iki gömlek, iç çamaşırı ve deri bir kravat tutacağı. Küçük siyah bir çanta buldum ve açtım. İçinde insülin enjektörleri ve şişeleri olan bir diyabet test çantasıydı.

Garza şeker hastasıydı.

Tıraş çantası sıradan eşyalarla doluydu; diş macunu, tıraş bıçağı, gargara, birkaç paket uyku ilacı örneği, bir asit giderici ve ereksiyon sorununa karşı haplar.

Neden böyle bir çanta hazırlamıştı?

Mahkeme gününde yeni kıyafetler giyebilmek amacıyla mı?

Yoksa geceyi kız arkadaşıyla geçirdikten sonra giyecek temiz bir şeyleri olsun diye mi?

Her halükarda, bunlar cinayet kanıtı değildi.

Yorgunluktan nefes nefese çantanın kıyısına köşesine ve tüm fermuarlı ceplerine bakıyordum ki telefonum çaldı.

"Aşağıda, hemşire soyunma odasındayım," dedi Jacobi, öksürmek için konuşmasını kesti, sonra da ilk çocuğumun adını Warren koymak istememe neden olan kelimeleri söyledi.

"Buraya gel, Boxer. Bir şüpheliyi cinayetten tutukladım."

Bölüm 119

BİR ŞÜPHELİ Mİ tutuklanmıştı? Sıkı çalışmamız ve girdiğimiz tüm risklerin karşılığını en sonunda aldığımızı hissetmiştim. Peki, kimdi bu canavar?

Hemşire ve yardımcılardan oluşan bir grup görevli bodrumdaki soyunma odasının uzak ucunda toplanmış, oradan oraya hareket ediyordu. Bazıları kişilik haklarıyla ilgili bağırıp çağırırken, diğerleri de demir makasıyla kimin olduğu belli olmayan dolapların kilitlerini açtıkları için polisleri yuhalıyordu.

Sıra sıra dizilmiş dolapların arasındaki bir bankta oturan mavi önlüklü, siyah tenli bir kadının yanında dikilen, iriyarı ve asık suratlı Jacobi, bu haliyle bir polisten çok kabadayıya benziyordu. Elleri arkasında kelepçelenmiş kadını daha önce gördüğümü sanmıyordum.

Sade, kırıksız ve oval bir yüzü olan kırklı yaşlarındaki kadının saçları düzleştirilmişti. Boynunda altından yapılmış dua eden melek figürü asılıydı.

Yaklaştığını gören kadın başını öne eğerek sessizce inledi. Benim kim olduğumu biliyor muydu? Katilimiz o muydu?

"Bayandan birkaç sorumuza yanıt vermek üzere merkeze gelmesini rica ettim. O ise kapıdan kaçmaya kalktı," dedi Jacobi.

Sonra da yarısı yılanlı asa kabartmalı düğmeyle dolu olan plastik bir kutu gösterdi. Kutuyu aldım ve parlayan pirinç havuzuna bakakaldım. Bu kadar zararsız görünen bir şey nasıl böyle öldürücü anlamlara gelebilirdi?

Jacobi'ye bakarken hafif, ama zafer dolu bir gülümseme belirdi yüzümde.

"Bunlar bayanın dolabının en üst rafındaydılar, Teğmen," dedi Jacobi. "Bayanın evi için arama izni çıkarsınlar diye Conklin ve Samuels'i merkeze geri gönderdim."

"Adınız nedir?" diye sordum kadına.

"Marie St. Germaine," diye cevap verdi kadın. Konuşmasında bir aksan seziliyordu. Batı Hintli diye düşündüm.

Boynundaki zincirde asılı olan künye onun lisanslı bir hemşire yardımcısı olduğunu belirtiyordu. Bu, onun görevi gereği kat kat dolaşıp tüm hastaların odalarına girebildiği anlamına geliyordu.

Ve hastalara ilaç verme imkânı olduğu anlamına da.

Yaklaşık üç düzine hastayı bu kadın mı öldürmüştü? Daha fazlası da var mıydı?

"Dedektif Jacobi size haklarınızı okudu mu?"

"Evet, okudum. Ama şimdi sen burada olduğuna göre, bir kere daha okuyayım," dedi Jacobi. Zamanın sertleştirdiği yüzü kadının yüzünden sadece birkaç metre uzaktaydı.

"Sessiz kalma hakkınız var. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Avukat tutma hakkınız var. Eğer avukatın ücretini karşılayamıyorsanız, size bir tane atanacaktır. Haklarınızı anladınız mı?"

Odanın arkalarından biri, "O kızı rahat bırakın," diye bağırdı. "O hiçbir şey yapmadı. Bırakın gitsin."

Hemen arkasından bir grup hemşire hep bir ağızdan, "Bırakın! Bırakın! Bırakın!" diye tezahürat etmeye başladı.

"Bu kadarı yeter!" diye haykırdım elimin tersiyle dolaplardan birinin kapağını sertçe çarparak. Tezahürat bir anda sessiz bir uğultuya dönmüştü.

"Haklarınızı anladınız mı?" diye tekrarladı Jacobi.

"Evet, anladım."

"Neden kaçtın, Marie?"

"Korkmuştum."

"Neden korkmuştun?"

"Polisten," diye cevap verdi kadın.

Her zamanki gibi ellerindeki iş yüküyle boğuşan Bölge Savcılığı elimde yeterli kanıt olmaması durumunda benden büyük ihtimalle şüpheliyi salıvermemi isteyecekti.

"Düğmelerden başka bir şey bulabildin mi?" diye sordum Jacobi'ye.

Bankın üzerinde duran basit elbise ve tuvalet malzemelerini işaret eden Jacobi, "Hepsi bu," dedi. Eşyalarının arasındaki en öldürücü şey Danielle Steel romanıydı sanırım. Sonra kadının el çantasını boşalttım. Eskimiş bir cüzdan, naylon poşetin içindeki kozmetik malzemeleri, mor bir saç fırçası, tarihi geçmiş bir telefon faturası ve başparmak büyüklüğündeki oyuncak bebekten başka bir şey çıkmamıştı çantadan.

Siyah yün ve renkli plastik iplerden yapılmış olan oyuncak bebek oldukça ilkelidi.

"Bu ne?" diye sordum.

"Sadece şans getirmesi için," diye cevap verdi kadın.

Derin bir nefes aldım ve bebeği kadının çantasına geri koyarak, "Gitmeye hazır mısınız, Bayan Germaine?" diye sordum.

"Eve mi gidiyorum?" diye sordu kadın.

Arka koltuğa oturttuğumuz kadını merkeze götürürken, önümüzdeki 48 saati düşünüyordum. Claire'in Jamie Sweet'e yapacağı otopsinin sonucu ne olacaktı acaba? Katilin küçük de olsa bir hata yapmış olmasını umarken, bir yandan da St. Germaine'in Dennis Garza'yla bir bağlantısı olup olmadığını merak ediyordum.

Şu an en çok istediğim şeyse bir itiraftı.

Nihayet elimizde bir şey vardı.

Gözaltında bir şüpheli.

Bölüm 120

MARIE ST. GERMAINE'LE Adalet Sarayının ön kapısından girdiğimizde Cindy'nin GİZEMLİ ÖLÜM İŞARETLERİ başlıklı sansasyonel baş sayfa haberi gazetede ki yerini almıştı.

Şefin basına öyle ya da böyle bilgi vermesi gerekiyordu, ama gün ilerledikçe içinden çıkamadığımız kısırdöngü midemi bulandırmıştı adeta. Jacobi'yle beraber yaklaşık dört saattir sorgu odasındaydık. Aynalı camın arkasında cinayet müfettişleri, Şef Tracchio ve Bölge Savcılığından gelenlerden oluşan bir ordu vardı.

San Francisco Belediye Başkanı bile neredeyse bir saat oradan bizi seyretmişti.

St. Germaine bize Haiti'de doğduğunu, Amerikan vatandaşı olmadığını, ama neredeyse 20 yıldır burada yaşadığını anlattı.

Bunun dışında söyleyecek çok fazla şeyi yok gibiydi. Sandalyesinde kamburunu çıkararak oturmuş ağlıyor, hiç durmadan, "Ben kimseyi öldürmedim," diyordu. "Ben yanlış hiçbir şey yapmadım. Ben iyi bir insanım."

"Kes zırlamay!" dedi Jacobi yumruğunu masaya vurarak. "Şu acayip ölüm düğmelerini açıkla da seni anlayayım. Yoksa sana yemin ederim akşama göçmen bürosunun seni kelep-

çelerle Port-au-Prince'e geri göndermesini sağlarım." Elbette böyle bir şey söz konusu değildi. Ama Warren'm kadını kendi bildiği gibi sorguya çekmesine sesimi çıkarmamıştım.

St. Germaine'in omuzları titremeye başladı. Elleriyle yüzünü kapayarak hüngür hüngür ağlamaya başlayan kadın, "Daha fazla konuşmak istemiyorum," dedi. "Ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacaksınız."

Bir sonraki sözleri, '*Avukatımı görmek istiyorum,*' olsaydı hapa yutmuştuk.

"Tamam, Marie, tamam," diye atıldım. "Müfettiş Jacobi seni korkutmak istemedi. Tek istediğimiz gerçeği öğrenmek. Bunu anlıyorsun değil mi? Bize sadece bildiklerini anlat."

Kadın kafasını salladı ve masada duran kâğıt mendillere uzanarak burnunu sildi.

"Dolabında neden o düğmeler vardı, Marie?" diye sordum. "Hadi bize buradan başla anlatmaya."

Jacobi'ye sırtını dönen kadın dikkatini bana vererek benim yüzüme bakmaya başladı. Bir katile benzemediği gibi katil gibi de davranmıyordu. Ama onun görünüşüne aldanmamam gerektiğini bilecek kadar tecrübeliydim.

"Hemşire okulundayapardık," diye başladı kadın. "Ölenlerin öteki tarafa geçmesini kolaylaştırmak için gözlerine bozuk para ya da deniz kabuğu koyardık. Okuluma açıp sorabilirsiniz bunu. Onları arar mısınız?"

Bana anlatırken sesi özgüven kazanmış gibiydi. "Bu sabah küçük çocuğu yatağında ölü buldum," dedi kadın. "Çok zamansızdı ölümü. O yüzden Allah onunla özel olarak ilgilensin diye işaretledim onu."

Sandalyemi iyice kadına yaklaştırdım ve zoruma gitse de elimi elinin üzerine koydum.

"Peki, onun öteki tarafa geçmesine yardım ettin mi, Marie? Küçük çocuğun acı çektiğini mi düşündün? Onu uyutacak ilacı bu sebeple mi verdin?"

Kadın hışımla elini elimden çekerek benden uzaklaştı. Bir an için onu kaybettim sandım.

"O küçücük çocuğa zarar vermektense kendimi öldürürdüm," dedi.

Kafamı kaldırdım ve aynadaki bezgin görüntüme baktım. *Aynanın arkasındakilerin yarısından fazlası benim yerimde olsaydı gerçekleri ö renmek için kadını parçalardı,* diye geçirdim içimden.

Carl Whiteley'nin bana verdiği otuz iki isimden oluşan korkunç ölüm listesini cebimden çıkardım ve kadının görebileceği şekilde masanın üzerine koydum.

"Buraya bak, Marie," dedim. "Bu insanların gözlerinin üzerine düğmeleri sen mi koydun?"

Kadın parmağını listenin üzerinde gezdirip tek tek isimleri okurken uzun bir sessizlik oldu.

"Onların gözlerinin üzerine düğmeleri ben koydum, evet," dedi kadın nihayet sandalyesinde doğrularak.

"Ama Allah şahidimdir hiçbirisine zarar vermedim. Başkası yaptı bunu sanıyorum. Allah'ın bunu bilmesini istedim. Ve tabii birilerinin daha bilmesini istedim."

Arkamda duran Jacobi sandalyelerden birine hışımla bir tekme savurdu. Duvara çarpan sandalye sonra yere düştü.

"Müfettiş!" diye azarladım onu rol gereği.

Tekrar St. Germaine'e döndüm, "Tamam, Marie," dedim. "Dikkatini bana ver sen. Peki, neden polisi aramadın?"

"İşe ihtiyacım var bayan," dedi kadın öfkeli bir tonla. "Zaten ne olacaktı ki arasaydım? Kimse benim gibi birini dinlemezdi ki. Baksanıza, bana inanmıyorsunuz işte. Bunu gözlerinizden okuyabiliyorum."

"Beni inandır o zaman," dedim. "Bunu gerçekten istiyorum."

Marie St. Germaine bu sözlerim üzerine bana doğru eğildi ve itiraf eden birinin ses tonuyla, "O halde şimdi beni iyi dinleyin," dedi. "Hastane eczanesinden sorumlu doktorla, Dr. Engstrom'la konuşun, benimle değil. Ben iyi bir insanım. O ise değil."

Bölüm 121

SONJA ENGSTROM üzerindeki beyaz önlüğe nasıl olduğunu anlayamadığım bir biçimde Haute Couture havası veriyordu. Platin sarısı saçları arkaya doğru taranmıştı ve boynundaki kolyenin ucundan tek taş bir pırlanta sallanıyordu. Hareket ettikçe renk değiştirir gibi görünen allığı ve gül rengi rujuyla makyajı kusursuzdu.

Jacobi'yle kendimizi tanıttığımızda ayağa kalkarak elimizi sıktı.

Karşısına geçip oturduğumuzda masasının üzerindeki kâğıtların ne kadar düzenli olduğu, bütün kalemlerinin aynı yöne bakacak şekilde sıraya dizildiği gözümde kaçmamıştı. Duvardaki diplomaları bile eşit aralıklarla asılıydı.

Hayatının yalnızca hastaneden ibaret olmadığını tek göstergesi fıldır fıldır bakan açık gri gözleriydi. Bir bana bir Jacobi'ye dönüyordu bakışları.

Jacobi'nin yüzünde tuhaf bir ifade belirdiğinde tam da ona bakıyordum. Ağzının biçimi değişirken gözleri kısılmıştı.

O bakışın ne demek olduğunu anlayacak kadar uzun zamandır Jacobi'yle çalışıyordum.

Jacobi kadını tanıdı tı.

Bunu fark etmeyen Dr. Engstrom ince uzun ellerini çenesinin altında kenetleyerek konuşmaya başladı.

Dünkü jüri kararından beri hastane personelinin telaş içinde olduğunu, hatta kendisinin bile çok sarsıldığını söyledi. "Kimin işine devam edebileceğini bilmiyoruz" dedi, "ya da hastanenin kapanıp kapanmayacağını. Artık her şey mümkün."

"Kovulacağınızı mı düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Bundan yıllardır endişe ediyorum," diye cevap verdi kadın elini ıslıl ıslıl parlayan saçlarında gezdirerek. "Açıklanamayan tüm o ölümler beni enkaza çevirdi.

"Endişelerimden Carl Whiteley'e bahsettim. Hem de birçok kez. Hatta ona ilaca bağlı olduğunu düşündüğüm hatalara ilişkin bir rapor bile verdim.

"Fakat Cari ve hukuk işleri departmanı birimimin herhangi bir hatası olmadığına dair beni ikna ettiler. Hastanede birilerinin eşek şakası yaptığını en sonunda nasıl olsa yakalanacaklarını söylediler.

"Aslında bir anlamda rahatlamıştım. Bilgisayar sistemimizin çökmeyeceğini biliyordum ve kesinlikle..."

Cümlesini yarım kesen kadın sesi azalarak yok olurken kafasını pencereye doğru çevirdi.

"Dr. Engstrom," dedi Jacobi. "Ben gördüğünüz gibi eski kafalı bir adamım. Benim bilgisayarlarla falan aram çok iyi değildir."

"Çok basit, Müfettiş," diye başladı kadın. "Doktorların hastayla ilgili olarak sisteme girdiği teşhise göre program uygun ilaçlardan oluşan bir liste sunuyor doktora. Doktor da hastaya verilmek üzere bu ilaçlardan birini seçiyor. Yanlış ilaç verilmesi bu sebeple mümkün değil. Çünkü sistem teşhisle örtüşmeyen herhangi bir ilacı vermeyecek şekilde programlandı."

"Birisi programı aldatamaz mı?" diye sordu Jacobi. "Mesela şifresi olan kimse yok mu?"

"Herkes bilgisayara yazılı olarak teşhis girebilir. Ama kimse hiçbir bilgiyi değiştiremez. Bunu yapabilecek tek kişi var o da benim. Benimse biometric bir şifrem var."

"Bio ne?"

"Yani şifrem parmak izim."

"Ama doktorlardan biri yanlış teşhis girmiş olamaz mı?" diye sordum. "Bu mümkün, değil mi?"

"Teorik olarak evet mümkün, ama aslında değil. Çünkü ilk kontrol noktası doktorların kendisi, ikincisiyse benim ekibim. Bilgilerdeki olası tahrife karşı sistem gerekli donanım ve uyarı mekanizmasına sahiptir. Ayrıca benim ne kadar sistemli çalışan biri olduğumu tahmin bile edemezsiniz."

"Bütün gün çizelgelere işlenen ilaçları defalarca kontrol ediyorum. Sadece kendi işimi değil, departmandaki herkesin işini de kontrol ediyorum."

"Çoğu zaman insanlar yarı bilgisayar olduğuma dair benimle dalga geçiyor."

"Doğru anladığımdan emin olmak istiyorum," diye atıldım. "Yani her şey teşhise mi bağlı?"

"Evet, öyle."

"Yani bizzat siz herhangi bir doktorun teşhisini değiştirebilirsiniz? Öyle mi?"

Ben konuşurken boş gözlerle bakan Engstrom, "Bu çok aşagılıyıcı," diye patladı. "Aşagılıyıcı olmaktan da öte. Delilik bu. İstedığınız an yalan makinesine bağlayabilirsiniz beni. İstemeniz yeterli."

"Bunu sonra belki yaparız," dedim. "Ama şimdi sadece konuşuyoruz. Marie St. Germaine'i tanıyor musunuz?"

"Hayır. O kim?"

"Dr. Garza'yı ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordu Jacobi.

"Acil Servis Şefi," diye cevap verdi Engstrom. "İkimiz de kıdemli..."

Jacobi ayağa kalkarak kalemleri ve ataçları zıplatacak şiddette masaya vurdu. "Zırvalamayı kes, Dr. Engstrom!" dedi. "Sen ve Garza hani şu 'yakın' dediklerimizdensiniz değil mi? Yakından da öte hatta!"

Engstrom'un beti benzi atmıştı.

Şaşkınlıktan dilimi yutacaktım. Neden bahsediyordu bu adam?

O yağmurlu gece Venticello Ristorante'ye oradan da evine giden Garza'yı takip ettiğini söyleyen Jacobi kırklarındaki bir sarışından bahsetmişti. *Gördü üm kadarıyla diyebilirim ki, demişti Jacobi, doktorun tek suçu bir kız arkadaının olması.*

Masanın arkasında oturan Engstrom'un gözleri bir anda yaşlarla dolmuştu.

"Aman Tanrım," dedi kadın. "Aman Tanrım."

Bölüm 122

ENGSTROM KARŞIMIZDA eriyip biterken benim kafamın içi zonkliyordu. *Garza ve Engstrom*. Cinayet için ne harika bir ikiliydi. Her şey muhtemelen ofisinin içi kadar temiz ve yağdan kıl çeker gibi kolay olmuştu.

Daha fazla konuşmasına ihtiyacım vardı. Şu anda kendini iletişime kapatmasına izin veremezdim.

"Dr. Engstrom, sakın olun lütfen," dedim. "Bu kâbustan kurtulma şansınız var. Bize hemen şimdi tüm gerçekleri anlatmanız durumunda size yardım edeceğiz. Belki de Garza sizi kullanıyordu. Bilgisayar sistemine giriş izni var mıydı?"

Gözlerindeki korkuyu görmüştüm. Engstrom yavaş ve isteksizce başını salladı.

Tüylerimin diken diken olmuştu. "Birkaç kez sisteme girmesine izin verdim," demesiyle ellerimin karıncalanmaya başladığını hissettim.

"Birkaç kez mi?"

"Zaman zaman, evet. Ama düşündüğünüz gibi değil. Dennis Garza gerçekten de mükemmel bir doktordur. Benim gibi o da vicdan sahibidir.

"Hastaların beklenmedik ölümleri bizi deli ediyordu. Dennis

teşhislerle, verilen ilaçlar arasında tutarsızlık olup olmadığını kontrol ediyordu. Aynı benim yaptığım gibi."

"Peki, herhangi bir tutarsızlıkla karşılaştınız mı?"

"Hayır. Hiç karşılaşmadık. Katta meydana gelen hataların listesini yaptık. Gerçek şu ki, ilaçlar eczaneden çıktıktan sonra hemşireler tepsilerinde ilaçları karıştırıyordu. Hastalara yanlış ilaçları veriyordu. Hepsi bu."

"Dr. Garza sisteme her girişinde yanında mıydınız?" diye sordu Jacobi.

"Elbette. Parmak izim gerekliydi neticede. Ama kastettiğiniz başında durup durmadığımsa hayır durmuyordum."

Dr. Engstrom'un yüzü Jacobi'nin nereye varmaya çalıştığını anladığında allak bullak olmuştu. Boynundaki damarları kabaran kadın masaya tutunarak toparlanabilirdi.

"Dennis asla, ama asla bir hastaya zarar vermez," dedi sonunda. "O harika bir doktordur."

"Ya, ya tabi. Bana sanki ona âşıkısın gibi geldi? Öyle mi? Dr. Garza'ya âşık mısın?"

"*Â ıktım*," dedi kadın acıklı bir ses tonuyla. "Ama aramızdaki her şey bitti. İnanın bana bitti. Başkasıyla yattığını öğrendim çünkü. Dennis, Maureen O'Mara'yı beceriyormuş. Biliyorsunuz değil mi kim olduğunu?"

Kafamı salladım, ama şok olmuştum. Maureen O'Mara Bölge Hastanesi'nin canına daha yeni okumuştı. Garza ve o nasıl olup da sevgili olabilmmişti?

Jacobi'ye bakmak istiyordum, ama gözlerimi Sonja Engstrom'dan alamıyordum.

"Şaşırmış görünüyorsunuz, Teğmen," dedi Engstrom. "Bilmiyordunuz, değil mi? Benim de fark etmem zamanımı aldı. Tuhaf bir yatak ikilisi değil mi?"

"Dennis Garza ve Maureen O'Mara," diye homurdanarak tekrar etti sonra bir kez daha hafif öfkeli bir kahkaha atarak. "Hayatta neler olabildiğine bakın."

Bölüm 123

JACOBYPYLE HASTANEDEN ayrıldığımızda beynim dönüyordu resmen.

Garza ve Engstrom.

Garza ve Engstrom.

Hayatta neler olabildi ine bakın.

Arabaya bindik. Direksiyonda Jacobi vardı. Büyük bir balık tutmak üzere olduğunda insan nasıl hissederse aynen öyle hissediyordum. Canlı bir performans dinlerken sahneye atlayıp şarkı söylemek isteyen biri gibiydim.

Tek bir fark vardı, o da şu an hissettiklerimin çok daha harika olduğuydu.

"Garza kürsüde ifade verirken Cindy mahkemedeydi," dedim Jacobi'ye. "O'Mara Garza'ya ölümlerle bir ilgisi olup olmadığını sordu. Garza'da gitti *anayasanın be inci maddesine sı mıyorum* cevabını verdi."

"Çok anlamsız," dedi Jacobi arabayı Leavenworth'e çevirirken. "Dava edilen Garza değildi ki."

"Haklısın. Zaten adamın ağzından o laf çıkınca Cindy de, *Vay canına adama bak. Kendini bir eylerden koruyor,* diye reaksiyon verdi. Davanın dönüm noktasıydı o sözler. Hastanenin savunmasını enkaza çevirdi resmen."

"Yani O'Mara onun hata yapmasına izin mi verdi? Onu zor duruma mı soktu bilerek? Yoksa bunu adam kendi kendine mi yaptı?"

"Enteresan bir soru, Jacobi. Kim kimi zor durumda bıraktı acaba? Garza'nın her iki sevgilisi de Bölge Hastanesi'ne açılan davayla ilişkili nihayetinde."

Filbert Caddesi'ne doğru keskin bir dönüş yaparken kontrol paneline sıkı sıkıya tütündüm, "Her şey ortada aslında," diye devam ettim. "Ama büyük resmi göremiyorum. Eğer tüm o insanları Garza öldürdüyse peki bağlantı nerede o halde?"

Garza'nın sarı evinin önüne park eden Jacobi kontağı kapatarak, "Hadi gidelim ve doktora soralım o zaman," dedi.

Bölüm 1 24

SIZLANARAK ARABADAN İNEN Jacobi'ye kaldırımda katıldım. Garza'nın, her iki yanı itinayla biçilmiş çimenlerle kaplı geniş kaldırım taşlarıyla döşeli bahçesinin manzarasına güneş yüzünden gözlerimizi kısarak bakmak zorunda kalmıştık. Ön tarafında kocaman bir verandası olan son moda ev üç katlıydı.

Haitili hemşire Marie, St. Germaine'le Garza arasında herhangi bir bağlantı olup olmadığını düşünüyordum ki Jacobi durdu, "Şuraya bak, Boxer," dedi.

Yerde kan damlaları vardı. Kaldırımda başlayıp evin ön verandasına kadar devam ediyordu. Pirinçten kapı kolu da kanlar içindeydi.

"Bu kan taze," diye mırıldandı Jacobi.

Garza'yla görüşme fikri bir anda aklımdan uçup gitmişti.

Burada neler olup bitmişti böyle?

Zile bastım. Hemen sonra ikimiz de silahlarımızı çıkardık.

Saniyeler geçerken kapının dibinde durup, birinin ayak seslerini duymayı bekledik.

Ama kapıya gelen olmadı.

Kapıyı yumruklamaya başladım.

"Açın kapıyı! Polis!"

"Bunu '*ola anüstü hal*' olarak nitelendiriyorum," dedim Jacobi'ye. Arama emri olmaksızın bir eve ancak birisinin hayatı tehlikedeysse girebilirdik.

Çok fazla kan yoktu. Belki birisi sadece parmağını kesmişti. Ama içimden bir ses bir şeylerin yolunda olmadığını ve hemen içeri girmemiz gerektiğini söylüyordu.

Belimde takılı olan cep telefonuma uzanarak hemen yardım çağrısı yaptım.

Jacobi kafasını salladı ve verandada etrafına bakındı. Kocaman saksılardan birini gözüne kestirmişti. Darbe indirebilmek için saksıdaki çiçekleri yere döktü ve saksıyla meşe ağacından yapılmış kapıya var gücüyle vurdu.

Parçalanan kapıdan içeri elimi uzatarak kilidi bulana kadar elimi kapıda gezdirdim. Kilidi buldum ve Garza'nın evine açılan kapıyı açtım.

Bölüm 125

KAPININ EŞİĞİNDE DURDUM ve içeri seslendim. "Polis! içeri geliyoruz!"

Yine cevap gelmedi. Ev sanki *bo tu*.

içeriye doğru ilerledik ve artık kesinlikle dekorasyon dergilerindekine benzemeyen salona girdik. Darmadağın olmuş mobilyalara ve her yere saçılmış kana baktım.

"Bırak ben söyleyeyim," dedi Jacobi tahribata fal taşı açılmış gözlerle bakarak. "Burada her ne olduysa, bir profesyonelin elinden çıkmadığı kesin."

Gördüklerimi hazmetmeye çalışırken, ağzımın kuruduğunu hissettim.

Mat renkli alçı duvarın her yanı püsküren kanla bezenmişti ve kanlar süpürgeliklere kadar akmıştı. Tavan öbek öbek kanla kaplıydı. Kahverengimsi kırmızı kocaman bir leke koltuğun önündeki halının içine işlemişti. Her yer kanlı ayak izleriyle doluydu ve şöminenin üzeri el izleriyle lekelenmişti.

Kısa bir süre önce bu odayı dolduran öfke ve şiddeti düşününce boğazımın düğümlendiğini hissettim, işin içinde kim vardı?

Jacobi seslendiğinde manzara karşısında şaşkınlıktan donakalmıştım.

"Boxer, hadi yapalım şu işi."

Birbirimizi kollayarak alt katı gözden geçirdik. Yemek odasının duvarındaki kan lekeleri bizi içinde sekiz inçlik Chicago Cutlery et bıçağı olan kanla kaplanmış mutfak lavabosuna yöneltti.

Merdivenlerden ikinci ve üçüncü katlara çıkarak odaları inceledik. Dolapların, duşakabinlerin içlerini kontrol ettik ve yatakların altlarına baktık.

"Hiç kimse, hiçbir şey yok," diye homurdandı Jacobi.

Kocaman maun mobilyalarla döşeli ebeveyn yatak odasında ayrıca lacivert bir halı, yine lacivert perdeler ve soluk mavi bir çarşaf vardı. Ancak battaniyeler yataktan kaldırılmış ve odadan çıkarılmıştı.

Silahlarımızı kılıflarına soktuk ve alt kattaki oturma odasına geri döndük.

Tam o anda şöminenin içindeki yan yatan ağır kristal vazoyu fark ettim.

"Jacobi. Gel ve bak şuna."

Jacobi odanın öbür tarafından yavaş yavaş geldi, ellerini dizlerine dayayarak eğildi ve vazoyu inceledi.

"Birini bununla dövmek hiç zor olmaz," dedi Jacobi. "Kafatasının bir bölümünü bir güzel almak da."

"Şuraya bak," dedim. Vazonun testere gibi dişli ucundaki kana yapışmış saçları gösterirken içim ürpermişti. Saç telleri siyahtı ve aşağı yukarı 10 cm uzunluğundaydılar. Zaten bildiğim bir şeyin onaylanması için günlerce sürecek laboratuvar çalışması gerekiyordu."Jacobi- bu Dennis Garza'nın saçı."

Bölüm 126

LEAVENWORTH SİRENLERLE ÇINLADI. Devriye arabaları Filbert'a döndükçe sirenlerin de sesi artıyordu.

Jacobi "Ben dışarıda olacağım," dedi.

Evin içinde sadece birkaç dakika kalmıştık, ama zaman bana hızla geçiyor gibi gelmişti. Girişte, oturma odasının tamamını görebileceğim bir yerde durdum. Olayı bir kez daha gözümde canlandırırken hiçbir şey ifade etmeyen kanıtlara anlam yüklemeye çalışıyordum.

Yolunda gitmeyen bir soyguna benzemiyordu. Tüm kapılar kilitliydi ve eve zorla girildiğine dair tek kanıt Jacobi'nin ön kapıda bıraktığıydı.

Birinin bizim yaptığımız gibi kapıyı çaldığını düşündüm. Ve Garza'nın tanıdığı birinin içeri girmesine izin verdiğini. *Ama kimdi o ki i?*

Ters dönmüş koltuk, kırılmış lamba, yere saçılmış öteberiler bana tartışmanın fiziksel bir boyuta taşındığını ve tamamen kontrolden çıktığını düşündürdü.

Kimliği belirsiz saldırganın Garza'nın kafasına vazoyla vuruşunu, Garza'nın kafatasının çatlayışını, sadece kafaya alı-

nan bir darbenin yol açabileceği bir yaradan kanın fişkırışını hayal ettim.

Garza'nın şöminenin yanma yığılısını, sonra gösterişli tahta oymaları tutacak olarak kullanıp tekrar doğrulunu görür gibiydim. Garza'nın kötü bir şekilde yaralandığını, ama ölmediğini gören saldırgan paniğe kapılmış olmalıydı. "Lanet olsun, bu kadar ileri gitmek istememiştim," diye düşünürken hemen sonra, "Bu pislik ölmeli," sonucuna varmıştı herhalde.

Kapı çerçevesinde katilin bıçağı aldığı mutfağa doğru giden kanlı el izleri vardı.

Tavana saçılmış kanlardan çıkarılacak tek sonuç Garza'nın hayattayken defalarca bıçaklanmış olduğuydu.'

Daha sonra saldırgan Garza'yı arkadan yakalamış ve boğazını kesmişti. Duvardaki damar püskürtüsünü ancak bu açıklayabilirdi.

Haliya sızan kanın çizdiği yol bana, Garza'nın yığıldığı yerde kalmadığını düşündürdü. Ön kapıya ulaşmaya çalışmıştı, ancak hayatta kalma isteği ona güç verirken ölümcül yaraları onu yavaşlatıyordu. En sonunda kanepenin önünde yere yığılmıştı ve kan kaybından ölmüştü.

Biri Garza'dan bu kadar şiddetli bir şekilde saldırarak kadar nefret ediyordu. Evine alacak kadar güvendiği biriydi bu. Garza'nın cesedini ortadan kaldırıp arkasından kapıyı kilitleyerek evden çıkan kişiydi.

Kim?

Ekip arabaları çimlere park edince sirenler sustu. Ön basamaklara ilerledim ve olay mahallinde güvenin sağlanması konusunda yetki istemek için Bölge Savcılığını arıyordum ki Charlie Clapper çıkageldi.

"Hey, Lindsay," diyerek beni selamladı ve elimi sıktı. Daha bir saniye geçmişti ki, "Lanet olsun," dedi. Bu arada Jacobi garajdan çıkmış çimlerin üzerinden yürüyerek bana doğru geliyordu.

"Garza'nın iki tane arabası var," dedi Jacobi. "SUV garajda

ama Mercedes'i kayıp. SUV'nin yanına park edilmiş bir araba daha var. Gösterişli bir plakası olan siyah bir BMW Sedan, üzerinde *kızıl kafa* yazıyor.

Bölüm 127

BİR DÜZİNE MOBİL BİRİM ve olay yeri aracı Garza'nın evi ile ana yol arasında duvar örmüşlerdi. Rüzgârdan savrulan sarı bant yukarı çıkan ön basamakların tırabzanına takılmıştı.

İnsanın gözlerini kamaştıran güneşin altında dikilmiş kafamda kurguladığım cinayet senaryosunun paramparça oluşunu seyrediyordum. O'Mara'nın arabasının Garza'nın garajında ne işi vardı?

Garza'yı o mu öldürmüştü? Mercedes Roadster'ın içine Garza'nın cesedini sığdırabilir miydi? Yoksa tam tersi mi olmuştu?

O'Mara kristal vazoyla Garza'ya vurmuştu da, Garza öldürücü bir güçle karşılık mı vermişti?

Her halükarda elimizde kimse yoktu. Ama kayıp bir arabaya, O'Mara'nın garajdaki arabasına ve bugüne kadar gördüğüm en kanlı, en lanet olasıca olay mahalline sahiptik.

"Tamam," dedim Jacobi'ye. "Peki, O'Mara nerede o halde? Kızıl kafa nerede?"

Dedektifler ve üniformalı polisler Garza'nın komşularını sorgularken, Jacobi ve ben kendi ekip arabamızı ofis olarak

kullanıyorduk. O'Mara'nın ofisini arayıp asistanı Kathy'e bağılandım.

Kathy benimle konuşup bir yandan da öğle yemeğini yiyordu. Bıçak keskinliğindeki yüzü ve kabarık saçları gözlerimin önüne gelmişti.

"Maureen bir haftalık izne çıktı. Tatile ihtiyacı vardı," dedi Kathy. "Bunu hak etmişti."

"Bundan eminim," diye cevap verdim. "Nereye gitti?" Sesimdeki tersliğin farkındaydım. Bastırılmış panikten başka bir şey değildi.

"Sorun nedir Teğmen?"

"İşle alakalı, Kathy."

"Maureen nereye gideceğini söylemedi, ama bütün numaralarını verebilirim."

"Harika olur."

O'Mara'nın cep telefonu numarasını tuşladım, telesekreter çıktı. Numaramı bıraktım. Sonra evini aradım. Sürekli, hiç durmadan, meşgul çaldı. Tekrar ve tekrar.

Jacobi arabadaki konsol bilgisayara O'Mara'nın adını girerek trafik data ambarından gerekli bilgileri aldı ve yüksek sesle okumaya başladı.

"Maureen Siobhan O'Mara. Beyaz. Bekâr. Doğum tarihi, 15 Ağustos 1973. Boyu 175 cm. Kilo 69. Koca kız," dedi Jacobi.

Sonra O'Mara'nın fotoğrafını ve adresini görebilmem için monitörü bana çevirdi.

"On beş dakikada orada olabiliriz," dedi.

"On dakikayı deneyelim."

Jacobi arabayı kaldırımdan geri geri çıkardı ve olay yerinin etrafından dolaşarak trafiğe karıştı. Leavenworth'den, O'Mara'nın son moda kuşatılmış Sea Cliff'teki evine hızla ilerlerken sireni çalıştırdım.

Bölüm 1 28

SEAVIEW EVLERİ NUMARA 68 mango renkli Akdeniz stili bir villaydı. Bildiğim kadarıyla köprüyü, koyu, Sausalito'yu ve belki de Honolulu'yu gören muazzam bir manzarası vardı.

Çalılıktaki kuşlar cıvıldıyordu.

Jacobi'yle verandayı dolaşırken bir yanda zihnim Garza'nın evindeki katliamın canlı görüntüleriyle kaynıyor, öte yanda kafamda soru kasırgası dönüp duruyordu.

Hadi Maureen. Lütfen evde ol.

Zile basmamla anlamsız yükseklikte bir zil sesi duyuldu. Cevap veren olmadığı gibi kapıya yaklaşan ayak sesi de duyulmuyordu.

Zile tekrar bastım, "Polis!" diye bağırdım. Sonra Jacobi'nin kapıyı yumruklayabilmesi için geri çekildim.

Cevap yoktu. Hiçbir şey yoktu. *Hadi ama Kızıl Kafa.*

Yine o korkunç duygu çökmüştü üstüme - ölüm korkusu omurgamda ksilofon gibi çalıyordu adeta.

O'Mara ortada yoktu ve sekreteri de nerede olduğunu bilmiyordu. Hemen önlem alınması gereken acil bir durumla bugün zaten bir kere karşılaşmıştık. Yine şansımı deneyecektim ve yine durumu çarpıtacaktım.

"Gaz kokusu alıyorum," diye yalan söyledim.

"Sakin ol Boxer. Bir günde bu kadar heyecan için çok yaşıyorum."

"Garza'nın evi mezbahaya benziyordu, Warren. O'Mara'nın arabası da orada. Eğer işi berbat edersek yanan ben olurum."

Kapının kolunu zorladım ve döndürdüm. Bir esinti tıkırdatmışçasına kapıyı yavaşça açtım.

Tekrar silahlarımızı çıkarmıştık.

"Polis. İçeri giriyoruz."

Evin girişi bir sürü penceresi, tropik resimlerle boyanmış mobilyaları ve harika yağlıboya tabloları olan aydınlık bir oturma odasına açılıyordu. O'Mara'nın evinde bir terslik arıyordum, ama gördüğüm kadarıyla her şey yerli yerindeydi.

Alt katı inceledikten sonra seslenerek birbirimizi haberdar ettik.

"Temiz!"

"Temiz!"

"Temiz!"

Ardı ardına aydınlık, boş ve tertemiz odalarla karşılaşmıştık.

Merdivenlerden çıktıkça artan parfüm kokusu bizi ebeveyn yatak odasına doğru götürmüştü.

Şeftali rengine boyanmış yatak odasındaki yatağın tam karşısında birbirine sarılan bir çiftin kendilerini resmettikleri yağlıboya bir tablo duruyordu. Böyle bir "sanat eserinin" yatak odasında ne aradığına bir anlam veremesem de belli ki bazı insanlar seviyordu ve anlaşılan, Maureen O'Mara da bunlardan biriydi.

Yatağın sol tarafındaki pencereler uğruna ölünebilecek bir manzaraya açılıyordu.

Öbür duvar ise tamamen dolaplardan oluşuyordu. Dolabın katlanabilen aynalı kapıları açıktı, hem de sekizi birden. O'Mara'nın kıyafetleri her yere saçılmıştı. Ne olmuştu burada? Üzerinden ne kadar zaman geçmişti?

Ayakkabılar süpürgeliklerin oraya saçılmıştı. Tuvalet masa-

sının üzerindeki makyaj malzemeleri darmadağın olmuştu ve şişesi kırılmış bir parfüm şişesi de yerde duruyordu.

Banyoda, yeşil mermer duvara fırlatılan kablosuz bir telefon plastik parçalara ve renkli kabloları ayrılmıştı.

Bu görüntü, meşgul tonunun sebebini açıklıyordu.

Maureen hoşuna gitmeyen bir telefon mu almıştı?

Belimdeki telsiz cızırdadı ve merkezden bir görevli devriye arabalarından birinin verdiği raporu iletti.

Devriye gezen polis aracı 101'den kuzeye doğru ilerlerken Garza'nın Mercedes'ini görmüştü. Ancak araç devriyelerin aksi yönünde ilerliyordu. En yakın aradan yolun karşısına geçtiler-se de Mercedes'e yetişmeyi başaramamışlardı.

Bildiklerimiz bu kadardı: Sadece birkaç dakika önce Garza'nın Mercedes'i havaalanına giderken görülmüştü.

Bölüm 129

DONUK OTOBAN MANZARASI ön canımdan akıp giderken direksiyonu sıkıca kavrayan Dennis Garza'nın gözleri orta şeride dikilmişti.

Ağzı yarı açıktı ve refleksleri yavaşlamıştı. Bir çeşit şokta olduğunu biliyordu, ama çektiği acı dayanılabilirdi. Sadece yoğun bir inanamamazlık ve baş dönmesinin etkisi altındaydı.

Bugün olanlar onun için hâlâ bir anlam taşımıyordu.

Oysa sabah gözlerini açtığında ne kadar da harika hissediyordu kendini. Sonra günü cehenneme doğru 180 derece bir dönüş yapmıştı.

Lanet olası Maureen.

En başından beri dava bitince Garza'nın kendi payını alıp ülkeyi terk edeceğini biliyordu.

Onunsa San Francisco'da kalarak kazandığı milyonları bankaya yatırması ve şehrin en popüler avukatı olmaya devam etmesi gerekiyordu.

Onun rüyası buydu, değil mi?

Peki, ne zaman yoldan çıkmıştı Maureen? Neden fikrini değiştirmişti?

Onlarınki unutulmaz bir ilişki ve zarif bir soygun olmuştu.

Buna hiç şüphe yoktu. İkisi de işin içinden büyük kazançla çıkmışlardı. Bu yetmez miydi?

Maureen neden mükemmelliği bozmadan duramamıştı?

"Ben bunu para için yapmadım," demişti sabah gözyaşları içinde. "Paranın hiç *önemi* yok benim için. Bunu *senin* için yaptım, Dennis. Bunu *seninle* yapmayı sevdiğim için yaptım."

Hatırladığı bu sözlerle normalde Garza kafasını nefretle sallardı, ama midesi inanılmaz bulanıyordu.

Direksiyonu daha sıkı kavradı. Sonra diliyle alt çenesindeki kırık dişi yokladı. Kafasının zonkladığını hissediyordu.

Bir görüntü dalgası tekrar gözünün önünden geçti. İnanılmazdı. Akla sığmayan şeylerdi.

İlk önce Maureen'le yapılan bağırma yarışı. Sonra onu takip eden iğrenç olaylar. Hâlâ korkunç çığlıkları duyabiliyordu. Çığlıklar susana kadar, lanet olası her yere bulaşan kan selini görebiliyordu.

Garza kendini şimdiyi düşünmeye zorladı. Kendine hâkim olması gerekiyordu. Olup bitenleri unutup San Francisco'dan cehennem olup gitmeliydi.

Hız limitine uyarak Güney Havaalanı Yolu'na döndü. Yeşil tabelaları takip ederek uzun süreli park edebileceği *Park Et ve Uç* otoparkını buldu.

Kartı makineden alırken elleri titriyordu. Çirkin, tozlu otoparkın batı kısmındaki kasırga çitine paralel olarak bırakılmış iki pis Amerikan arabasının arasına park etti.

Tüm olanlara elveda, hoşça kal Amerika.

Rio'ya havadan yaklaşacakları anı şimdiden görebiliyordu. Dağların yeşil örtüsünün içine kurulmuş, denizden yükselen görkemli Güney Amerika şehrini. Her şeyin başında bekler gibi duran nefes kesici İsa heykelini görür gibiydi.

Brezilya'ya vardığında her şeyi yoluna sokabilirdi.

Garza kontağı kapattı; sonra da uyanması için Maureen'i sarstı. Ona nazik davranmakla harcanacak vakit yoktu.

"Hey, hadi gidelim," dedi. "Hadi uyan. antalarını kendin taşımak zorundasın."

Garza arabadan çıktı, Roadster'ın kapısını açtı ve arka koltuktan valizlerini aldı.

Maureen'e tekrar seslendi.

"Duydun mu beni, Maureen? Terminale giden otobüs doluyor. Uçağı kaçırsak mahvoluruz."

Bölüm 130

ARABAYI KULLANMAKTA ISRAR edince Jacobi istemeye istemeye anahtarları bana verdi.

"Sorun ne Boxer? Derdin ne senin?" diye sordu.

"Ben kullanmak istiyorum, tamam mı? Rütbenin kendine has ayrıcalıkları vardır her zaman."

"Nasıl isterseniz, *Te men.*"

Yirmi dakikalık yol boyunca olabildiğince hızlı ilerlerken, siren sesini duyan sağlı sollu araçlar da bize yolu açıyordu. Yeni bir haber alma umuduyla telsizin sesini iyice açtım. Garza'nın arabasıyla ilgili verilen raporun üzerine yeni bir haber gelmemiş olması beni oldukça endişelendirmişti.

Yol boyunca iki soru kurcalayıp durdu kafamı.

Garza'nın Mercedes'ini kullanan kimdi?

Garza'nın evinde öldürülen kimdi?

Giden uçaklara ayrılan yola saptık. Havalimanı bürosunda görevli Çavuş Wayne Murray A Terminali'nde durmuş bize el sallıyordu. Jacobi onu görünce hemen seslendi.

Çavuş Murray hızla arka koltuğa geçerek bizi terminalin merkezindeki bir servisi girişine yönlendirdi. Oradan itibaren yola yaya devam ettik ve hiçbir karakteristik özelliği olmayan, bu yüzden de dikkat çekmeyen kapılardan geçip arka mer-

divenlere ulaşarak yukarı, Teğmen Frank Mendez'in ofisine çıktık.

Benim yaşlarımda görünen ince uzun Mendez kibar, ama oldukça yoğundu. Ayağa kalkarak elimizi sıktı ve bizi hemen masasının karşısındaki sandalyelere buyur etti.

Sonra bizi yaklaşık bir saattir uçuş izni verilmeyen Amerikan Havayolları'na ait 777 tipi uçakla ilgili bilgilendirdi.

"Yolcu listesinde Dr. Garza'nın adı vardı," dedi. "Tabi O'Mara'nın da. Miami aktarmalı Rio uçağının içindeler. Kuşu daha ne kadar süreyle yerde tutabilirim bilmiyorum."

Bize kahve makinesini işaret eden Mendez daha sonra ofisinden ayrıldı.

Teğmen Mendez'in masasındaki telefon aralıksız çalışıyordu. Hemen ofisinin dışındaki monitörlerdense bilet kontrol noktalarındaki yolcuların ve bagaj yükleme boşaltma rampalarının siyah beyaz görüntüleri izlenebiliyordu.

Üniformalı ve askeri birimler ofisin etrafında oradan oraya koşuştururken, Jacobi ve ben de Teğmen'in faks makinesinin başında oturmuş ihtiyacımız olan evrakın gelmesini bekliyorduk.

Teknik ekiplerin ufak bir mekanik arızayla uğraştıklarına Garza ve O'Mara'nın inanıp inanmadığını düşündüm.

Mimozalarından yudumlayıp *Financial Times* mı okuyorlardı acaba?

Kahvemini dibini yudumlayıp bardağı çöpe fırlattım.

Jacobi yüzünü ellerinin arasına alarak hafifçe öksürdü. "Lanet olsun."

Saat tam 18:05'te faks makinesinin sinyali duyuldu. Önce Bölge Savcılığı'nın anteti ardından da beklediğimiz yetki belgesi gelmişti nihayet.

Bitmeyecek gibi gelen birkaç dakikanın sonunda gelen faks tamamlanmış, Mendez de geri dönmüştü. Kâğıt tepsisindeki evrakları alarak inceledi.

"Tamam," dedi gülümseyerek. "Oyun başlasın, artık her şey yasal."

Bölüm 131

ON ALTI KİŞİLİK BİR EKİP, ön ve arkasında kocaman harflerle POLİS yazan rüzgârlıklarımızı giymiş uçağa doğru yol alıyorduk. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Silahlarımızı kontrol ettik ve garaja giden dört kat merdivenlerden koşarak indik.

Ben öndeki arabada Mendez'in yanındaydım. Kontrol kulesiyle irtibata geçen Mendez, "Bu pisti kapayın. Derhal!" diye kükredi.

Çok gergindim. Ama ondan öte, bu görevi komuta eden kişi olmaktan ötürü inanılmaz coşkuluydum. Garza'yı alaşağı etmeyi umuyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki düşüncesi bile bana acı veriyordu.

Havaalanındaki pistler boyunca uzanan ışıklar pırıl pırıl yanıyordu. Havada nasıl durduğu akıllara durgunluk veren devasa bir jumbo jet gürleyerek üstümüzden geçti.

777 tipi uçağa bakarken, merdivenlerin uçağın yan tarafına yanaştığını fark ettim.

Uçağın her yanı ekip arabalarıyla dolmuştu.

Karanlıktan istifade ederek uçağa doğru ilerledik.

Arkamda Mendez, Jacobi ve birkaç genç polisten oluşan

bir ekiple uçağa çıkan metal merdivenleri tırmanırken adrenalinimin yükseldiğini hissettim.

Uçağın arka yolcu kapısındaki cama silahımın kabzasıyla tıklatmamla kapı yana doğru açıldı. Birinci sınıf kabine uçağın arka kapısından girmiştik.

Daha kabine adımımı atar atmaz Dennis Garza'nın kafasını gördüm arkadan. Üçüncü sırada, sağ taraftaki koltukların koridor tarafında oturuyordu ve saçlarının arasından çirkin bir yara izi kıpkırmızı parlıyordu.

Pencere tarafında kızıl saçlı bir kadın oturuyordu.

Maureen O'Mara.

Büyük, kocaman bir sorun vardı.

Kocaman bir servis masası koridoru boyu boyunca kaplıyordu. Masa ve iki kabin görevlisi Garza'yla aramızda duruyordu.

Yaklaştığımızı duyan Garza kafasını çevirdi ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Sen," dedi.

O'Mara sakinleştirmek istercesine Garza'nın elini okşadı, "Sakin ol, Dennis," dedi. "Her şey yolunda."

"Dennis Garza, Maureen O'Mara," diye seslendim. "İkinizi de şahit olarak gözaltına alma yetkisine sahibim."

"Canın cehenneme," diye bağırdı Garza. Elini ceketinin cebine attı ve yerinden fırladı.

"Dennis, hayır!" diye haykırdı O'Mara.

Bir yılanın kıvraklığıyla hareket eden Garza aniden en yakınındaki kabin görevlisini yakalayarak saçlarından kavradı ve yüzüne yaklaştırdı.

Elinde bir şeyin parladığını gördüm. Bir şırıngaydı bu!

iğnesini kabin görevlisinin ensesine batırdığı şırıngadaki ilacı zerk etmek için başparmağı hazır bekliyordu.

Genç kadının korku dolu haykırışı kabini sarmıştı.

"Güvenli geçiş istiyorum. Yoksa elimdeki insülin dolu bu şırıngayı zerk edeceğim. Daha yere çarpmadan öleceğinden

kuşkunuz olmasın!" diye tehdit etti Garza.

Garza'nın bir dönem yakışıklı bulduğum yüzü tanınmayacak haldeydi. Yüzü yara bere içindeydi ve gözbebekleri küçülmüş, gözleri dışarı fırlayacak gibi bakıyordu.

Şu anki görüntüsü tam da ona biçtiğim psikopat imajıyla örtüşüyordu.

"Sana kalmış," dedi. "Yaşayıp yaşamaması benim umurumda bile değil."

Sonunda Garza'ya cevap verdim. "O kadarını zaten biliyoruz."

Bölüm 132

GARZA'NIN KARANLIK VE büsbütün çıldırmış gözlerine bakarken içimin üşüdüğünü hissettim, iyice koltuğuna gömülen Maureen O'Mara dehşet içinde Garza'ya bakıyordu. O da Garza'yı tanıyamıyordu adeta.

Yolcular panik içinde polisleri iterek çılgık çılgılığa kabinin arka tarafını boşaltırken, yüzüm ter içinde kalmıştı.

Yolcuların geri kalanı da vücutlarını kambur yapıp başlarını önlerindeki koltukların arkasına saklıyorlardı.

Sırtı kokpite dönük olduğu için ne ileri ne de geri hareket edebilen Garza bu haliyle bile tüm yolculara terör estiriyordu.

Ayrıca giderayak kabin görevlisini öldürebilirdi de.

Garza kabin görevlisinin saçlarını daha sıkı kavradı. Kızın boynundan damlayan kan bembeyaz gömleğinin yakasına kırmızı bir leke bırakmıştı. Parmak ucunda iyice gerinen kız acıyla inledi.

Göğsüne iğnelediği isimliğinden adını okuyarak, "Her şey yoluna girecek, Krista," dedim. Gözyaşları içindeki kızla göz teması kurmaya çalışıyordum.

"Bırak kızı gitsin, Dennis," dedim kararlı bir sesle. "Kimse

silahlarını indirmeyecek. Ve sen de kimseyi öldürmeyeceksin. Hepimiz buradan canlı çıkacağız."

Tam o esnada Garza'nın arkasında kalan kokpit kapısı adeta vakumlu bir kapak gibi gürültüyle açıldı ve omzundaki rütbesi beyzbol sopası gibi duran genç bir pilot kabine girdi.

Garza'nın arkasına dönerken elini hafifçe gevşetmesini fırsat bilen kız kıpırdanarak kurtulmaya çalıştı.

Beklediğim fırsat parmaklarımın uçundaydı. Öne atılarak elektroşok aletini doğrulttum ve tetiğine basarak elli bin voltu Garza'nın omzuna verdim. Bir gergedanı bile sersemletmeye yeterdi gönderdiğim güç.

Nefesi kesilir gibi feryat eden Garza cenin pozisyonunda yere yığıldı. Jacobi onu kelepçelerken, ben de kafasına doğrulttuğum elektroşok aletiyle Garza'nın başında dikiliyordum.

Ayaklarımın dibinde acı içinde kıvranan Garza'ya, "Çevreni pervasızca tehlikeye atma suçundan seni tutukluyorum," dedim. "Sessiz kalma hakkın var, seni aşağılık herif. Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine kullanılabilir." *üphesiz kullanılacaktır da.*

Bölüm 133

DENNIS GARZA ve Maureen O'Mara'yı elleri kelepçeli bir şekilde ekip odasına getirdiğimizde saat 21:00'ı biraz geçiyordu.

"Devlerin düşüşü," diye laf soktu Jacobi.

Ölesiye yorgundum. Enerji rezervlerim tükenmişti. Ayakta durmamı sadece hissettiğim coşkuya borçluydum. Dennis Garza çevresini pervasızca tehlikeye atma, ölümcül silah taşıma, polise zorluk çıkartma ve cinayet suçlamalarıyla gözaltına alınmıştı.

Bölge Hastanesi'nde insanları öldürmüyordu.

Ve tabi Rio'da güneşlenmiyordu da.

Maureen O'Mara ikinci derecede suç ortağı olmakla suçlanmıştı, ama bu aslında bir blöftü ve o da bunun farkındaydı.

O'Mara'nın herhangi bir cinayete şahit olduğuna ya da Garza'nın evindeki kan gölünü gördüğüne dair elimizde hiçbir kanıt yoktu.

Onları ekip odasına getirdikten yaklaşık yirmi dakika sonra O'Mara hücresinde oturmuş soğukkanlılıkla kitabını okuyor, ortaklarından birinin gelip kefaletle onu dışarı çıkarmasını bekliyordu.

Ama onunla henüz işimiz bitmemişti.

Zayıf düşen dizlerim hâlâ hafiften titriyordu. Tuvalete gide-

rek eski porselen lavaboda elimi yüzümü yıkadım ve saçlarımı ıslattım.

En son ne zaman bir şeyler yediğimi düşündüm. Noddie Wilkins, Jamie Sweet'in öldüğünü haber vermek için aradığında bir granola kurabiyesi yemiştım sadece.

Her şeyin üzerinden sanki koca bir hafta geçmiş gibiydi.

Tam ofisime dönmüş Jacobi'yle kendim için büyük boy kıymalı bir pizza siparişı vermişim ki Sonja Engstrom aradı.

O da hastanedeki ofisinde mesaiye kalmıştı.

"Eczane bilgisayarına ait bilgi geçmişini adım adım tekrar tarıyoruz," dedi kendinden emin bir sesle. "Hastane sadece gerçekleri bulmaya adadı kendini."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Eğer Dennis bilgisayar sisteminde bir şeyleri karıştırdıysa, bu onun bir katil olduğunu ve bu işe tamamen tek başına kalkıştığını gösterir. Polis de onu yakalayabilir. Ne mutlu yardımcı olabilirsek."

Garza'nın Bölge Hastanesi'nde birilerini öldürdüğüne dair elimizde hâlâ hiç kanıt yoktu. Mahkemedен karar çıkartıp, hastane bilgisayar kayıtlarına yetkililerin bakmasını istesem de buna Bölge Savcılığı'nın vereceğı cevabı gayet iyi biliyordum.

Yani bizden Bölge Hastanesi'nin bilgisayarındaki koskoca üç yıla ait bilgileri incelememizi mi istiyorsunuz? Kiminle yapaca ız bu i i, Te men? Adam mı var? Ava çıkmak için ne bütçemiz ne zamanımız ne de gerekli adamımız var.

Fakat hastanenin desteğıyle belki de Engstrom bizi katile götüreceк bilgilere ulaşabilirdi.

"Sonja," dedim. "Tanrı aşkına sakın hiçbir bilgiyi değıştirmeyin ya da silmeyin. Bölge Savcılığı'na götürebileceğim herhangi bir şeyle karşılaşırsan, *her ne olursa olsun*, lütfen hemen bana haber ver. Lütfen."

Telefonum tekrar çaldığında Sonja'ya bol şans dileyip telefonu henüz kapatmışım. Arayan Conklin'di. Zafer sarhoşluğu içindeydi adeta.

"Teğmen," dedi Conklin. "Şu anda Garza'nın arabasına bakıyorum."

Bölüm 1 34

SANDALYEMDE ÖNE DOĞRU eğilerek Jacobi'nin dikkatini çekmek için masaya vurdum. Jacobi'nin de duyması için Conklin'in telefondaki sesini odaya verdim.

"Garza'nın arabasını *Park et ve Uç* otoparkında bulduk," dedi Conklin. "Henüz ellemedik."

"Harika," diye cevap verdim. "Görünürde ne var?"

"Yolcu koltuğunun üzerindeki gazete dışında temiz ve boş görünüyor, Teğmen. Kapılar ve bagaj kilitli."

"Olduğunuz yerde kalın. Ve hiçbir şeye dokunmayın. Bu kez her şeyi kitabına uygun yapacağız."

Bölge Savcılığı'nda hâlâ dostlarım vardı. Genç, ikna kabiliyeti güçlü ve akşam yemeği saatinden sonra yargıcı evinden arayabilecek cesarete sahip bir dostumu aradım. 45 dakika sonra arama emri elimdeydi.

Conklin'i aradım.

"Bagajı aç," dedim. "Ben burada bekliyorum."

Telefonun öbür ucunda Conklin, McNeil'la konuşuyordu. Ardından bagaj kapağının metalik sesini duydum. McNeil, "Lanet olsun," diye gürledi. "Lanet olsun."

"Conklin? *Conklin?*" diye haykırdım telefona doğru masa-

mm kenarını bütün gücümle sıkarak. Telefona geri geldiğinde Conklin nefes nefeseydi.

"Bagajda korkunç bir ceset var, Lou," dedi Conklin. "Nevresime sarmalanmış korkunç bir ceset."

Aynı şeyleri onun da düşündüğünü bildiğimden aklımdan geçenleri söyleyemeden Jacobi'ye baktım. Kayıp ceset bulunmuştu. Peki, ama kimin cesediydi o?

"Nabzını kontrol ettiniz mi?" diye sordum.

"Evet, Teğmen, kontrol ettik. Ölmüş. Beyaz bir erkek, kah-verengi saçlı, otuzlarında görünüyor. Vücudu kanlar içinde Teğmen. Adeta kan gölünde yüzüyor."

"Hemen olay yerine sarı bant çekin," dedim. "Adli Tıp Uzmanları ve Olay Yeri İnceleme Ekipleri gelene kadar da sakın oradan ayrılmayın. Arabanın laboratuvara çekilmesini istiyorum. Ha unutmadan, arabaya yeni doğan bir bebek kadar özen gösterin olmaz mı?"

Bölüm -1 35

SAAT GECE 23:00'ı geçmişti ve hayatımın en uzun günlerinden birini yaşıyordum. Jacobi ve ben, Garza'yla sorgu odasında'ydık. Üçümüz de terden leş gibi kokuyorduk. Tepemizdeki loş lambanın etkisiyle gölgeler, gri kiremit duvarlarda baş döndürücü bir biçimde dans ediyordu.

Garza'nın görüldüğü gibi hissettiğimi fark ettim.

Ve Garza bir hilkat garibesine benziyordu; kocaman, ölümcül heykel gibi duran bir yaratığa. Ve o heykel gibi duran ölümcül yaratık gibi o da tek kelime etmiyordu.

Ellerimle morarmış, çenesini sıkıp, onu avaz avaz bağırtmamak için kendimi zor tutuyordum. Görüntüsünden o kadar nefret ediyordum ki.

Bunu yapmak yerine, ona bir Tylenol, bir bardak su ve şişmiş çenesi için peçeteye sarılmış buz parçaları verdim.

Ama o karşılığında bana hiçbir şey vermedi.

İnanılmaz kibirliydi. Arabasında ölü bir adam bulmamıza rağmen bizimle arasına taştan bir duvar örmüştü.

"Kendine yardım etmen lazım, biliyorsun değil mi Dennis?" dedim. Ona ilk adıyla hitap ediyordum, çünkü buna sinir olduğunun farkındaydım.

"Röntgençektirmeliyim."

"Tabii, tabii."

"Çenemin kırıldığından eminim. Sarsıntı da geçiriyor olabilirim."

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Jacobi, kalemin ucuyla masaya vurarak. Belli belirsiz bir ses çıktı. Rahatsız ediciydi. Ve tehditkâr. Garza'yla yalnız bırakırsam, Jacobi'nin onu duvardan duvara vuracağını düşündüm. Hatta öldürebilirdi bile. Bir sandalye çektim ve oturdum.

"Sanırım adam seninle iki çift laf etmek için geldi," diye devam etti Jacobi. "Ne dedi ha? '*O lumu sen öldürdün*' mü dedi? '*Küçük oğlum senin yüzünden öldü*' mü dedi? Belki de o vazoyla sana vurdu. Fitolini ateşleyen o mu oldu?"

"Bir doktor istiyorum," dedi Garza boğuk bir sesle. "Çok canım yanıyor ve hemen bir doktora görünmeyi talep ediyorum."

"Tabii," dedim. "Hiç sorun değil. Ama bil ki Maureen'in ayakkabısının tabanında kan bulduk," diye yalan söyledim.

"Bölge Savcılığı'ndan birileri gelir gelmez Maureen bu sabah evinde neler olduğunu bir bir anlatacak. Seni cinayet işlerken nasıl gördüğünü söyleyecek. Suç ortağı olduğunu itiraf edecek ve iddia makamı için ifade verecek, Dennis.

"Minimum güvencesiyle en fazla bir ya da iki yıl hapis cezası alacak ve sen de işneye mahkum edileceksin. İstedğin bu mu?"

"Yoksa şu anda meşru müdafaada bulunduğunu söylemek mi istersin? Çünkü şu an bizimle konuşursan, iş birliği yapmış olursun. Bu da açması hayatını kurtarmak için en iyi seçeneğin."

"Bu doğru mu?" dedi Garza boğuk bir sesle.

"Evet, öyle pislik."

Martin Sweet'i düşündüm, çocuğundan koparılmış bir babanın bana acı içinde yakarışını. *Rezillik bu! Birini öldürmek istiyorum, Te men!*

Dennis Garza onu bu duruma getirmişti.

"İzninizle," diye inledi Garza. Ayağa kalktı ve etrafına bakındı.

Tam onu yakasından tutup sandalyesine geri sürükleyecektim ki dizlerinin üzerine çöküp çöp kutusuna kismaya başladı.

Hiç bitmeyecek gibi gelen uzun ve berbat dakikaların ardından kocaman kafasını kaldırdı, "Avukatımı istiyorum," dedi.

Jacobi'yle birbirimize bezgin gözlerle baktık.

Sorgulama sona ermişti.

Ayağa kalktım, sandalyemi masadan uzaklaştırmayı denedim. Masanın ayağına takılınca gürültülü bir şekilde onunla boğuştum, çektim, dört ayağı da yere değene kadar yere çarptım.

Öfkemin de benim gibi kontrolden çıktığının farkındaydım. Camın arkasından beni kimin izlediği umurumda bile değildi.

Öne eğildim, ellerimi dizlerime dayadım, yüzümü Garza'nın iğrenç burnunun dibine kadar yaklaştırdım ve içimdeki her şeyi boşalttım.

"Bıçaklayıp, ölene kadar doğradığın adamı tanıyordum, seni katil, seni bok çuvalı. Sadece kolu kırıldığı için ölen oğluy-la ilgili konuşmuştuk.

"Acil Servis'e geldiğinde görmüş müydün o çocuğu? Küçük tatlı bir çocuk, aşağı yukarı yirmi üç kiloydu. Gözlerinde bir çift düğmeyle ölü bulunmuştu."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Garza.

Elleri önünde kelepçelenmiş olan Garza, ayağa kalkıp yavaşça sandalyeye yürürken "Hiçbir şey bilmiyor," dedim Jacobi'ye.

"Düğme cinayetleriyle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Bagajındaki Martin Sweet'in cesedi hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ve bizim ne kadar azimli olduğumuzu kesinlikle bilmiyor.

"Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyor."

"Ben bir ambulans çağırayım," dedi Jacobi bıkkın bir sesle.

Cep telefonumu masanın üstüne, Garza'nın burnunun dibine fırlattım.

"Al. Avukatını ara. Martin Sweet'i öldürmekten tutuklandığını söyle ona. Seni Bölge Hastanesi'nin acil sevisinde polis koruması altında kelepçeli bir biçimde bulabileceğini söyle. Seni yüzlerce kez mahkûm edecek kadar kanıtımız olduğunu söyle ona.

"Seniyendiğimizi söyle."

Garza telefonumun küçük tuşlarıyla arama yapmaya, beceremeyip bir daha denemeye çalışırken ben de montumu giydim. Onu Jacobi'yle odada bıraktım.

Ama kapı arkamdan kapanmadan önce, Garza'nın ağladığını duydum.

Bölüm 1 36

MERKEZDEN ÇIKIP EVE DOĞRU yol alırken Garza'nın dayak yemiş yüzü hâlâ gözlerimin önündeydi. Yuki'nin camın arkasında olup Garza'nın içindeki her şeyi kusuşunu ve bir bebek gibi ağlayışını görememesi ne kötüydü.

Garza korkuyor muydu?

Yoksa kendine acıyor muydu?

Umurumda bile değildi.

Dayanılmaz bir acı çektiğini umuyordum. Cinayetle suçlanan ve tehlikeli olduğu kanıtlanmış bir pislikten başka bir şey değildi. Milyonlarca dolar kefalete mahkûm edilecekti, ama büyük ihtimalle pazartesi sabahına kadar çıkmış olurdu.

Yatağa kelepçeli olarak uzun ve küçük düşürücü bir hafta sonu geçirecekti. Eski iş arkadaşları Dr. Garza'nın karanlık yanını iyice göreceklerdi.

Hafta sonu onun için çok yavaş geçecekti.

Benim içinse çok hızlı.

16. Cadde'de ilerledim ve Missouri'ye dönüş yaptım. Potrero tepesinde ay ışığıyla aydınlanmış Victoria stili evleri geçtim, iğrenç kokuyu üzerimden söküp atmak için alacağım uzun bir duşu, Joe ile geçireceğim hafta sonu için dinlenip uyuyacağım altı kutsal saati düşündüm.

Joe ile birlikte olmanın, yanma uzanıp kafamı omzuna yaslamanın, ellerimizi sıkıca tutup kısa kısa öpüşmenin, bizi daha fazlası için yalvarır durumda bırakan derin öpüşmelerin getireceği saf mutluluğu düşünerek gülümsedim.

Joe ile uzun uzun sohbet edeceğimiz saatleri düşündüm. Ona bugünden bahsetmek için sabırsızlanıyordum. Mesela kötü adamı oyun dışı etmemizle son bulan on sekiz saatlik kesintisiz adrenalın fırtınasını anlatacağım anı iple çekiyordum.

Explorer'i evimin dört kapı aşağısına park edip yavaşça yokuşu tırmandım ve yukarı, gümüşü koy manzaralı, güzeller güzeli evime çıktım.

Banyonun kapısından Martha'yLa konuştum. Bir hayatım olmadığı için ne kadar üzgün olduğumu anlattım ona. O da bana cevap verdi. Aramızda saçma sapan bir konuşma geçti. Sanırım köpek bakıcısının onu benden daha çok sevdiğini söylüyordu.

Ona bunun doğru olmadığını söyledim.

Yaklaşık yirmi dakika sonra yorganın altında cıvılcıplaktım. Yatağımın başındaki ışığı kapatacaktım ki telesekreterin yanıp sönen ışığını fark ettim.

Boş vermek istediysem de dayanamayarak "Çal" düğmesi-ne bastım. Ne de olsa bunu yapmazsam tepemde yanıp sönen o lanet olası ışıkla uykum bütün gece renklenecekti.

"Lindsay, benim, Joe," dedi kayıtlı ses. Yüzünü zihnimde canlandırıp, sesindeki hayal kırıklığını duydum ve benimkinin de çok uzakta olmadığını hissederek iç geçirdim.

"Canım, üzgünüm. Kötü haberlerim var. Daha erken bir uçağa bindim. Erkenden gelip sana sürpriz yapacaktım, ama havaalanında büyük bir karışıklık çıktı ve pistler birkaç saati-ğine kapatıldı.

"Rotamız değişti, Linds. Bu arada da yeni bir görev verildi bana. Şu an Hong Kong'a giden bir uçaktayım."

Arka planda yolculara elektronik eşyalarını kapatmalarını söyleyen pilotun sesini duydum.

Joe yine konuşmaya başladı.

"Yere iner inmez seni arayacağım. Yeni bir plan yapacağız. Daha büyük, daha iyi bir plan olacak. Bana güven, Lindsay. Seni seviyorum."

Bir çıtırtı ve ardından telefon kesilmişti.

"Geri sar" tuşuna bastım, mesajı bir kez daha dinledim. Joe'nun sesini dinledim. Havaalanındaki karışıklık - ki bu kadar üzücü olmasa komik bile gelebilirdi- benim Garza'yı tutuklamamdan başka bir şey değildi.

Bölüm 137

CLAIRE, CINDY VE BEN Cumartesi akşam yemeği için Gold Caddesi'nin kuytu bir köşesinde bulunan Bix isimindeki inanılmaz güzel restoranı seçmiştik. Yemekleriyle ünlü mekân Art Deco dizaynı, yasadışı lokallerin şaşaasını ve 30'lu 40'lı yılların buharlı gemilerini anımsatan atmosferiyle göz kamaştırıcıydı. Asma kattaki bölmeye geçerek alt kattaki hareketli maun bar manzarasına hâkim olmuştuk.

Cep telefonumu kapamış mükemmel lezzetteki martinimi yudumluyordum. Garza ve O'Mara'nın tutuklanmasının üzerinden yirmi saat geçmesine rağmen hâlâ yorgunluktan dökülüyordum.

Ayrıca yarım saat önce yanımıza varmış olması gerekirken hâlâ ortalarda görünmeyen Yuki için de endişelenmeye başlamıştım.

Claire benimle şakalaşırken ben de onun omzuna yaslanmıştım.

"En son ne zaman vitamin aldın ha, arkadaşım?"

"Hatırlamıyorum. O halde oldukça uzun zaman geçmiş olsa gerek."

"Sevgilin denen şu adam ne zaman gelip seni yatağa atacak peki?"

Güldüm. "Önümüzdeki hafta sonu için asla bozmayacağımız bir söz verdik birbirimize. Hiçbir şey, terörist saldırısı dahi bizi engelleyemeyecek bu kez. Geleceği okuyabilir misin ha, kelebeğim?"

"Fena sayılmam hani," diye cevap verdi Claire. "Ama Dr. Garza'yla ilgili olarak aklını okuyamam. İkimiz de öğrenmek için sabırsızlanıyoruz. Lütfen Yuki'nin gelmesini beklememizi isteme bizden."

Bundan kurtulamayacağımı anlamıştım.

Cindy ve Claire'in gözlerini ayırmadan bana baktığını görünce, martinimden bir yudum aldım ve bardağımı masaya geri bırakarak yaşadığımız heyecan dolu olayı, Garza'yı enseleyişimizi ve onu elimizdeki her şeyle suçladığımızı anlattım kızlara.

"O'Mara uzlaşma yoluna gitti," diye devam ettim. "Bölge Hastanesi'ne açılan davada Garza'yla işbirliği yaptıklarına inanabiliyor musunuz? Her şey önceden planlanmış. Tam anlamıyla bir komplo. Anayasanın beşinci maddesine sığmı..."

"O da mı planın bir parçasıymış yani?" diye atıldı Cindy.

"Aynen öyle. Garza jüriyi Bölge Hastanesi'nin aleyhine çevirmiş oldu bu zarif manevrayla anlasanıza. O'Mara kendi payına düşen milyonları aldı ve sonra da Garza'yla paylaştı. Ama aynı zamanda da adama âşık oldu."

"Aklım almıyor," dedi Claire.

"Öyle değil mi? Aklınca Garza'yla beraber kaçıp sonsuza kadar mutlu yaşayacaktı."

"Ama Garza ona tekme yi bastı, öyle değil mi?" diye tahmin yürüttü Cindy.

"En azından bunu denedi," diye cevap verdim. "Hatta Martin Sweet inanılmaz bir öfkeyle kapısına dayandığında Garza evini terk etmeye hazırlanıyordu. Bavulunu bile topladı."

mişti. Garza'nın başına arkadan kristal bir vazoyla vurduğunu düşünüyörüz."

"Ahh," diye inledi Cindy.

"Evet. Sonra Garza çılgına dönmüş olmalı ki zavallı Martin Sweet'i öldürdü. Kaç bıçak darbesiydi, kelebeğim?"

"Kırk iki," diye cevap verdi Claire. "Boynunu ense köküne kadar kesmişti."

Kafa salladım ve konuşmaya devam ettim.

"Maureen'in anlattığına göre Garza ona 'hayatta başarılar' dilemişti ve o da fikrini değiştirebilmek umuduyla Garza'nın evine gitmişti. Vardığında Garza'yı Martin Sweet'in cesedini arabasının bagajına tıkmaya çalışırken bulmuş. Bu keşfi de ona Garza'yla beraber Brezilya'ya gidebileceği bir uçak bileti kazandırmış."

"Eminim onu da oraya varır varmaz gebertecekti," dedi Cindy.

"Bence de öyle," dedim. "O ikisini uçaktan indirerek muhtemelen kadının hayatını kurtardık."

"Peki, düğme cinayetleri?" diye sordu Cindy. "Hâlâ o vakanın üzerinde çalışıyor musun?"

"Resmi olarak, hayır," dedim. "Ama birkaç düşüncem var. Hatta belki de oldukça sağlam bir fikrim var."

Sonja Engstrom'un sınırları zorladığını anlattım. "Veri güvenliği uzmanlarından oluşan bir ekip tuttu ve bilgisayar sistemini a'dan z'ye inceliyor," dedim.

"Bundan sonra her şey Garza için daha da kötüye gidecek. O'Mara'ysa sahtekârlık, komplo ya da adını ne koyarsan o suçla barodan atılacak."

"Yakaladın onu tatlım. Fevkalade bir iş çıkardın," dedi Claire.

"İnanılmaz," diye başımı salladı Cindy sarı lüleleri yüzüne çarparak. "Seninle gurur duyuyoruz, Lindsay."

"Hadi ama kızlar," dedim. "Çok destek aldım. Herhalde tüm bu işi tek başıma becermedim."

"Kapat eneni. Sen bir harikasın," dedi Claire. Sonra Cindy'le beraber kadehlerini kaldırdılar. Yuki gelip yanıma oturduğunda ben hâlâ kızların bol keseden dağıttığı övgülerin altında eziliyordum.

Yuki'yi neredeyse tanıyamamıştım.

Bölüm 138

YUKİ MUHTEŞEM görünüyordu.

Saçları pırıl pırıldı ve cildi ışıık saçıyordu. Üzerinde ona genç bir kız seksapeli veren omuzları açık siyah bir elbise vardı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştım.

Geciktiği için özür diledi. Son anda bir işinin çıktığını ve arayamadığını söyledi.

Yemeklerimiz bitip kahvelerimiz eşliğinde tatlı servisi-miz yapıldığında yorgunluğumdan eser kalmamıştı. En yakın arkadaşlarımın yanında sıcacık ve güvende hissediyordum kendimi.

Profiterolüme tam çatalımı batırmıştım ki, "*Büyük* haberlerim var," dedi Yuki neredeyse utangaç bir sesle.

"Hemen söyle," dedi Cindy.

Yuki'nin gülümseyişi alev alevdi. Haberleri vermeden önce son bir an tereddüt etti.

"Duffy ve Rogers'daki işimden ayrıldım," dedi sonunda. "Ve yeni bir işe girdim."

Bir anda soru yağmuruna tuttuğumuz Yuki çok uzun zamandır görmediğim bir neşeyle kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Taraf değiştiriyorum," dedi. "Artık suçluların peşinde

olmak, kötü adamları enselemek istiyorum. Pazartesi günü Bölge Savcılığı'nda göreve başlıyorum. Artık her şey resmiyet kazandı. Artık bir Bölge Savcı Yardımcısıyım. Kartımı görmek isteyen var mı?"

Islık ve alkışların arasında sırayla Yuki'ye sarıldık.

Arkadaşım için çok sevinmiştim. Bu, Yuki için gerçekten çok büyük bir değişimdi ve daha az para, daha çok kişisel tatmin karşılığında çalışacak olmaktan hiçbir zaman pişman olmayacağından emindim. Bölge Savcılığı için müthiş bir kazanımdı. Kısa sürede yıldızının parlayacağına bahse girebilirdim.

"Yuki'nin şerefine," dedim kahve bardağımı kaldırarak. Diğerleri de beni takip etti ve bardaklarımız ortada buluşurken hep bir ağızdan "Ve kötü adamları alt edecek oluşuna," dedik.

Piyanonun tınısının ardından genç şirin bir şantöz, 'Sentimental Journey' şarkısını söylemeye başladı.

Arkama yaslanmış güzel dakikaların keyfini çıkarmaya çalışırken birkaç kez dalıp gittim. Bir anda kendimi yine Dennis Garza'yı düşünürken bulmuştum.

Adamın çapraşık mizacını düşündüm.

Kişiliği, bir insanı, aynı Martin Sweet'e yaptığı gibi, canice katledebilecek kadar bölünmüş olabilir miydi? Bir yandan da Bölge Hastanesi'ndeki hastaları gizlice öldürüyor olabilir miydi? Öyle ki biz bile bunların cinayet olduklarından emin olamıyorduk.

Bir gün bunun cevabını öğrenip öğrenemeyeceğimi düşündüm. Yine de elimde çok sağlam bir ipucu vardı. Belki de işe yarayabilirdi.

"Nerelerdesin, Lindsay?" diye sordu Claire.

"Buradayım, kelebeğim."

Elini elime bastırdı, "Hayır, değilsin," dedi.

"Garza'yı, karanlık ve deli bakan gözlerini düşünüyordum," dedim. "Elli yaşında. Hapiste ölecek. Bir daha asla kimseye zarar veremeyecek."

Yuki ellerini boynuma dolayarak bana sımsıkı sarıldı.

"Sana ne kadar teþekkür etsem az," dedi. "Annemin ölümünü bu şekilde sahiplenmenden ötürü, Lindsay. Garza'yı yakalamış olmandan ötürü."

Yuki derin bir nefes aldı, "Babam savaştan döndüğünde birçok anlamda değişmişti," diye başladı. "Anneme mahşerin dört atlısından bahsetti. Kıtık, Salgın hastalık, ölüm ve savaş. Ama ona beşinci atlının bir insan olduğunu söyledi. Ve o insan en tehlikeli olanıydı. Garza'yı yakaladın, Lindsay. Mahşerin beşinci atlısını yakaladın."

Son Söz

Yarım Kalan İş

Bölüm 139

METROPOLITAN Atlanta bölgesinin en büyük hastanesi olan Peachtree General'da gece yarısı başlayıp sabah sekizde son bulacak nöbet henüz başlamıştı.

Oldukça kalabalık Kardiyoloji bölümündeki tek kişilik odalardan birine giren hemşire yatağında huzursuzca yatan hastanın yanına yaklaşarak başucundaki ışığı yaktı.

"Bu gece kendini nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"Dün de söylediğim gibi, korkunç kötü hissediyorum kendimi," dedi Melinda Cane. Orta yaşlı, sarışın, beyaz kadının yüzü çok yakında Botox'a ya da estetik ameliyata ihtiyaç duyacakmış gibiydi. "Frankie ölüp gitti, çocuklarım Allah bilir neredeler, ben ölsem ne olur, ölmesem ne olur?" Kadın kocasını geri getirebilirmişçesine parmağındaki kalın alyansı çevirdi.

"Etrafa bir bak," diye devam etti sonra. "Odada hiç çiçek görebiliyor musun? Ya da balon? Kimsenin umurunda değilim."

"Bu kadar endişelenmeni istemiyorum artık," dedi hemşire. "Geceyi mışıl mışıl uyuyarak geçirebilmen için sana bir şey getirdim."

"Ben uykuya dalana kadar lütfen benimle kal, Luz," dedi Bayan Cane. "Bak sana ne diyeceğim," dedi Luz. "Sen ilaçlarımı al. Ben diğer hastalara bir göz atıp hemen döneceğim."

Melinda Cane gülümsedi ve iyi kız olup Luz'un verdiği tüm ilaçları içti.

Gece görevlisi yeni kimliğinden ne kadar hoşlandığını düşünerek battaniyeyi kadının çenesine kadar çekti. Yeni bir kimlik almak sadece 175 dolara mal olmuştu. Ne kadar da kolay olduğunu düşündü. Hemşirelerin geçmişinin çok da araştırılmaması da cabasıydı.

Tekerlekli arabasıyla her odaya tek tek uğrayarak yatakları kontrol etti, ilaç dağıttı ve iyi geceler dileyerek koridor boyunca ilerledi. Sonra Melinda Cane'in odasına geri döndü.

Arkasından kapıyı kapatarak karanlığın içinden hastaya doğru ilerledi.

Ona doğru uzanan Melinda Cane, ellerini çılgınca havada salladı.

"Bir terslik var, Luz," diye inledi. "Yardım et. Nefes alamıyorum. Lütfen yardım et!"

Gece görevlisi kadının elini avuçlarına alarak, "Her şey yolunda tatlım," dedi. "Luz, burada yanında."

Melinda Cane nefes alabilmek için deli gibi kasılırken, boynundaki damarlar da dışarı fırlayacak gibi kabarıyordu. Aldığı ilaç merkezi sinir sistemini felce uğrattığı için yerinden kıpırdamayan kadın elleriyle mavi çarşafı kavrayama çalışıyordu.

inanamayan gözlerle hemşireye baktı ve elini hemşirenin elinden kurtarmaya çalışarak, yardım butonuna basmak için çabaladı.

Yardım butonunu kadının başucundaki komodinin üzerine kaldıran gece görevlisi olduğu yerde kıpırdamadan durdu ve kadının sarı lüleleriyle oynadı.

Melinda Cane'e spazm girmeye başladığında gece görevlisi

elik gibi sertti. Birkaç dakika içinde Melinda Cane hareketsizleşmişti.

Luz Santiago, yani Marie St. Germaine, ondan önce Yamilde Ruiz olmuş, ondan çok daha nceyse LaRaine Johnson olarak Florida, Pensacola'da doğmuş ve bymşti.

Hayat ve ölüm üzerinde böyle bir güce sahipken, bir yandan da kimsenin fark etmediği biri olmak gerçekten de büyük lütuftu onun için.

Birkaç dakika sonra kadının yatağındaki duruşunu dzelte- rek yatağına da çeki düzen verdi.

Sonra elini cebine sokarak küçük siyah bir bebek çıkardı. Düğmeleri sımsıkı iplerden yapılmış olan bebeğin içine saklamıştı.

iplerin arasından düğmeleri çıkararak kadının gözlerinin üzerine koydu. Yılanlı asa, tıbbın sembolü.

"iyi geceler, prenses," dedi. "iyi geceler."

Gece görevlisi koridora çıktı ve koridorda onu bekleyen polislerle karşılaştı. En azından yarım düzine polis vardı dışarıda.

ilerinden birini, Californialı teğmeni, hatırlamıştı hatta.

Birinin omzunun arkasından ona dokunuşu koridordaki polislerden de şaşırtıcıydı onun için. Arkasını döndü ve Melinda Cane'i gördü. Oldukça canlı görünen Melinde Cane elinde silah tutuyordu.

"Ellerini kaldır, Luz," dedi Atlantalı cinayet dedektifi. "Ya da adın her neyse. Cinayet teşebbüsüyle seni tutukluyorum. İsmim dedektif Cane." Sonra gülümsedi, "San Francisco'dan Teğmen Lindsay Boxer'i hatırlamış olmalısın. Seni duvara mıhlayan bizzat kendisidir."

Çok satan polisiye gerilim romanlarının yazarı James Patterson, okuyucularını korkunun doruklarına taşıyor. 5. Atlı bizlere Patterson'ın "bir solukta okunan en büyük yazar" olduğunu bir kez daha ispatlıyor.

San Francisco Chronicle

San Francisco'daki hastanelerden birinde yatan genç anne iyileşmek üzereyken aniden nefesi kesilir: Yardım butonu zamanında çağrı yapamamıştır. Ülkenin en iyilerinden olan kimi doktorlar da onun bu ölümüne anlam veremez. Bu nasıl olmuştu?

Bu, hastanedeki ilk olay değildi. Hastalar tam iyileşip taburcu olacakken durumları korkunç bir şekilde tersine dönüyordu. Teğmen Lindsay Boxer, *Kadınların Cinayet Kulübü'nün* son üyesi Yuki Castellano'yla beraber olayların derinine iner. Tüm bu olanlar insanı hayrete düşüren tesadüfler olabilir miydi? Yoksa bir manyak, insanların hayatlarıyla tanrıcılık mı oynuyordu? *Kadınların Cinayet Kulübü'*ne yakın bir kişide de aynı korkunç semptomlar görülünce, Lindsay kimsenin güvende olmadığından endişe eder.

Lindsay, zamana karşı müthiş bir yarış vBttfj rek hastanenin ününü korumak için her şeyi göze aldığını ortaya çıkarır. Bir yanda hastane, tüm ulusun takip ettiği çetin hukuk savaşını verirken, diğer yanda Lindsay ve *Kadınların Cinayet Kulübü* hastanenin saygın personelinin arasındaki acımasız katilin peşindedir.